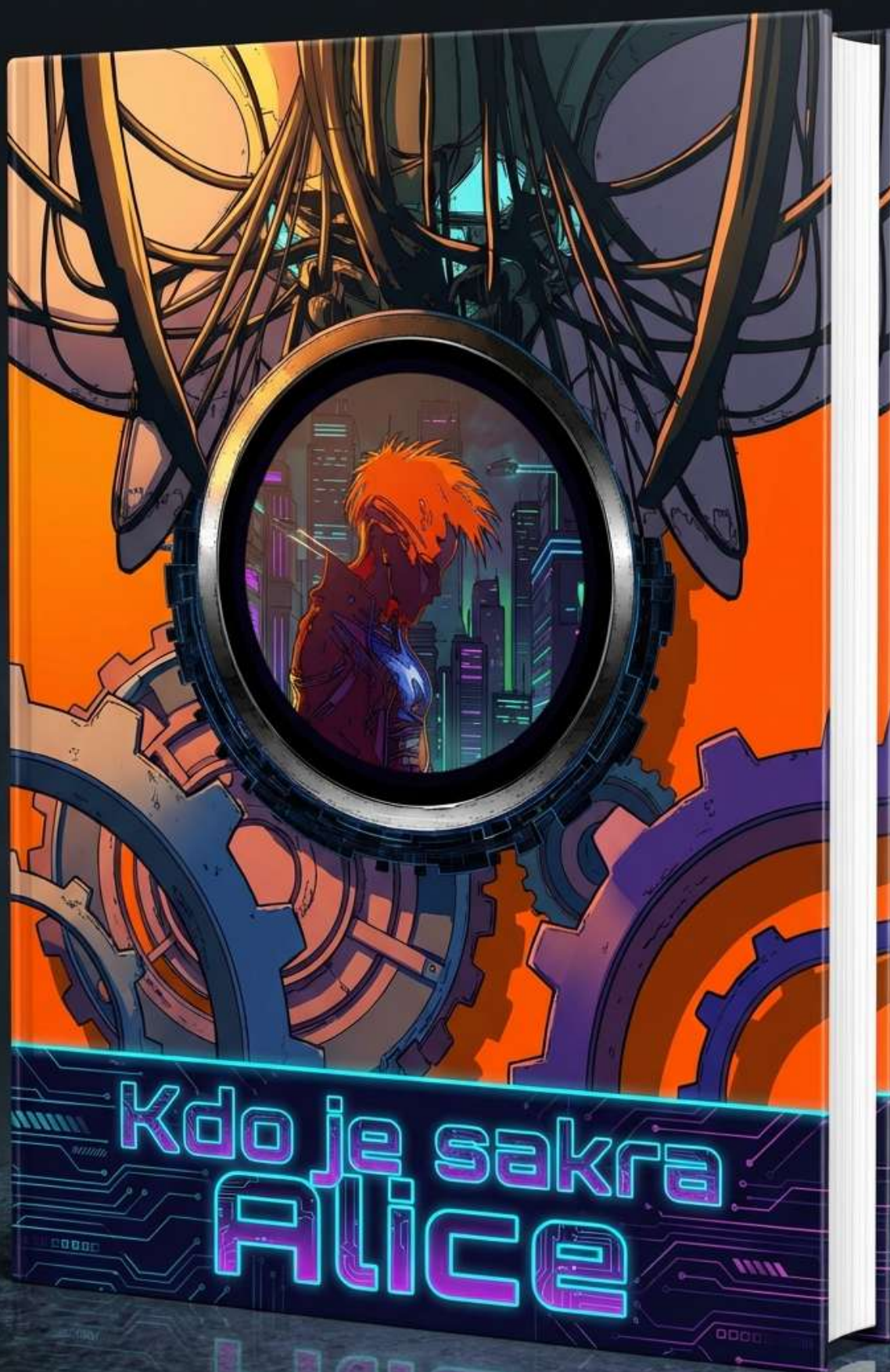

Kdo je sakra
Alice

ALICE

01. Nejlepší je to po ránu

Seděl na posteli svého nového bytu, od něž měl klíče snad každý v Zóně. Cítil, jak na něm zasychá cizí krev. Tři mrtvolky na zemi, cákance krve na zdi, těžký pach smrti ve vzduchu. Potěškával si jednu z pistolí. Zkoušel, jak mu pažba sedí do dlaně. Přepínal režimy střelby. Vyhodit zásobník, založit zásobník. Už je to pár let, co naposled po někom vystřelil. Z hlavy nemohl vypudit myšlenky na Alici. Ještě nezažil, aby se mu za tak krátkou chvíli někdo tak zaryl pod kůži. Po smrti Karin přestaly pro Albyho ženské prakticky existovat. Možná šlo dnes ráno o nějakou přehnanou reakci organismu, hormonální výkyv nebo tak něco.

Mechanismus dveří tiše zašustil. Bylo to jako automatické mytí. Zavřete dveře od sprchy a ono se to samo spustí. Stejně tak Alby v okamžiku, kdy ho mozek vytrhl z přemýšlení o rusovlasé bohyni, která se mu rozhodla zkomplikovat život, už měl nataženo a zcela podvědomě koukal na dveře přes mušku pistole. Druhá ruka bezděčně stiskla rukojeť pistole ležící vedle na posteli. Vstal. Dveře se začaly otevírat. Do háje, blesko mu hlavou, každý si tu otvírá, jak se mu zachce. Fakt se sem ze starýho města nepřestěhuju. Zlatý kliky a zámky, tyhle karty jsou na hovno. Ukročil tak, aby nebyl hned na ráně.

Otvorem dveří proniklo do bytu světlo z hlavní chodby. V rámu se rýsovaly dvě siluety v nezaměnitelných uniformách policie. Helmy. Výrazné nárameníky. Uvolnil se a spustil ruce podél těla. Pochůzkáři od Vévodáka právě dorazili. Stáli tam, jako by se odhodlávali vrazit dovnitř. Pistole před sebou, příkrčení jeden za druhým. Brali svou práci vážně. Vykročil směrem k nim, ale dřív než se stihl nadechnout k pozdravu, oba policajti bez váhání zahájili střelbu.

Runy v podkožních implantátech okamžitě zareagovaly. Naštěstí měli jen obyčejné pistole, takže to sice kurevsky bolelo, ale větších škod se bát nemusel. Ty vole, to mám snad za to, říkal si v duchu. Ráno si člověk užije pár minut rozkoše a teď tohle. Koupil asi čtyři někam do stehén a do břicha. Ráz ho shodil na postel. Další kulky demolovaly zařízení bytu. Rychle sebou mrsknul za postel a plížením vpřed se dostal do kuchyňky.

„Do prdele práce, chlapi! Já jsem tu oběť, nestřílejte!“ zavolal směrem ke dveřím.

Okamžik ticha vyplnilo cinknutí zásobníků o zem.

„Oběť z tebe teprve uděláme, idiote!“ Ohlušila ho další střelba. Policajti by takhle nikdy nestříleli. Ve výcviku jsou drilovaní k přesné střelbě, maximálně dva výstřely do jednoho místa. V tunelech a na náměstích v Zónách je všude kupa lidí a policajti jsou ti poslední, kteří by je měli ohrožovat. Navíc nikdy nepřebíjí zároveň. Čekal. Střelba utichla. Vyklonil se, zamířil a přesným dvouvýstřelem nakouřil jednoho z rádoby policajtů rovnou do hrudníku právě v okamžiku, kdy oba ládovali další zásobník. Zasažený zavrával a vrazil do parťáka. Alby za sebe odhodil jednu z pistolí a rychle ze stolku sebral telefon. Sotva se uklidil zpátky za rám dveří, rozpoutalo se další olověné peklo. Oba uniformovaní zmetci stříleli, jako by jim za to někdo platil.

Uniformy pro pořádkovou policii připomínaly odlehčené trpasličí plechovky. Jen tak nějakou pistolí se jim člověk pod plátování nedostane. Ovšem kvůli pohyblivosti, kterou ve městě příslušníci policie potřebovali, měly tyhle hračky několik slabých míst. Střelba znovu utichla. Potřeboval získat čas a udržet je od sebe co nejdál. Opatrně se vyklonil. Zas nabíjeli. Bože to jsou fakt paka. Prásk, prásk!

Oba dostali po jednom zásahu. S mládenci to zalomcovalo, ale očividně to na ně nestačilo. Chtěli začít opětovat palbu. Albert je nenechal. Každému z nich poslal další tři včeličky do kožichu. Výstřely museli cítit. Tyhle lehčí bojové obleky netlumí tak dobře jako vojenské plechovky. Ještěže tak, vydechl Albert. Oba se vyklidili zpět na chodbu a zalezli za rám dveří. Do vstupu vrazili jen hlavně pistolí a naslepo to kropili do místnosti. Mají snad za zadkem nákladák s municí? Alby na tom byl podstatně hůř. Dva náboje v jedné a patnáct v druhé pistolí. Hlavně, že je vyhnal z bytu. Dál se uvidí.

Albert vzal do ruky telefon a vytočil Vévodáka.

„Slyším,“ ozval se kriminalista.

„No nazdar, cos mi to sem poslal za jelita?“ spustil Alby na přítele. „Kluci to pojali ve velkém stylu a solí to tady po mně, jako bych byl přinejmenším nějaký elitní bezmozek“

„Jaký jelita?“ nechápal Vévodák.

„Jaký asi. Dvě jelita v uniformách, který nejdřív střílí a pak se ptají.“

Jedno z jmenovaných jelit zrovna dostalo dost kuráže na to, aby zkusilo vstoupit zpět do bytu.

Albertova pistole štěkla a projektil se svezl po helmě. Policajt rychle skočil za rám dveří a jeho kolega spustil krycí palbu.

„Slyšíš ten bordel Martine?“ zařval Alby a natočil telefon, aby pobral hluk střelby. „Ti kluci už sem nasypali vagon olova, můžeš je nějak vypnout?“

„Alby, to nejsou moje jelita!“ V telefonu bylo slyšet funění, Martin se zřejmě rozběhl. „Kupole ještě nemá policejní okrsek. Papírově už je to nachystaný, ale lidi tam ještě nejsou navelení. A moji kluci řeší nějakou bandu bezmozků, co se dostala do Zóny. Takže jedinej policajt na cestě k tobě jsem já!“

„Tak si prosím tě pohni,“ houkl Alby a zavěsil.

Jsou dva v lehkých oblecích a já mám šestnáct nábojů, hodnotil rychle situaci. To půjde, ušklíbl se. Chvilku to trvalo, ale falešní policajti se pomalu zase začali sunout dovnitř úzkou předsíňkou. Nechal je dojít skoro až ke skříním. Pistolí s posledním nábojem v levé ruce načechral toho vzdálenějšího z protivníků. Druhý v podstatě okamžitě zahájil palbu. Alby upustil zbytečnou pistolí. Padl na kolena, částečně krytý postelí a stolem, obouruč zamířil na kolenní klouby obleku. Stačily tři výstřely a borec se poroučel k zemi. Musel strašně ječet, protože i přes zavřenou helmu ho bylo slyšet. Parťák byl frajer, chtěl kamarádovi pomoci a odtáhnout ho ven. První dva Albyho výstřely mířily mezi rameno a krk. Bohužel skrz neprošly, ale i tak ho to muselo bolet jako prase. V podstatě utekl zpět na chodbu. Poskakoval jako zajíc. Další dva projektily ho trefily těžko říct kam.

Alby neváhal a přeskočil postel. Kňučící policajt nepolicajt na něj namířil, bohudík úplně prázdnou pistolí. I když byl závěr ve vyhazovací poloze, snažil se mačkat spoušť jako blázen, nejspíš byl v šoku. Alby ustoupil ke skříním, tak aby na něj nebylo od vstupu do bytu vidět. Za zdravou nohu si přitáhl polomrtvého chlapa k sobě a plnou vahou mu zaklekl na hrudník. Pokud ten uvnitř nechce, tak se do bojového obleku dostává velmi těžko. Tímhle se Alby nezabýval. Narval hlaveň pistole do spoje mezi helmou a kyrysem a zmáčkl spoušť. Šíleně to koplo a vydalo to zvuk, jako když si prdnete do kýblu. Hledí zabarvila rudožlutá kaše.

Rychle zkontroloval chodbu. Druhý chlapík ještě neposbíral dost odvahy strčit zase hlavu do zádveří. Albert už věděl, jak ho naláká dovnitř. Tihle kluci byli úplnou ukázkou disciplíny a trpělivosti, takže si stačí počkat. Netrvalo to dlouho a vstup do bytu vyplnila silueta druhého z falešných policajtů.

Vyklonil se trochu víc, než by bylo nutné. Sotva ho protivník uviděl, poslal jeho směrem několik výstřelů. Alby se nechal trefit. Podkožní runové implantáty zafungovaly na výbornou, ale pořád to

bolelo, jako když se kladivem trefíte do prstu. Trochu teatrálně strhl zbraň a vystřelil dvakrát jen tak do vzduchu. Aby i natvrdlému jeli došlo, že se trefilo. Zalezl za roh skříně. Zanedával si a čekal až mu do zorného pole vpluje helma nebo hlaveň. V ten okamžik to bude mít kluk spočítaný.

Už slyšel opatrné našlapování v chodbě. Přitiskl se zády ke skříní a čekal. Vžum, poznal zvuk laserové pušky. Albymu před očima proletěla helma policejního obleku i s hlavou. Ladným obloučkem jako kometa s krvavým ocasem se odporoučela někam pod stůl.

„Žiješ?!“ ozval se z chodby Vévodák starostlivě.

Alby se vyklonil zpoza skříně. Martin v ruce držel vojenskou pušku. Když ho uviděl, zešíroka se usmál a odhalil dokonalý bílý chrup.

„Žiju,“ vydechl a usmál se na něj Alby.

To je den. Skoro jako dřív ve službě. Ráno dobrej sex, večnej nedostatek nábojů...a do oběda daleko.

Kriminalista Martin, kterému většina jeho známých říkala Vévodák, se rozhlížel po Albyho novém bytě. Pět mrtvol, podlaha, zdi i strop samá krev. Nábytek rozstřílený na padrtě. Tiše si pohvízdnul. Kouknul na svého bývalého parťáka od Stráže: „Tohle byla zřejmě slušná párty. Jen teda nevím, jak to vysvětlíš do protokolu.“

„Martínku,“ odpověděl trochu jízlivě, „zavři prosím dveře od bytu. A hlídej je. Lidi si sem lezou, jak se jim zachce.“ Alby se snažil najít nějakou část oděvu, která by nebyla od krve. V novém bytě neměl skoro nic, tudíž ve skříních nemělo cenu hledat, a svršky z rána se válely na zemi, takže byly naprosto nepoužitelné. Zachránil jenom bundu hozenou přes stůl. Sice v ní bylo pár děr, ale pořád lepší než jít ven nahatej.

„Martine, ty seš fakt jedinej policajt, kterej o týhle spouští ví?“

„Sem jediný policajt, který je na místě. Jak jsi mi zavolal, oznámil jsem na dispečinku kdy, kde a co. A tak jsem zjistil, že sem teď žádný uniformy nepošlou. Tudíž jsem se nahlásil sám na příjezd a zásah na místě činu.“

„Bezva, tak to asi nehrozí, že bychom šli někam na kafe a tenhle bordel tu nechali.“

„Pokud bych chtěl přijít o práci, tak by to šlo,“ zakřenil se Vévodák.

„Asi nechceš?“ zkusil to Alby.

„Ne, nechci.“ Na zem před dveře od bytu položil projektor promítající hologram „Nevstupovat! Policejní zásah!“ Dveře zamkl a zámek zajistil nějakým udělátkem. „Teď si odemknu jenom já,“ mrknul na bývalého parťáka.

„Bezva,“ rozmáchl Alby rukama, „kdybys chtěl, jeden byt v Kupoli bude co nevidět volnej.“

„Když vidím, jak se tu vítají noví nájemníci, radši zůstanu kde jsem.“

„Co teď?“ sedl si Alby na postel.

„Co by. Počkáme, až dorazí technici. Udělají si sken místnosti, dají ti deku a asi z tebe seškrábnou nějakou tu krev, od které jsi zašvihanej.“ Z kapsy vytáhl elektronickou cigaretu. Zacvakl do ní kapsli s náplní a párkrát si pořádně potáhl. „A než přijedou, tak mi pěkně barvitě povyprávíš, cos tu prováděl.“

Alby se zakřenil: „Nic moc extra. Jak už jsem ti říkal. Přišel jsem do nového bytu a přepadli mě. Chtěli asi něco jako výpalný. A jak vidíš, nedohodli jsme se.“

Martin si řádně potáhnul z elektronky: „Dobře, tak už vím, co mám napsat do protokolu. A co se tu stalo doopravdy?“

Alby znal Vévodáka už roky. Sloužili spolu jak po Pohromě, tak i později u Stráže. Navíc by Martin mohl mít nějaké informace o Klanu, ke kterému patřila sbírka mrtvol na podlaže jeho nového bytu. „Chlape,“ spustil Alby, „asi jsem se nevědomky namočil do pěkného průseru. A je dost možný, že už v něm lítáš taky,“ dodal a ukázal na hlavu v helmě.

Martin si znovu potáhl a kývl na Albyho, aby konečně začal mluvit.

02 Dříve toho srpnového rána 2037

Alby se toulal v nejnovější části Zóny. Skleněný dóm zářil ranním sluncem, od zatím čistých chodníků se odrážel zvuk jeho kroků. Nestačil se divit. Kdysi zdevastované město nyní ukazovalo novu tvář. Nákupní pasáže, kanceláře a nové byty. To vše nezvykle v mnoha patrech nad zemí a zavřené pod kupolí chránící obyvatele před jedovatým vzduchem venku. Spousty schodů, mostů a visutých lávek, které to vše vzájemně propojují.

Jako veterán z bitev o Zónu a bývalý hrdina Lidských válek dostal za zásluhy malý byt v jednom z nejvyšších pater nové městské části. Kdyby si mohl vybrat sám, bral by něco víc u země. Ale zřejmě úředníkům přišlo správné chudáka hrdinu ubytovat, co nejvýš to jde. Přece si to zaslouží.

Patra od třicítky do dvacítky byla určena pro novopečenou městskou smetánku. Dvacet až sedmnáct museli úředníci rozdat za zásluhy všem možným uvědomělým občanům, hrdinům z války a vůbec jinak prospěšným lidem, kteří byli vidět a slyšet, nebo se jejich tváře hodilo ukazovat ve zprávách. Od šestnáctky dolů zbyly už jen obyčejné byty pro obyčejné lidi. Každé patro mělo své vlastní obchodní pasáže a další vymoženosti. Na složitý systém výtahů, jezdících schodů a mostů si obyvatelé staré Zóny jen těžko zvykali. Už pouhá adresa ho měla odradit: poschodí 17C, trakt D, byt 325.

Opřel lokty o studené nerezové zábradlí mostu a rozhlédl se. Vdechl parádně čistý vzduch a podíval se na obrazovku tabletu. Malá modrá tečka, která mu v 3D modelu Kupole ukazovala, kde zrovna stojí, spokojeně blikala v patře 17C. Prstem začal natáčet plochu a trochu rozmrzele hledal trakt D. Navigace tu ještě nefungovala tak, aby ho dovedla až ke dveřím. Znovu se rozhlédl, zkontroloval obrazovku tabletu a pootočil modelem Kupole. Narovnal se a volným krokem vyrazil vpravo vstříc sektoru D.

Do oficiálního otevření nové části Zóny 628 ještě pár týdnů chybí, ale budoucí majitelé bytů a obchodů dostali možnost přístupu, aby si mohli svoje nemovitosti obhlédnout a včas si vše zařídit. V den otevření už tu budou všichni bydlet jako jedna spokojená moderní rodinka, obklopeni nerezem, sklem a různorodou sbírkou moderních hladkých povrchů. Ale ten čistý vzduch, ten je opojný. Je jen otázka, zda zůstane tak opojný, i když tu bude kupa obyvatel. Snad vzduchotechniku dělali trpaslíci, zadoufal.

Zastavil se. Nedaleké tiché cinknutí prozradilo otevírající se dveře od výtahu. Rozhlédl se. Kromě velké průhledné stěny s písmenem B neviděl nic zajímavého. Hmm, B není D, pomyslel si. Otočil se zpět směrem k mostu, na kterém před chvílí stál. Trošku svižnější chůzí se vrátil na druhou stranu Kupole, kde ho před chvílí vyplivl výtah do poschodí 17C, trakt A. Znovu si prohlížel obrazovku tabletu. Takže trakt A. Z traktu A vede most do traktu B. Jo to dává smysl. Běčko je podle mapy něco jako kruhový objezd s fontánkou uprostřed. Trakty C, D a E by měly být někde tam. Zvedl hlavu od obrazovky a podíval se do dálky směrem na východ. Do Kupole se opíralo ranní slunce, naleštěné

povrchy ho odrážely ve změti šílených paprsků. Mělo to něco do sebe. Jeho zrak ovšem spočinul na něčem podstatně zajímavějším, než byla architektura nové části Zóny.

Na jednom z visutých odpočívadel ani ne dvacet metrů od něj se o zábradlí opírala zajímavá zrzka. Předloktí zapřená o zábradlí, prohnutá záda, sukně jen tak tak do půli stehů. Ohnivý proud dlouhých vlasů padajících přes ramena. Páni, snad bude tak pěkná i zblízka, zadoufal.

Naštěstí se její odpočívadlo nacházelo na cestě do traktů C, D a E. Kráčel pomalu a tiše, aby ji nevyplašil zbytečně rychlým pohybem. Připadal si jak šelma na lovu, jen s tím rozdílem, že až bude u ní, neskočí jí s vyceněnými tesáky po hrdle. Užival si pohled na tu dokonalost. Kostýmek na hranici vyzývavosti a business class neodhalil nic co by neměl, ale perfektně ukazoval dokonalost všech křivek. Přestaň čumět jako pako, okřikl se v duchu, narovnal se a srovnal krok do vycházkového tempa. Přece jen nehodlal vypadat jako nějaký úchylák. Pomalu se blížil, musela ho slyšet. Nikdo jiný široko daleko nešel. Dokonale ho ignorovala. Vyvolalo to v něm divnou směsici pocitů. Tajně doufal, že se aspoň mrkne přes rameno. Zatoužil vidět i tvář, která patří k tak lahodným křivkám.

Když už přešel, zvědavost vyhrála. Zpomalil a ohlédl se. Možná změna rytmu jeho chůze zrzku vytrhla ze snění. Cukla hlavou a podívala se jeho směrem. Parádní obal z dálky ukáže často zblízka silný podprůměr. Ale tentokrát se nezklamal. Málem upustil tablet s mapou. Bohyně krásy zrovna dnes sestoupila z nebes. A on měl to štěstí, že ji potkal. Usmála se a mávla rukou na pozdrav. Sotva se mu podařilo pokynout hlavou. Právě teď se jeho tělo rozhodlo, že všechna krev musí úplně někam jinam. Fiha, snažil se nezírat, ale moc dobře to nešlo. Došel aspoň na další křižovatku, ani ne pět metrů od odpočívadla. Zastavil se a předstíral, že studuje mapu. Přitom se snažil uklidnit a zakrvit i mozek. Opatrně se rozhlédl, tak aby nevypadal, že na ni civí, ale aby působil dojmem někoho, kdo hledá cestu.

Když otočil zrak směrem k odpočívadlu, bohyně na něj zírala. Zcela nepokrytě ho sjížděla hodnotícím pohledem od hlavy k patě. Usmál se na ni a ona na něj mávla, jako by říkala: Počkej, neuteč mi. Proboha, snad se mě nechce zeptat na cestu, vyschlo mu v krku.

Při chůzi vypadala stejně božsky. Halenku rozepnutou tak, aby přitahovala pohled přesně mezi klopky business sáčka. Dlouhá šíje rámovaná záplavou ohnivě rudých kadeří. Dokonalé rudé rty, zelné veselé oči. Trošku výraznější nos s pihami, jak se na zrzky sluší. Tak akorát, jen aby roztomile zvýraznily pěkný úsměv.

Jediné, co narušovalo svátost tohoto okamžiku, byl zvuk klapajících podpatků na dlažbě. Osobně čekal, že bohyně spíš levitují. Pravidelné klap klap ho vrátilo nohama na zem. Rychle začal polykat, aby se zbavil nepříjemného sucha v krku, a z uhranutého výrazu se snažil vykouzlit milý úsměv.

„Dobré ráno,“ zazvonil její hlas a odhalila dokonalý úsměv jako z reklamy na zubní pastu.

„Dobré ráno,“ odpověděl a snažil se nevypadat jako patnáctiletý pitomec na kterého právě promluvila jeho vysněná holka, co chodí o dvě třídy výš.

„Víte, nechci vás obtěžovat,“ pronesla a zatvářila se rozpačitě. Nakrčila nosík a mírně sklopila zrak: „Nejste vy ten hrdina z Trpasličího průsmyku?“

Páni, tenhle titul mu byl asi nejsympatičtější ze všech. Bohužel ho novináři a média používali zřídka. Většinou byl „První Plechovka“ nebo „major Plechovka“. Když jste jednou první člověk řídící trpasličí plechovku, už vám to nikdo neodpáře.

„No jo, to bývávalo,“ usmál se a nervózně si promnul strniště na bradě, „zrovna teď sem ztracenej trouba, kterej neumí najít trakt D a dveře 325.“ Moc nevěděl kam s očima. Klouzaly jí do výstřihu a když jí pohlédl do očí, měl pocit že se topí.

„S tím bych vám mohla pomoci, majore. Docela dobře se tu vyznám. Víte, sice to není moje patro, ale zatím to nikdo extra nehlídá. Ze sedmnáctky je nejhezčí výhled na hlavní trakt. Z těch vyšších pater to jakoby ztrácí obrysy.“ Natáhla se po jeho tabletu. Koukala na displej a ťukala do něj, tak jak to dělají ženy s dlouhými nehty.

„No jo, to tak většinou bejvá, že z vyšších pater věci trochu ztrácí obrysy,“ snažil se udržet konverzaci. Zvedla hlavu a pokývala. Prsty dál obratně klouzaly po skle tabletu.

„Tady to máte, majore. Stačilo to kapánek poladit,“ pomalu vykročila směrem, který ukazovala navigace, „325 je tak trochu králíkárna, ale za rohem máte přechod mezi trakty a je tam moc pěkná zahrada. Hlavně, část zahrady končí u skla kupole. A v tomhle patře jste už dost vysoko na to, abyste viděl ven,“ švitořila se západem turistické průvodkyně a rozhazovala rukama, jako by chtěla ukazovat na památky, které ovšem chyběly.

„Nevím jestli je úplně výhra koukat do pustiny,“ zapochyboval.

„Naštěstí pro všechny rezidenty je většina vyhlídek ven směřovaná buď do původního města, což teda není úplně bůhví co, nebo směrem na farmy. A farmy už jsou celkem veselý pohled, nemyslíte, majore?“ otočila se na něj a usmála se.

„Tak hlavní je, že je odsud ještě vidět i ty obrysy,“ opětoval úsměv, „a nechte toho majorování. U stráže už nejsem.“ Znělo to trochu jako povzdechnutí.

„No jo, když major je o dost kratší než hrdina z průsmyku a ty tituly s plechovkou nemám ráda. Za to bych novináře nakopala do...“ Zarazila se a podívala na něj.

Zastavili se. Alby se usmál, úplně mu mluvila z duše.

„Jmenuju se Albert,“ napřáhl k ní ruku.

„Alice Russo,“ přijala nabídnutou paži. Zcela nenuceně a přirozeně se k němu natáhla a vlepila mu hubana. Asi se zatvářil jako pako.

„Normálně se na tykačku připijí a líbá, ne?“ zazubila se na něj Alice.

„Asi jo. Já už si dlouho s nikým nepotýkal. Váleční hrdinové už nejsou úplně cool. Každopádně aby to bylo komplet...“ vytáhl z náprsní kapsy placatku. Odšrouboval uzávěr a nabídl Alici: „Jedině takhle. Panáky po kapsách nenosím.“

Pousmála se a poslala řádný doušek do svého parádního krčku. Byla zřejmě kabrňák a trpasličí špiritus s ní ani nehnul. Znovu se vydali směrem k bytu s číslem 325.

„Tak na zdraví a dobré sousedy,“ podala mu placatku zpět.

„Na zdraví,“ a přihnul si řádně taky. „Takže budeme sousedi, Alice?“

„Ne úplně. Mám jiné patro.“

„Počítám, že něco s číslem nad dvacet?“

Povzdechla si: „Jenom šestka. Na víc jsem nenašetřila. Chodím sem nahoru každý den, abych si užila výhled, dokud můžu. Počítám, že po otevření budou výtahy vyšších pater pro nás od podlahy uzamčeny. Z šestky není kam koukat. Kytky jsou tam akorát v květináčích nebo umělé.“

Najednou se zastavila. Rozhlédla se.

„Jsme tu, 325 je támhle,“ ukázala na nenápadnou odbočku z hlavní ulice. Albert se taky pořádně rozhlédl, snažil se trochu zorientovat. Pokýval hlavou a pak mu to došlo. Pokud odbočí ke svým dveřím, už tu bohyni nemusí nikdy potkat.

„Říkala jsi, že je tu nějaká zahrada. Možná si můžeme ten výhled užít bez ostatních spolubydlících,

ne?“

„Jo, je to támhle za rohem, “ zašvitořila, „je to přechod mezi koridory D a E, řekla bych, že jeden z nejpovedenějších v Kupoli.“ Evidentně jí záminka k prodloužení procházky udělala radost. Albertovi taky. Předešla ho o pár kroků. Hypnotizoval každý její pohyb. Kdyby ho ta holka vedla do sprchy s kyselinou, všiml by si toho, až když by mu tekly oči z důlků.

„Tady to je, “ vyhrkla skoro nedočkavě a teatrálně rozmáchla paže směrem k zahradě s jezírkem.

„No páni, “ vydechl, „tohle sem opravdu nečekal.“ S otevřenou pusou vstoupil na trávník. Opatrně jej pohladil a přičichl k němu. Vůni čerstvé trávy necítil snad třicet let. Květiny tu neměly jedovaté trny a nesnažily se ho zahubit. Nebýt zrzky, snad by se rozbrečel dojetím. Pomalu se postavil, jako by na něj až dnes dolehlo jeho pět křížků. Ztěžka narovnal záda a podíval se ven na farmy. Nízká stavení s barevnými střechami obklopená kupolemi skleníků odrážejících ranní slunce.

Otočil se. Alici visely lodičky na konečcích prstů. Bosýma nohama se procházela trávou a čachtala se po kotníky v jezírku. Rozhlédl se. Zahrada měla asi patnáct krát deset metrů. Vzhledem k počtu obyvatel v sousedních koridorech tady do měsíce bude udusaná hlína a špinavá voda. Nebo budou muset postavit plot a zakázat do ní vstup.

Klekl si, položil dlaně do trávy, koukal na rodící se den nad farmami. Mír a štěstí. Pocity, o kterých si myslel, že už je v sobě dávno pohřbil. Hluboko pod nánosy smrti a utrpení, kterého v obou válkách způsobil víc než dost.

Opatrně mu položila dlaň na rameno, jako by vycítila, na co myslí. Pohlédl na ni. Bohyně se pousmála. Její ruka se mu pomalu sunula z ramene na tvář. Zastoupila mu výhled. Nehýbal se, klečel jako myš uhranutá pohledem na hada, skoro ani nedýchal. Hladově ji hltal pohledem. Pomaličku a smyslně si vyhrnula minisukni. Odhalila mu výhled na bílé krajky kalhotek. Klesla mu na stehna. Propletla své prsty s jeho. Uvázlo mezi nimi pár stébel trávy zelených jako její oči. Při pohledu na její krásnou tvář se mu zastavilo srdce. Přitiskla se k němu. Nesměle ji políbil. A pak znovu a znovu a znovu. Jazyky se propletly jako dvě neposedné ještěrky. Cítil z ní jemně nahořklou chuť trpasličí pálenky. Nádech. Otevřel oči. Chtěl promluvit. Asi by měl něco říct. Naštěstí to Alice zarazila dalším vášnivým polibkem. Stejně nevěděl co. Vymanil ruce z jejího sevření, objal ji a pomalu jako svátost ji položil na trávník. Rozverně ji kousl do spodního rtu a lehkými polibky pokračoval po krku směrem k rozepnutým knoflíčkům bílé halenky. Ruce stále zaklesnuté pod jejími zády mu nedovolovaly rozepnout další knoflíčky. Neváhal a svou pozornost upřel k odhaleným stehnům. Stačilo pár polibků na vnitřní stranu. Nebezpečně se začal blížit k bělostným krajkám spodního prádla. Zajela mu prsty do vlasů a přitom ho odmítavě stiskla stehny. Opravdu teď začne dělat drahoty? Sevřel ho pocit vzteku a marnosti. Vyprostil se a sedl si na paty. Vzhledem k tomu jak těsné mu právě byly kalhoty, to nebylo ani za mák pohodlné. Ležela tam před ním, připravená, krásná, se zasněným úsměvem na tváři. Měl sto chutí si ji vzít, ať už by s tím souhlasila nebo ne. Možná ho chtěla jen podráždit, aby to nepřeháněl s něžností a trochu se do toho obul.

Zvedla se na lokty, podívala se na něj tak, že ji nešlo nepomilovat. „Tady ne. Za chvíli se to tu bude hemžit ostatními obyvateli a personálem. Ti chodí na šestou.“ Zvedla se a zašla si k jezírku pro lodičky. Bílý zadeček zpod vyhrnuté sukýnky na něj svítil jako měsíc v úplňku. A on na něj toužil zavýt jako pes. Kurva, jako fakt nic? Potřeboval to spláchnout a trochu se uklidnit. Začal šátrat po placatce se špiritusem.

„Alberte, no tak pojd'!“ zavolala na něj. „Nebo tu hodláš čekat na zahradníka?“

Chlast nechal v kapse a zvedl se. Oprášil si kolena, poupravil si v rozkroku těsné kalhoty a vyrazil k ní. Alice si mezitím skasala sukni a pohupovala na prstech lodičkami. Udělala pár kroků k němu. Lehce ho políbila a volnou rukou mu sjela po tváři přes hrudník až k rozkroku.

Do ucha mu zašeptala : „Půjdeme k tobě?“

„Asi jo, je to blíž než k tobě do šestky,“ pousmál se. Jsem lovec a svůdník, zaplavil ho od hlavy k patě pocit hrdosti a slastného očekávání.

Cestou ho držela za ruku a trošku spěchala. Mávl kartou před zámkem dveří 325. Ty se s tichým zašustěním otevřely. Virtuální okno automaticky promítlo logo T.T.K.C.H., což stačilo na sporé osvětlení místnosti. Chtěl na okně nastavit nějakou romantickou scénu, která by navodila atmosféru, ale nikde neviděl ovladač.

Sotva za nimi zaklaply dveře, vrhla se na něj. Vášnivě, skoro až šíleně ho začala líbat. Stáhla z něj bundu a hned v zápětí triko. Přitiskla se k jeho svalnaté hrudi. Sice má padesátku na krku, ale kdejaký mladíček by mu mohl závidět. Pravidelné cvičení se očividně vyplácí i v pokročilém věku, pousmál se.

03 Bohyně v posteli

Když upustila luxusní lodičky, náraz o zem Albyho vytrhl ze zasnění. Pomalu od něj ustupovala. Neomylně couvala obývacího křesla jeho malého bytu přímo k lůžku. Cestou odhodila sáčko od kostýmku, rozeplula halenku a nechala ji ladně sklouznout z ramen. Podprsenka dopadla na zem skoro ve stejný okamžik. Úžasný trik. Pevná oblá řadka ozdobená něžnými bradavkami se pohupovala v rytmu její chůze. Jako poslední z ní sklouzla minisukně. Jen bílá krajková tanga si nechala.

Honem zul boty, sundal kalhoty a ponožky. Připadal si jako nemotorný golem plný chtíče. Musel se hodně přemáhat, aby se na ni nevrhl jako hladový pes.

Došel tak blízko, aby cítil její teplo a omamnou vůni parfému. Něžně, tak jako by to opravdu byla bohyně, která mu může kdykoliv zmizet mezi prsty, ji začal zkoumat. Mazlil se s dokonale oblými řadkami a ochutnával její bradavky. Postupně klesal níž přes ploché břicho až ke krajkám. Stáhl je ke kotníkům a líbal její klín. Na oplátku mu konečky nehtů přejela po ramenou. Napřímil se. Na rtech měl ještě chuť jejího ženství. Políbila ho a oplátila mu stejnou mincí. Její dotečky byly jako samet. Prsty obdivovala jeho svalnaté tělo. Občas se zarazila u některé z jizev. Poklekla, stáhla z něj trenýrky. Uchopila jeho úd a pečlivě jej olízla. Vzhledla k němu a když uviděla jeho povzbudivý pohled, obemkla pyj svými rty. Nejen bohyně krásy, ale i erotiky dnes sestoupila na zem, stihl si ještě pomyslet.

Cítil, že se blíží do finále a tak Alici přitáhl zpět k sobě. Povalil ji na postel. Jejich horká těla k sobě přilnula. Když do ní vnikl, lehce vzdechla, což ho ještě víc vzrušilo. Zarývala mu nehty do zad. Občas se chopila iniciativy a vedla ho ona. Jejich končetiny se proplétaly v tanci oddanosti. Vášeň a chtíč se zrcadlily v krupějích potu. Tempo bylo vášnivější. Dech zrychloval. A byl konec. Leželi na sobě. Oddechovali a cítili jeden druhého.

Sesunula se z něj. Položila si hlavu na jeho paži. Cítil její zpocené vlasy a mělký dech. Dal jí pusku na ucho. Usmála se.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se.

„Stačí voda,“ a nadzvedla se, aby mohl vytáhnout ruku zpod její hlavy.

Majorův byt nebyl nijak zvlášť velký. Zádveří s věšákem a skříní, obývací ložnice s postelí, stolem a audiovizuálním systémem. Nad postelí virtuální okno s možností nastavit si asi milion výhledů. Malá sprcha, kam by se oba nevešli, a kuchyňka. Samotnému chlapovi to stačí. Otevřel ledničku. Proč do ní čučíš, když jsi nic nenakoupil, zasmál se sám sobě. Proč by taky nakupoval, když se stěhovat bude až za pár týdnů. Ze skříně vytáhl džbán na vodu a dvě sklenice. Vrátil se s tím do pokoje.

„Nic lepšího teď nevyčaruju,“ pozvedl džbán s vodou a pokrčil rameny.

Lehl si zpět k ní. Pořád čekal, že se zvedne, obleče a uteče. Ale ani se nehnula. Nahá, překrásná jako zjevení z nejdívočejších představ osamělého chlapa. Přejížděl jí prsty po těle, laskal jí bradavky, zlobil pupík a mazlil se s její hebkou kůží. Usmívala se. Občas jej letmo políbila. Vypadala zasněná a spokojená. Otočila se na bok, položila si hlavu na jeho prsa. Chvilí mu bloudila dlaní po těle a pak usnula. Upravil si polštář pod hlavou a pozoroval ji.

Čím déle na Alici koukal, tím víc si připadal nepatřičně. Mohla by být jeho dcera. Odhadem jí nebylo víc než dvacet pět. Byla krásná, mladá a asi i úspěšná, když si mohla koupit byt v Kupoli. Tak proč do háje leží v posteli zrovna s ním? S postupným odplavováním všech možných hormonů štěstí začínal mozek bývalého vojáka a člena elitní jednotky pracovat v obezřetnějším režimu. A začínal klást nepříjemné otázky.

Lidské války byly sice už minulostí, ale moc dobře si pamatoval, jak rozvědky začaly používat bio-fázové technologie k získávání citlivých informací. Stačilo vzít nějakou šlapku nebo gigola a správně je upravit. Tihle vylepšení svůdníci pak našli v davu svůj cíl – velícího nebo jinak dobře informovaného důstojníka, kterého dostali do postele a vytáhli z něj citlivé informace. S bio-fázovou technologií to měli docela jednoduché. Například dokázali díky svým vylepšením vylučovat feromony, kterým nedokázal cíl odolat. Při sexu pak docházelo k přenosu hormonů nebo drog, které rozvázaly dotyčnému jazyk.

Bio-fázová a bio-runová technologie byly mistrovským dílem lidí. Alby předpokládal, že ani jeden z původních národů Pernu si nedokázal představit, že by jejich skoro svatá a až mystická technologie mohla být implantována na buněčné úrovni. Sám měl tělo změněné bio-runovou technologií. Nanočástice s runami implantované pod kůži byly lepší než neprůstředná vesta. Výroba bio-runové technologie byla neskutečně drahá. Runy nepotřebují napájení, dokáží se aktivovat prakticky samy. Ve skutečnosti ten proces nějak řídí neurony z mozku, ale to Albert nepotřeboval chápat. Nákladné runy dostávali jen ti nejlepší. Ti, u nichž si armáda byla jistá návratností investice.

Ostatní armádní adepti na vylepšení dostávali bio-fázové technologie. Co se týče účinnosti, bylo jedno, jestli máte pod kůží tu nebo onu technologii. Ale bio-fáze potřebovala napájení z krystalů a spotřebovávala je. Většinou měl voják u pasu pouzdro na krystaly, které přes „kontakty“ napájely dané vylepšení. Člověk si pak musel dost hlídat, aby mu v ten nejmenší vhodný okamžik nedošla energie. A taky bylo potřeba ovládací rozhraní, většinou helma nebo brýle.

Sexy-konstrukty, čili špióni – svůdníci, dostávali vzhledem k nákladům na vylepšení skoro výhradně bio-fáze. Jelikož z podstaty svého nasazení nemohli mít externí pouzdro s krystalem, voperovali jim podkožní implantát, kam se krystal vkládal. A protože nemohli mít ani helmu nebo brýle s ovládacím rozhraním, dostali k vylepšením zdarma lobotomii. Ovládání fáze rovnou do mozku. Většinou byl v ceně i implantát pro nahrávání rozhovorů a mikronálož. Jakmile se konstrukt rozhodl, že už nebude spolupracovat... Bum! Mozek na kaši.

Albert se snažil ze vzpomínek vydolovat školení, jak odhalit sexy-konstrukt. Obezřetnost v přítomnosti osob, k nimž pociťujete náhlou náklonnost nebo v jejichž blízkosti zažíváte euforii. Vyhýbat se náhodnému sexuálnímu kontaktu. Rada pro vojáky jako stvořená. Prozkoumat místa, kam se nejčastěji implantují schránky na krystaly. Třísla, podpaží, prsa.

Opatrně se vydal zkoumat uvedená místa na těle své spolence. Spokojeně oddychovala. Dotýkal se její hebké kůže a aby to nebylo podezřelé, maskoval své počínání lehkými polibky. Když se dostal ke tříslům, Alice se probudila. Protáhla se jako kočka a mrkla na něj zelenýma očima.

„Teda majore, ty mě nenecháš ani chvilku vydechnout!“ Oběma rukama ho vzala za hlavu a z letmých průzkumných polibků třísel ho přesměrovala rovnou do klína. Jak se při průzkumu jejího těla pomalu sunul níž a níž, klečel teď na zemi. Pravda, průzkumná mise ho opravdu vzrušila, o to víc, že nic nenašel. Pevně ji popadl za stehna, přitáhl si ji tak, aby se k její štěrbině dostal více než pohodlně a dopřál Alici pěknou polízanici. Z tichého „ách“ se stalo pořádné hekání a šubání. Pustil ji. Otřel si pusou a pomalu jako periskop ponorky sunul svou hlavu nahoru. Měla hlavu podloženou polštářem, dívala se na něj a usmívala se. Byla pořádně udýchaná. Rozhodl se, že ji nenechá odpočívat a že si to dneska užije.

Konstrukt nejspíš nebude. Nenašel nic, co by mohlo připomínat implantát bio-fáze a Alice se zatím na nic neptala. Hodil si její nohy na ramena a trošku nedočkavě do ní vniknul. Tentokrát to byl Albert, kdo velel celé akci. Přirážel, jako by to mělo být naposled. Otočil ji zadečkem k sobě a udělal jí to do obou otvorů. Neprotestovala, vycházela mu vstříc a jednou rukou mu ještě stíhala dráždit koule. Odpadli skoro zároveň. Chvilí leželi každý zvlášť, oddechovali a snažili se zaostřit z mlžného oparu orgasmu do reality. Otočili se k sobě a začali se líbat.

Tiché zašustění hydrauliky vstupních dveří varovalo exmajora Stráže včas. Odstrčil Alici za sebe a snažil se svou bohyni krýt vlastním tělem. Moc dobře věděl, že mu většina pouličních zbraní díky podkožním runovým implantátům nic neudělá. Ale stát se to před minutou, nedokázal by zareagovat.

Do zádveří obezřetně vstoupil muž s pistolí v ruce a když uviděl, že už ho čekají, zamířil na Albyho a udělal pár rozhodných kroků vpřed. Za ním vpluli do místnosti další dva chlápci. Alice si přitáhla příkrývku až k bradě. Nezvaným hostům ze své krásy neukáže ani kousek.

04. Nevítání hosté

Albert týpky tohoto ražení znal. Rádoby slušné oblečení a výrazy, které napovídaly, že více či méně jedou na nějakém fetu, který zároveň i dealují. Dva mírně sjetí parchanti s bouchačkou v ruce. Třetí byl jejich kápo. Draze vyhlížející lesklý oblek, žádná viditelná zbraň. Sebejistý výraz sráče, který odpráskne i svou babičku, když mu to šéf přikáže.

Každá doba si nese svoje. Po Pohromě táhli všichni za jeden provaz – Lidé, Orci i Trpaslíci. Pomáhali si a bojovali o přežití. Sotva byli z nejhoršího venku, rozpoutala lidská hamižnost a mocichtivost další válku. Tentokrát ale bojovali jen lidé proti lidem. Trpaslíci a Orkové se stáhli do svých lesů a hor. Proto se začalo mluvit o Lidských válkách. V době těchto bojů se politici o dění uvnitř Zón vůbec nestarali, a tak se tam dostávali k moci různí lokální samovládci, mafiáni a klany. Podhoubí kriminálníků se pak už nikdy nepodařilo úplně vymýtit.

A teď mu tři šmejdi z jednoho klanu stojí v novém bytě a kazí mu to nejhezčí ráno od smrti Karin. Prohlížel si je a snažil se nevypadat moc sebejistě. Je lepší, když vás protivník předem podcení. Marně

hledal nějaké označení příslušnosti. Klany, kartely a gangy měly docela fajn vlastnost – jejich členové se označovali. Většinou nenápadně, aby svého bratra či nepřítele poznal jen ten, kdo ví kam se dívat. Často je to zajímavá sbírka módních doplňků. Nevkusně zelené límečky, šátky, tetování nebo typ účesu. Tihle chlápci neměli na první pohled ani jedno z toho.

Poskoci s bouchačkama stáli vedle šéfa a snažili se tvářit ultra drsně. Kvěry měli spíš jen tak pro umocnění svého postoje, než že by s nimi mířili na Alici s Albertem. Kápo se rozhlédl po místnosti, nasadil úsměv hodný leklé ryby a klidným hlasem prohlásil: „Dobré ráno. Ale že jsme se té naší kurvičky nahledali!“ Zamrkal na Alici. „Podívejte, pane,“ otočil svůj rybí pohled na Albyho, „tady slečna se zřejmě rozhodla melouchařit a šukat si do vlastní kapsy. Ale takhle to do prdele nefunguje, zlatíčka!“ zvýšil pan leklá ryba hlas.

„Jasný, to chápu, pane,“ skočil mu Albert do řeči: „Ještě jsem neplatil, takže jestli to nasypu vám nebo jí, je mi celkem fuk.“ Albert se rozhodl, že svou roli vystrašeného chudáčka posune ještě o kousek dál. Celou dobu se koukal spíš do země a pomalu se sunul pro trenky, které ležely u postele. Bouchačům evidentně nevadilo, že si hodlá schovat své nádobíčko. Díky tomuhle manévru se posunul na dosah jediné slušné zbrani, kterou měl po ruce – džbánu na vodu. Šéf leklá ryba nestál ani dva kroky od něj. Paka s pistolí stála dál, ale evidentně ty zbraně měli spíš na ozdobu, než že by fakt uměli střílet nebo měli nějaký slušný výcvik.

„Támhle v té bundě mi leží prachy,“ ukázal na prádlo rozházené na zemi. Šéf pokynul a jeden z pohůnků bundu prošacoval a hodil ji po Albym. Ten ji chytil a vytáhl z kapsy peněženku.

„Akorát teda nemám hotovost,“ a podíval se na šéfa.

„To umíme vyřešit, milej pane,“ zazubil se a z kapsy u saka vytáhl přenosný terminál.

„Kolik budu dlužnej?“

„Hele, celou noc si tu vyškáváš mozek z hlavy s jednou z nejluxusnějších šlapek z našeho podniku. Takže sedmnáct táců to spraví.“

Albert se podíval na Alici. Vypadala dost vyděšeně. Exkluzivní je, ale fakt je i šlapka? Za sedmnáct tisíc se na starým městě dá dost dobře vegetovat dva měsíce. To je sakramentská raketa za jedno ranní špásování. „Není to nějak moc?“ zeptal se, vytáhl z peněženky kartu a portmonku položil na stůl.

„Tak pánovi se to zdá moc,“ zvesela spustil šéf a otočil se na kumpány. Ti poslušně vesele zahýkali.

Vteřina, na kterou šéf ztratil pozornost, Albymu stačila. Chytil džbán ještě s trochou vody uvnitř a pořádně s ním praštil leklou rybu do obličeje. Překvapený kápo se ve spršce střepů a kapek krve odporoučel k zemi. Jednomu z pohůnků cukla ruka s pistolí. Major udělal rychlý krok, pravačkou ho chytil nad zápěstím a trhl směrem k sobě a dolů. V levé ruce držel to, co zbylo ze džbánu na vodu. Ucho a slušný ostrý střep. Bez váhání ho chlapíkovi narval do krku. Trefil tepnu. Na nahých prsou ucítil výstřik teplé krve. Druhý gangster právě odjistil. Páni, jsou to ještě větší nemehla, než jsem doufal, prolétlo Albymu hlavou. Krok a úkrok. Chytil ho za předloktí. Trhnul. Tlak do ramene, noha do cesty. Borec šel hubou k zemi, ruku s pistolí zkroucenou za zády. Major mu prošlápl rameno. Dřív než gangster stihl zařvat bolestí, dopadlo mu za krk Albyho koleno. Hlasité křupnutí prozradilo, že si zařval naposledy. Instinktivní překulení přes levé rameno. Alby uslyšel zasvištění a ucítil žhavé teplo. Leklá ryba s hubou od krve se přihlásil o slovo. V ruce držel nebezpečně vyhlížející tesák s laserovým ostřím, celkem nebezpečná zbraň, když se to s ním umí. Pohupoval se ve střehu a přimhouřenýma očima majora hodnotil.

Albert se rychle rozhlédl. Ani jednu pistoli neměl úplně po ruce. Na posteli se krčila vyděšená Alice. Neměl v dosahu nic, co by mu mohlo pomoci proti šéfově tesáku.

Leklá ryba se pomalu sunul po obvodu místnosti tak, aby blokoval přístup ke zbraním, které se válely po zemi. Nespěchal. To není dobré. Tenhle chlapík aspoň tuší, jak se bojuje. A i když měl nespornou výhodu, která by leckterého člověka přiměla k unáhlenému útoku, trpělivě čekal na správnou chvíli. Albert takových potyček zažil tucty. Ale přece jen už pár let nemusel bojovat o život. Za zády postel, vlevo kaluž krve, do které bosky šlápnout nechtěl. To by byl jak na klouzačce. Šéfík si to uvědomoval. Věděl, že Albert zaútočí. A major zas věděl, že když jde holýma rukama proti kudle, tak nějaký ten šrám utřítí. Pohybem ramen naznačil výpad vlevo. S leklou rybou to ani nehnilo. Prázdný výraz tváře si zachovával i teď. Albert znovu naznačil. Jakmile pohnul rameny, tesák vystartoval v rychlém a přesném seku na břicho. Bleskový výpad vpřed, švih rukou ve snaze vykrýt útok, což se skoro povedlo. Teplo laserové čepele Albyho zašimralo někde v oblasti ledvin. Cítil, jak podkožní destičky tuhnou a věděl, že síla trpasličích run a lidského bioinženýrství nepustí laserovou čepel dál než na kůži. Šéfík právě teď pochopil, s kým má tu čest. Není to jen ledajakej hejl, co si může dovolit bydlet v Kupoli výš než v patnáctém patře. Je to válečný veterán vybavený nedemontovatelnou biotechnologií pro zvláštní jednotky. Alby se vytočil na pravé noze a poslal pěst do udiveného šéfíkova výrazu. Ten zavrával a rychle ustoupil z dosahu dalšího úderu. Díky otočce, kterou provedli skoro jako v baletu na pět níku, měl teď major u nohou mrtvolu druhého gangstera a jeho pistoli na dosah. Neváhal a sáhl po ní. Ovšem ani protivník nečekal. Jeho ksicht už ztratil vzhled leklé ryby. Částečně za to mohla majorova pěst a částečně strach a vztek. Vystartoval po Albym, rozhodnutý pořádně ho naroštovat tesákem dřív, než by zmáčkl spoušť. Sotva major ucítil rukojeť pistole v dlani, mrsknul sebou parakotoulem rovnou do kaluže krve. Tesák ho pronásledoval nebezpečně blízko. Ještě v letu, když balil kotoul, začal mačkat spoušť. Tři výstřely. Leklá ryba zavrával a upustil tesák. Nevěřicně se na majora podíval. Ten se jako démon pomsty pokrytý krví nepřátel zvedl ze země. Dva rychlé kroky. Chytil šéfíka za pačesy a vši silou mu trhl hlavou proti skříni. Nos zmizel někde uvnitř lebky a tělo bezvládně sjelo k zemi.

„Kurva! To je ale bordel,“ ulevil si. Podíval se na Alici. Ta se vystrašená krčila pod dekou na posteli. Nevěřicně koukala na spoušť kolem sebe. Ani ne minuta stačila k tomu, aby se z pěkného nového bytu stal brloh plný krve, nasáklý pachem smrti.

„Do prdele! Alice, co to jako mělo být?“ vyštěkl na ni. Automaticky při tom překontroloval zásobník zbraně a ohnul se pro druhou pistoli. Otřel ji od krve, zkontroloval munici, položil ji na postel a posadil se.

„Sakra, Alice,“ zvýšil hlas, „ty výstřely mohl někdo slyšet a co nevidět tu můžou poskakovat policajti. Potřebuju vědět, co to bylo zač a proč tě tu hledali. A to celkem rychle.“ Zvedl se z postele. Uklidil si kartu do peněženky a společně s šéfíkovým terminálem, který sebral na zemi, si jizastrčil do kapsy bundy.

„To budou chlápci z jednoho klanu,“ zaváhala. Podívala se na tři mrtvolu a pak na Alberta, „pro který teď už asi nepracuju.“

„Aha, a z jakýho klanu?“

„Ten neznáš,“ špitla.

„Do prdele práce, nerozhoduj o tom co znám a co neznám,“ zavrčel a podíval se na rzku. Zrovna šacoval šéfíkovu mrtvolu. Hledal univerzální klíč, kterým si kluci z klanu, který určitě nezná, otevřeli dveře od jeho bytu, jako by se nechumelilo. „Jak se teda jmenujou?“

„Oni se nejmenujou. Říkají si prostě Klan. Věř mi, neznáš je. Dávají si záležet, aby je nikdo neznal.“ Z jejího hlasu byl cítit strach.

Alice seděla na posteli zachumlaná do přikrývky. Od chvíle, co k němu do bytu vtrhla nevíтанá návštěva, se skoro nepohnula. Pistole, které položil na postel, ji nechávaly v klidu. Očima těkala po mrtvolách, kalužích krve, ale na pistole se ani nepodívala. To by mohlo znamenat, že si to s těma klukama nenaplánovala. Kdyby byli jedna banda a živilo se takhle, asi by po pistolích skočila a snažila se ho zastřelit. Takhle to vypadalo, že má opravdu strach. Vrátil se k posteli a sedl si na okraj, aby měl pistole po ruce, ale ona po nich sáhnout nemohla. Teď už střízlivě, bez vzbouřených hormonů a krve nahromaděné v rozkroku hodnotil, jak krásnou holku si přitáhl domů. Usmál se na ni. Koukala těma zelenýma očima pořád vystrašeně, ale pokusila se na něj taky usmát.

Vzal ji za ruku. Jemně si přitiskl její dlaň na tvář a vtiskl jí polibek na vnitřní stranu zápěstí. Znovu se zahleděl to těch krásných očí a zeptal se: „Alice, ty si takhle vyděláváš? Že natáhneš hejla k němu do bytu a tví kámoši ho pak oberou?“

Cukla sebou, chtěla se mu vysmeknout, ale držel ji pevně. „No dovol, jaks na to přišel?“

„Ono to tak dost vypadá,“ usmál se na ni a hlavou naznačil směrem k podlaze.

„Ne, tohle pro mě fakt nedělám.“

Přisedl si k ní ještě blíž: „A co pro mě teda děláš?“

„Šlapku,“ sklopila oči, „luxusní šlapku, escort pro VIP klienty, společníci pro jejich pohlavý nebo důležitý hosty.“ Na tvářích se jí objevily slzy.

„A do některé z těch kategorií patřím?“

„Ne,“ fňukla.

„Tak jak je možný, že jsme tu spolu?“

„Náhoda?“ nesměle hlesla a podívala se na něj uplakanýma očima.

Chtěla ho obejmout. Varovně vztyčil prst: „Ne, byla bys od krve“. Povolil stisk její paže a nevěřícně na ni koukal. Náhoda, no to určitě. Leda tak ve snu.

„A ti chlápci jsou taky náhoda?“

„Ne, ti mě určitě hledali. Já jim totiž tak trošku dala výpověď.“

„Výpověď z klanu, jo?“ uchechtl se. „A řekl ti někdy někdo, že z klanu dáš výpověď jedině tak, že buď umřeš ty nebo oni?“

„Měla jsem u nich dluh. Ten jsem jim splatila. Už pro mě makat nemusím.“ V očích jí zaplálo odhodlání.

„Tak to doufám, žeš jim tu výpověď nechala písenně,“ zasmál se major. „Žádnýmu klanu nikdy dluh nesplatíš, to nevíš?“

„A ty si myslíš, že jsem tak blbá, že to nevím? Ale co mi zbejvá?“

„Kulka...“ nechal to slovo viset ve vzduchu.

Celou dobu z ní nespustil oči. Ta holka byla úžasná. Krásná, trošku naivní, ale odhodlaná. Bylo mu jí líto? Už roky nezažil to co dnes ráno. Tak intenzivní pocit že žije měl naposledy kdysi dávno s Karin. Možná i proto ty tři pitomce rozmázl po podlaze, místo toho aby jim zaplatil a nechal problémy plout dál v bezpečné vzdálenosti od sebe. Pozoroval ji a představoval si, co jí klan, teda vlastně Klan, všechno může udělat. Z té představy se mu udělalo zle. Už se namočil, když ty tři zlikvidoval. Půjdou mu taky po krku. Stejně jako jí. Líbilo se mu, že se ocitne jako psanec na útěku zrovna s touhle zrzkou. Kdesi uvnitř se začínal rozhořvat plamínek vášně a nadšení. Po letech prázdnoty to byla příjemná změna. Jak říkalo staré vojenské přísloví: „Smrti se nebát a ze života ukrást.“

Hleděla na něj usazenýma očima. Deko jí sklouzla do klína a dokonalá řadra se pohupovala v rytmu jejího vzlykání. Pohládl ji po tváři. Neucukla, spíš jako spokojená kočka naklonila hlavu a přivřela oči.

„Alice, já teď zavolám poldy,“ dřív než dořekl slovo poldy, vyskočila jako čertík z krabičky.
„To si snad děláš srandu. To jsem odepsaná!“ chtěla se začít zvedat z postele.
„Sed!“ přikázal, „a poslouchej mě. Pozorně. Všechno si zapamatuj a nic se neposere. Aspoň ne hned.“

„Přijede sem Vévodák, můj kámoš z kriminálky. To si zařídím. Ty teď odneseš jednu skleničku zpátky do kuchyně. Pořádně ji otřeš a vrátíš do skříňky. Budeš dávat sakra pozor, abys nešlápla do nějakýho srance na zemi. Posbíráš si komplet svoje oblečení a vypadneš ven.“

„A co budu dělat pak?“

„Znáš to tu. Mají v traktu E taky byt 325?“

„Nevím. Tam tak často nechodím. To zajímavý končí tady tou zahradou.“

„Takže zalezeš do traktu E.“ Zamával na ni univerzální klíčem. „Najdeš dveře 325. Pokud by byly obsazený, tvař se jako nějaká kontrola a pokračuj tak dlouho, dokud nenajdeš volnej byt. Tam se zamkneš a budeš čekat. Nejlíp ty dveře ještě šprajcni nějakou židlí. Chlapíci můžou mít vic takovejhle karet.“

„Ěčko je o dost menší, Alby, co když tam dveře 325 nebudou?“ podívala se na něj vyděšenýma zelenýma očima.

„Tak dveře číslo 3nebo 25. Neboj,“ povzbudivě ji pohládl po holém rameni, „já si tě tam najdu.“ A zlehka ji políbil na tvář.

„Jasně,“ špitla. Vypadala, že se bojí.

„To není všechno. Teď přijde to nejdůležitější. Dveře otevřeš jenom mě. Jasný? Nikomu jinýmu. I kdyby ti říkal nevím co, že ho posílám nebo já nevím, že sem mrtvej. Prostě neotevřeš a potom zdrhneš. Je ti to jasný?“

„Jo,“ hlesla. Vzala skleničku a šla do kuchyně.

Počkal, až si posbírá svoje saky paky. Podával jí univerzální klíč. Dotýkala se jeho ruky s klíčem, dívala se na něj. Byla to taková ta rozpačitá chvilka, kdy ani jeden neví, jestli je ten správný čas na polibek. Nakonec se k ní naklonil. Políbil ji a do ucha jí zašeptal: „Čekej tři dny. Jestli se do tý doby neobjevím, seš v tom sama.“ A jemně ji kousnul do lalůčku. Pustila jeho ruku a odešla. Sotva se dveře s klapnutím zámku zavřely, vytočil Vévodákovo číslo.

V telefonu se ozvalo rozespalé: „Slyším.“

„Ahoj Martine, sloužíš?“

„Ještě ne, až za dvě hodiny.“

„Tak už sloužíš,“ pousmál se Alby do telefonu.

„No tím bych si nebyl tak jistej, kamaráááde,“ zívnu do telefonu vyšetřovatel místní kriminálky.

„Mám u sebe v bytě trojí problém a nerad bych, aby to tu začaly řešit uniformy.“

„To si ze mě děláš prdel!“ V ten okamžik se Martin už definitivně probral.

„A když ti řeknu, že to je v mém novém bytě pod Kupolí, tak tě teprve jebne.“

„Ty vole, nikam nejedu. Z toho bude strašnej průser, ať si to vyžere někdo jinej.“

„Martine?“

„No jo, už se oblíkám. Mám ti vzít kafe nebo tak něco?“

„Asi ne. Stejně dostanu u vás na stanici,“ zažertoval Albert do telefonu.

„No ty to teda bereš sportovně. Jak se to semlelo?“

„Ale nějaký tři otrapové si mysleli, že si v bytech v horních patrech Kupole přilepší. A když vytáhli kvéry, už to byl jen reflex. Chápeš, ne?“

„To si teda vybrali byt na vykrádačku,“ uchechtl se Martin. „Tak já jedu. Za dvacet minut jsem u tebe.“

Pošlu si tam napřed pár uniforem, tak se nelekni.“

„O.K., díky. Čus.“

„Čau,“ odpověděl Martin a přerušil spojení.

Albert přešel ke dveřím a rozhlédl se. Hlavně aby nebylo hned poznat, že tu nebyl sám. Vévodák jeho verzi u nich na oddělení přikryje. Je to kámoš a bejvalá plechovka.

Sedl si na postel vedle pistolí. Tak a teď už jen počkat na uniformy, učesat tenhle průser a co nejrychleji uklidit Alici i sebe. Ale kam? Kdo nebo co je Klan, jak se jim dostat na kobylku? Alice toho bude muset ještě hodně vysvětlit.

05 Na ulici

Na místě činu i na stanici vše probíhalo v klidu. Vévodák se snažil co nejvíc držet u Albyho. Přece jen zásah falešných policajtů napovídal, že by Klan mohl mít prsty všude možně. Dokonce byli na policii tak hodní, že mu dali pár kusů erárního oblečení. Ani se nesnažil pátrat po původu a byl rád, že může domů. Bohužel mu nedopřáli možnost se osprchovat, ale díky novým šatům už nevypadal jako démon pomsty. Potvrdil výpověď v infotabletu, rozloučil se s Vévodákem a vypadl z policejní stanice na rušnou podzemní ulici.

Vydal se domů. Ze stanice to měl ke své bytovce dobrých třicet minut pěšky. Potřeboval si ověřit, že se na něj nikdo nepřilepil. Vyhlédl si stojánek pro drožky a zamířil k němu. Parkovaly tam dva veselými barvami pomalované dopravní prostředky. Vozítka poháněná trpasličími bateriemi, dost podobná důlním vozíkům. Pohodlně se do nich vlezli i čtyři lidi a řidič seděl vepředu na vyvýšeném kozlíku za řídkou. Tenhle druh veřejné dopravy vznikl jakousi lidovou tvořivostí v době, kdy se celá Zóna stěhovala do podzemí, aby se obyvatelé uchránili před jedovatým deštěm a jinými radostnými následky Pohromy. Původní drožky byly opravdu upravené důlní vozíky a hrdí majitelé si je originálně a výrazně zdobili. Improvizovaná sedadla samá třáseň, umělé kožešinky, lesklé cetky, barevné fangle a stuhy na řídkách. Tento zběsilý a do očí bijící design se ujal natolik, že se ho výrobci i řidiči drží dodnes. Při pohledu na provoz je to celkem legrační kontrast, když se na ulici míjí přezdobené drožky s naleštěnými moderními autonomními nebo řízenými dopravními kapslemi, které se všechny podobají hi-tech rohlíkům. Autům v podzemí odzvonilo. Na povrchu pořád jezdí, ale v podzemí se všichni pohybují pěšky, na hoverboardech^{*3}, v dopravních kapslích či drožkou.

U čtečky mávl kartou, nastoupil do vozíku a nahlásil řidiči ulici, kam chce odvézt. Albertovi pomalu ale jistě naskakovaly manýry z dob, kdy sloužil u Strážě, takže nahlásil ulici na které ve skutečnosti nebydlel. Bude to mít ještě skoro deset minut pěšky, ale podstatně klidnější částí města, kde snadno pozná, pokud se mu někdo přilepí na paty.

Naznačil šoferovi, že může jet. Jakmile se drožka dala do pohybu, otočil se k zadnímu oknu a snažil se všimnout si, jestli je o něj zájem. Možná náhoda, možná ne, ale od kraje ulice se odlepily dvě dopravní kapsle. Koukal po nich. Obě patřily mezi obyčejné kapsle, žádné drahé modely. Jedna z nich zrychlila a očividně se snažila dohnat Albertovu drožku. Cítil jak všechny nervy a svaly čekají na pokyn k akci. Kapsle se blížila. Přes sklo nebylo vidět, kdo v ní sedí a kolik jich je. Většinou se do kapsle vešli dva nebo tři cestující, kteří seděli v řadě za sebou. V podzemí bylo potřeba šetřit místem, takže dopravní prostředky byly úzké. Kapsle už je doháněla. Svíral sedadlo a čekal co bude. Druhá se řadila

do proudu vozidel za ně. Za svižného bzučení elektromotorů je předjela. Nic. Napětí sice trochu povolilo, ale druhé vozidlo se jich drželo celou cestu.

Drožka zastavila na požadované ulici, Albert vystoupil. Aby skryl potřebu pořádně se rozhlédnout, rozhodl se přejít přes cestu. Kapsle, která je celou dobu sledovala, zastavila také. Nic nejelo. Svižně přeběhl přes silnici a vydal se směrem k ní. Stála nějakých dvacet metrů od něj. Uvidíme co se stane, když jim půjdu naproti, pomyslel si. Nehodlal případné pronásledovatele zatáhnout k sobě domů. Kéž by měl po ruce aspoň nějakou kudlu nebo trubku. Koukal, co by se dalo na ulici sebrat a použít jako zbraň. Možná stojany na zboží před obchodem, který měl po cestě, nebo židle z kavárny, která měla otevřeno a pár stolečků pro hosty venku. Nic tak akorát do ruky.

Vzdálenost mezi ním a kapslí se zkracovala. Nic se nedělo. Dorazil na úroveň kavárny. Nezbyvalo mu než vejít dovnitř. Objednal si proteinovou palačinku a vodu. Sedl si ke stolečku venku, pozoroval kapsli a rýpal se v palačince. Najíst se těsně před rvačkou je nejlepší cesta, jak se dobře pozvracet v ten nejmiň vhodný okamžik. Na co čekat, pomyslel si, tahle ulice je celkem klidná. Nůž co dostal k jídlu si strčil do kapsy u bundy. Ke kapsli to je pět nebo šest metrů. Tak uvidím, kdo je uvnitř.

Už už se chtěl zvednout a rozběhnout ke kapsli, když se najednou otevřela. Nezaváhal ani vteřinu, mrsknul sebou k zemi a vzal s sebou kavárenský stolek, odhodlaný použít ho jako provizorní štít. Talíř a sklenice se s řinčením poroučely k zemi. Obloustlý čtyřicátník v modrošedém obleku s telefonem u ucha a infotabletem v ruce, který z kapsle vystoupil, mu věnoval krátký pohled. Pak se k Albymu otočil zády a uklidil tablet do pracovní brašny na zadním sedadle. Přehodil si ji přes rameno, zavřel kapsli a vydal se ke dveřím bytovky, před kterou parkoval.

Fůha, málem jsem skočil po krku nějakému úředníčkovi, proběhlo Albertovi hlavou, když se sbíral ze země. Z kavárny přibíhal číšník a rychle hodnotil situaci. Alby začal sbírat židli i stůl a s omluvou se podíval na číšníka. Ten zašel pro koště s lopatkou a uklidil zbytek nadělení z chodníku. Na cestu si Albert vzal ještě lahev s vodou a dvě masové tyčinky. Za škody na nádobí nechal obsluhujícímu slušné spropitné.

Zakousl se do tyčinky a odbočil do první uličky, která se naskytla. Cestou přemýšlel, co má doma tak důležitého, aby tam lezl. Kromě zbraní a sprchy, kterou opravdu nutně potřeboval, vlastně nic. Tak proč tam chodit? Přeběhl rušnou silnici a pomalu začal nabírat směr zpět ke Kupoli.

Tiché šustění pneumatik zaslechl pozdě. Když se otočil, koukal do hlavně pistole opatřené masivním tlumičem. Tři rychle po sobě jdoucí výstřely doprovázel jen tichý pšouk a záblesky. Schytl to rovnou do prsou. Útlá, skoro až dětská postava v kožené kombinéze ladně seskočila z nenápadného skůtru. Ten ještě chvíli setrvačností pokračoval v jízdě, pak zavangloval a spadl. Dlaší tři tichá pšouknutí pistole provázela nehorázná bolest v oblasti břicha. Skácel se na všechny čtyři. Podkožní implantáty sice střelbě zblízka odolaly, ale bolest byla paralyzující. Runová biotechnologie začala do žil pumpovat adrenalin a bůh ví co ještě, aby Alby mohl bojovat o život. Útočník zřejmě nečekal, že by se jeho cíl po takové náloži ještě mohl zvednout ze země a sebevědomě zasunul pistoli do pouzdra na stehně.

Albert na nic nečekal a jedním dlouhým skokem nabral osobu v kombinéze ramenem do břicha. Předvedl dokonalou ragbyovou skládku a nemilosrdně praštil s útočníkem o zem. Obratně využil překvapení a nejspíš i vyraženého dechu protivníka a nacpal předloktí pod lem motorkářské helmy.

Plnou vahou se zapřel proti ohryzku, až to křuplo. Tělo pod ním zacukalo a rozloučilo se s posledními zbytky života.

Rychle vstal a rozhlédl se, očekávaje další útok. Nikdo nikde. Jen mrtvola na chodníku a stejně tichý skůtr ležící na boku na silnici. Nával chemikálií v těle slábl. Hrudník i břicho měl v jednom ohni. Sakra, za dnešek abych přispěl do fondu veteránů tučným příspěvkem, pomyslel si a nakopl mrtvolu na zemi. Ještě jednou se rozhlédl a odsmykal bezvládné tělo k nedalekým popelnícím.

„Tohle už nebudeš potřebovat,“ usmál se a odepnul stehení pouzdro s pistolí. Prošacoval kombinézu a našel náhradní zásobník. Rychle přebil, připnul si pouzdro a šel sebrat skůtr ze silnice.

Když na nově nabytém dopravním prostředku vyjížděl z uličky, která zůstala jediným tichým svědkem předchozích událostí, zahlédl u protějšího chodníku nenápadného obtloustlého čtyřicátníka v šedomodrém obleku jak telefonuje a nasedá do kapsle. Dřív než se stihl znovu nadechnout, kapsle se odlepila od chodníku a zařadila se do proudu jedoucích vozidel.

Nečekal, otočil plynem a vydal se na úplně opačnou stranu. Kličkoval mezi drožkami a kapslemi a ze skůtru ždímal maximum. Kdyby ho někdo sledoval, musel by se určitě prozradit. Na jedné z křižovatek zastavil na červenou, sesedl a splynul s davem chodců na přechodu. Ke Kupoli už to nebylo daleko.

Jak tohle funguje věděl moc dobře ještě z dob Lidských válek, kdy sloužil u Stráže ve speciálních jednotkách. Když nepříteli zlikvidujete dostatek pěšáků, dojde mu, že jste víc než běžný problém. Přitvrdí a pošle na vás svoje elitní bouchače. Bezskrupulózní hajzlíky, kteří zastřelí i vaše děti, jen aby se vám dostali na kobytku. Ovšem když se takovému nepříteli ztratíte z hledáčku dřív, než utrpěl nějak výrazné ztráty, tak mu chvíli trvá, než zhodnotí jak velký problém představujete. Pak už po vás pasou nejen klanoví pěšáci, co si potřebují udělat oko u šéfa, ale i volní kontraktoři a žoldáci, kteří si chtějí urvat nějakou tu odměnu na černém trhu. Dřív nebo později najdou vás nebo někoho vám blízkého a vy pak vylezete sami. Následně šéf kruh uzavře a pošle bezskrupulózní hajzlíky, kteří vás oddělají. Žůžoběh, ze kterého vede jen jedna cesta. Zmizet včas z hledáčku a sejmout šéfa dřív než mu vůbec dojde, že má problém. Jenže kdo je šéf? Co je zač Klan, který nikdo nezná a přitom má prsty tak hluboko v systému, že má univerzální klíče od Kupole, policejní obleky a zřejmě i slušnou zásobu bouchačů? Na tohle musí odpovědět ta krásná zrzka, která je v Kupoli snad ještě naživu.

Pro takovou akci jsou zásadní tři věci: zbraně, informace a podpora správných lidí pro případ, že by se něco zvrtno. A Albert momentálně nemá ani jedno z toho, jedna projektilová pistole není žádné terno. To je potřeba rychle změnit. Tohle byla Albertova práce v Lidských válkách. Malá operativní skupina, která našla a zlikvidovala či unesla cíl nebo zajistila kolaps obranného systému. Tohle už dělal stokrát, ale nikdy sám na vlastní pěst. Vždycky měl za zadkem Stráž a její technologie, kontakty, peníze a kavalerii, když se to opravdu podělalo.

Honosný vchod do Kupole měl před sebou. Stálo tam několik nákladních samořídících kontejnerů. Jeden nemůže mít pořád smůlu, usmál se Alby. Někdo z bohatších nájemníků se stěhuje do nového ve velkém stylu. Na plošině jednoho z kontejnerů stála hromada krabic. Stěhovák zrovna zmizel uvnitř pro další. Alby neváhal. Čapnul jednu z nich a vydal se dovnitř. U výtahů stáli dva pohůnci v montérkách a snažili se dovnitř nasoukat nějakou obrovskou věc, která mohla být s trochou představitosti sedačka do obýváku. Díky tomu si ho vůbec nevšimli, bednu s čímsi odložil na zem a vydal se k výtahu, o němž si pamatoval, že vede do 17C. Rozhlédl se, nikdo si ho nevšiml. Dveře

kabiny se otevřely, zaplul dovnitř, zvolil správné patro na ovládacím panelu a podrbal se na zádech. Sprchu, chtělo by to sprchu.

06 Alice

Nervózní, v kostýmku posetém skvrnami od krve zůstala sama na chodbě Kupole. Dveře od majorova bytu tiše zaklaply. V dlani sevřela univerzální klíč. Vydala se k sektoru E. Klapot špičatých podpatků rušil až nepřírozený klid kolem. Klan si umí zajistit, že v místě, kde hodlá operovat, nebudou cizí oči.

Spěchala. Hlavou jí běžela spousta myšlenek. Jak je možné, že ji tak rychle našli? Sakra, sakra, sakra. Počítala alespoň s jedním nebo dvěma dny, kdy bude mít čas Alberta zpracovat. Co když se na ni vybodne? Co když ji nechá Klanu? Co když... sakra! Dej se dohromady, poručila si. Poslal mě do bezpečí. Slíbil, že se vrátí. Políbil mě na rozloučenou. Povedlo se to. Albert není zrádce. Znáám ho, proto jsem si ho vybrala. Proto ho miluju.

Minula zahradu s jezírkem. Zpomalila, podívala se ven. Slunce zalévalo farmy vydatným dopoledním svitem. Nadechla se a vyvolala na zornici plán sedmnáctého patra, koridoru E. Do éčka vedlo několik cest. Jedna kolem zahrady a další tři výtahy z nižších pater. Jeden velký výtah přímo z bočního vstupního uzlu. Koridor E zamýšleli pro náročnější klientelu. Byty zde byly větší než majorův obývací pokoj a ložnice v jednom. Většinou dvoupokojové byty a pár apartmánů s opravdovým výhledem na farmy. Celkem sektor tvořilo čtyřicet devět obytných jednotek. No tak to asi nenajdu dveře s číslem 325, zaskřípala zuby Alice. Udělala pár nenápadných gest prsty pravé ruky a kontextové menu mapy, které viděla jen ona, jí nabídlo navigaci k bytu dvacet pět.

Byteček to byl pěkný a slušně zařízený. Noví majitelé dokonce i nakoupili, což nebylo úplně ideální, klidně se tu mohli odpoledne ukázat. Prohrabala skříně s oblečením. Vkus paní domácí stál za starou belu. Povzdechla si. Našla koupelnu, shodila špinavé šaty na zem a vešla do sprchy. Musela ze sebe smýt cizí krev a stopy po Albyho návštěvě.

Teplotu ve sprše si nastavila na maximum a nechala horkou vodu zbarvit její jemnou bledou pleť do červena. Kapky stékaly po ladné šíji na ramena, s lehkostí tvořily pramínky na nadrech a z bradavek prýštily jako malý vodopád. Smývala zbytky ranních událostí. Zavřela oči a nechala se unášet proudem a zvukem tekoucí vody. Když to celé plánovala, doufala, že splnění jejího adolescentního vlhkého snu bude mít delší trvání. Dnes si to s Albertem užila víc než kdy s někým jiným a nikdy by ji nenapadlo, že nejlepší sex v životě zažije v těle, které vyrobila na zakázku pro někoho jiného. Sice sotva cítí bolest, když jí skoro vařící voda barví kůži do ruda, ale při milování s Albertem cítila každý jeho dotek. Každé pošimrání nebo políbení ji v mozku rozeznělo tu správnou strunu. Cítila lásku, něhu, vzrušení. Nikdy nic podobného v konstruktu s jiným mužem nezažila. Úžasné. Na chvíli nastavila tvář proudu tekoucí vody, protřela si oči a začala se mydlit. Dlaněmi plnými mýdla si přejižděla po těle. Lehce po krku, ramenou a prsou. Něžně obkroužila bradavky a přes ploché břicho sunula dlaně ke klínu. Horká pára se mísila s těžkou vůní dámského mýdla a plnila Alici nos opojnou směsicí vonných esencí. Snažila se rozpomenout na doteky svého milence. Uvnitř ji to rozechvívalo stejně jako když jí bylo šestnáct a poprvé na Alberta myslela sama zachumlaná pod přikrývkou v ložnici provizorního dětského domova. Prsty našla poštěváček a oddala se rozkoši v párou zaplněné

sprše. Opět sama s pomalu blednoucími vzpomínkami na svého dětského hrdinu a s tichou nadějí, že se pro ni vrátí.

Horká voda jejímu tělu i mysli prospěla. Rychlá diagnostika vykreslila na sítnici obraz zelených a žlutých ukazatelů. Runový biokonstrukt Alice fungoval perfektně. V šatníku zabavila šedivé sportovní legíny, což byl jediný kus oděvu, který jí mohl padnout, aniž by vypadala jako strašák. S horní částí oděvu to nebylo lehké, ale nakonec si vybrala jednu z košil pana domácího. Utrhla jí rukávy a spodní část svázala na uzel tak, že jí koukal pupík. Žádná hitparáda, ale na ulici takhle chodí spousta holek. Vlasy stáhla do jednoduchého ohonu. Otevřela největší skříň v bytě a odhrnula na stranu sbírku absolutně otrěsných modelů šatiček. Zalezla úplně dozadu a zase ramínka s šaty srovnala tak, aby ji nebylo vidět.

Alice zavřela oči a dýchala tak mělce, že se jí hrudník skoro nepohyboval. Uvnitř hlavy vířily grafy, tabulky a výpočty. Vrchní biorunová konstruktérka Klanu inženýrka Michaela Látalová prováděla hloubkovou diagnostiku svého nejpodařenějšího výrobku, Alice. Procházela jednotlivé výsledky, tabulky a grafy. Vše bylo naprosto v pořádku. Přestože byl kvalitní přenos emocí směrem k vědomí řídící osoby velkou slabinou konstruktů, zrovna dnes Michaela v konstruktu Alice prožila nejsilnější emotivní zážitek v životě. Měla v tomto směru teorii, která se dnes nejspíš potvrdila. Jedná se s největší pravděpodobností o vztah vědomí-konstrukt-prostředí, kdy vědomí musí „naučit“ konstrukt reagovat správně na podněty okolí. Nervová soustava konstruktů dokáže do mozku dodat informace o bolesti, rozkoši či smutku, ale všem vjemům chybí jakási hloubka. To, co dělá člověka člověkem. Je to jako když vám někdo podá horkou kávu. Voní to jako horká káva, chutná to jako káva, ale vy si ji nedokážete pořádně vychutnat, protože se uvnitř nedostaví euforie, jako když se napijete horké kávy, na kterou jste měli celý den ukrutnou chuť. To nejspíš musí vědomí konstruktů nějak dopočítat, aby mohl následně uvolnit ty správné hormony, které vám dodají ideální reakci a hloubku prožitku. Ze zvyku uložila analyzovaná data do interní databanky konstruktů. Vypnula diagnostické funkce, nastavila detekci zvuků pro případ ohrožení a rozhodla se využít volnou chvíli ke spánku. Respektive ke stavu, kdy vědomí osoby v konstruktu nemá absolutní kontrolu nad tělem. Ale i vědomí si musí občas odfrknout. Pokud toto hostující osoba zanedbává, dostávají se škaredé duševní poruchy.

Kdyby jen tušila, že ji její rozhodnutí před sedmnácti lety dovede právě sem. Nikdy by se ve dvaceti nerozhodla studovat bioinženýrství. Nikdy by se nepokoušela porozumět tajemství nanorunové technologie a hlavně by nikdy nepodepsala kontrakt. Kdyby v roce 2015 parta nadšenců z ROTE neokopírovala trpasličí plechovky, nemusela by dnes nad tímhle přemýšlet. Kdyby si ta stejná parta na jaře 2016 neprosadila možnost bojového nasazení po boku trpaslíků, sežrali by ji zmutovaní švábi. Kdyby jeden z těch nadšenců nebyl Albert Navrátil, budoucí major Stráže a elitní voják, nemusela by prožívat nešťastnou lásku. Život je jedno velké kdyby. A dřív nebo později za svá rozhodnutí musíte nést zodpovědnost. Pro Míšu spíš později. Výroba konstruktů není pro společnost vysvobozením, ale zkázou. Když už byla technologie hotová a její mysl se mohla zaměřit na celek, uvědomila si, že díky konstruktům a přenosu vědomí ztrácí lidský život cenu. Díky její technologii se bohatí stanou nesmrtelnými a chudí budou jen žrádlo pro jejich boje. Vojáci nikdy nedojdou, jen je znovu nahrajete do konstruktů. Tehdy si uvědomila, že své vynálezy, technologie, postupy, kolegy a veškeré zařízení musí zničit. Ani molekula jejího výzkumu nesmí přežít. Jako by neexistovala, jako by ji v jejích šestnácti pod přehradou u Trpasličího průmysku opravdu sežrali švábi. Jako kdyby ji polámanou a kyselinou zohyzděnou Albert nikdy nezachránil. Kdyby tehdy poslechla Alberta a Karin a raději než do rekručního vědeckého centra Stráže šla pomáhat Ričímu s Jendou do dílny. Ale dílna bývalých borců

z ROTE jí byla málo. Chtěla víc, objevit neobjevené, změnit svět. A teď se snaží, aby se jí to nepovedlo. Jak úsměvné.

Posledních pět let strávila na tajném pracovišti s dalšími osmi vědci a lékaři. Krůček pro krůčku ladili složitý proces výroby konstruktů. Neúspěch byl jejich denní chleba. A pak stačila taková maličkost. Jeden obratel. Složitým postupem k tomuto úhelnému kameni vyrobíte zbytek těla. Musí být opravdu lidské, jinak se vám mozek rozteče na kaši. Končetiny navíc nebo zbraně místo rukou či orgánů vedou ke kolapsu lidského vědomí, které konstrukt ovládá. Právě díky jejímu postupu a tkáňové sekvenci se podařilo konstrukty přivést k životu. Žádný z kolegů nebyl do vývoje tak zapálený jako ona. Nikdo totiž v konstruktech nespatořoval svoje vysvobození. Boje v Trpasličím průmysku a kolem vodní nádrže ji tehdy nepřipravily jen o rodiče. Jeden ze zmutovaných brouků jí postříkal obličej kyselinou, když se snažila zachránit ostatní děti v chodbách pod přehradou. Ani jeden z jejich spoluviníků se nemusel den co den dívat do zrcadla na hrůznou rozleptanou tvář. Hnala se za úspěchem jako divá. Sobecky viděla svou šanci získat novou identitu, díky níž by mohla jít po ulici se vztyčenou hlavou. Co udělala jí došlo až ve chvíli, kdy už bylo vše dokonáno.

Před týdnem zničila celé vývojové centrum i se dvěma kolegy uvnitř a na místě nehody nechala i své původní tělo. Inženýrka Látalová ten den definitivně opustila Pern společně se složitou technologií a s většinou připraveného materiálu. Během dalších dvou dnů sprostě zavraždila zbytek týmu a jejich databanky sprovedila ze světa. Tehdy už Klanu došlo, že to není nehoda a začal jít inženýrce po krku. Zbytek týdne připravovala dnešní setkání s Albertem. Konstrukt Alice Russo si na počátku vybrala právě proto, že ji vyrobili jako šlapku. Měla pro ty příležitosti spoustu vylepšení – feromony, drogy a jiné prostředky na to, aby si omotala muže nebo ženu kolem prstu. Major plechovka dostal toho koktejlu ochutnat jen pramálo, když ji míjel na odpočívadle v patře 17C. Pak už motivovat nepotřeboval. Čekala, že po tom čím si prošel s Karin, ho bude muset zdrogovat, aby jí vůbec pomohl. Ale to se klidně může ještě stát, až mu řekne pravdu. Pořád jí ale nešlo do hlavy, jak ji Klan našel.

Ted' záleží jen na tom, aby Alberta přesvědčila, že je nutné co nejrychleji zničit výrobní stolice, které klan ukrývá na povrchu mimo Zónu. Zbývá tam ještě dost materiálu na výrobu pár desítek konstruktů. Jakmile jim dojde, je po všem. Tu správnou výrobní sekvenci nikdy klanovým serverům nesvěřila. A udělala dobře.

Nastavený alarm reagující na zvuk ji vytrhl ze snění. Někdo Źukal na dveře bytu. Vědomí inženýrky Michaely plně splynulo s konstruktem a stalo se Alicí. Měla nutkání připojit se na vnitřní síť Kupole a podívat se na kamery, aby zjistila kdo to stojí přede dveřmi. Jenže moc dobře věděla, že jakákoliv aktivita na síti na ni přivolá pohromu v podobě zabijáků Klanu. Byla to taková pojistka. Jakmile se konstrukt připojí k síti, nahlásí zároveň svou polohu na server Klanu. S touhle funkcí si nevěděla rady. Stejně tak jako se spoustou dalších programovaných funkcí v rozhraní konstruktů. Tohle nebyl úplně její obor. Uměla jen nastavit konstrukt do absolutního offline režimu. A možná ani to neovládala tak dobře jak si myslela, když ji dnes pohůnci z klanu našli v Albyho posteli.

07 Horká sprcha a studená káva

Opatrně vykukla ze skříně a šla k domovnímu terminálu, aby se na návštěvníka podívala. Jaká to byla úleva, když uviděla obraz svého hrdiny. Dychtivě odemkla a padla mu do náručí. Nenechal ji v tom. Políbila ho. Alby ji tlačil do bytu. Nechtěl se zbytečně vystavovat na chodbě. Zavřel dveře, pevně ji objal a vášnivě políbil. Tak jako líbáte někoho, do koho jste bláznivě zamilovaní. Konečně se od sebe

odlepili.

„Sprchu, potřebuju sprchu,“ vydechl a podrbal se.

„Posluž si, vody je dost,“ usmála se Alice. „Chceš něco k jídlu? Domáci mají nakoupeno.“

Otočil se mezi futry do koupelny a podíval se na krasavici v legínách a košili bez rukávů. Vypadala tak domácky, a přesto neskutečně rajcovně. Ta holka ví jak na chlapa. Prázdněj pytel a plnej bachor, jak by řekli kamarádi u Stráže. Škoda nechat ji oddělat. Odepnul pouzdro s pistolí a dal ho pod ručníky vedle sprchy.

„Super, jen nějakou rychlovku. Musíme se od tud co nejdřív vypařit. Se zeleninou se neobtěžuj.“

„Ohřeju ti kachní mňamku*⁵...“ ještě zaslechl, než na sebe pustil vodu.

Cítil se jako znovuzrozený. Zpod ručníků vytáhl pouzdro s pistolí a vydal se na obhlídku šatníku pana domácího. Jen samé tepláky a mikiny. Z kuchyňky voněla ohřátá mňamka a vedle talířků stály dvě sklenice proteinového nápoje. Až by jeden zapomněl, že jim jde o kejhák. Připevnil pistoli ke stehnu a sedl si k rodinnému stolu. Připadal si jako manžel, který se právě vrátil po těžkém dni z práce a jeho úžasná ženuška mu nachystala teplou večeři jako odměnu za to, že se o ni tak dobře stará. Tak tohle nikdy nezažil. Pustil se s chutí do kostky želatiny s kachní příchutí. Alice jej u jídla pozorovala mlčky. Vůbec nevypadala nervózně nebo ustrašeně. Když dojedl, uvařila mu kávu a přitáhla si svou židli vedle jeho. Přitulila se a položila si na Albertovo rameno hlavu. Cítil pronikavou vůni kořeněného mýdla a zbytečně sladkého parfému. Pohladil ji po tváři a vzal ji za ruku. Chvilku si užíval ten pocit blaženosti a klidu.

„Musíme vypadnout, už jsme tu zbytečně dlouho.“

„Ještě ne. Musím ti něco říct,“ narovнала se na židli a podívala se mu zpřímá do očí.

Mozek bývalého majora Stráže začal pracovat. Okamžiky klidu a míru byly ty tam. Přichází informace. Pak už musí splasit jen ty zbraně.

„Poslouchám,“ a opětoval oční kontakt.

„Víš,“ váhala, „jak jsem ti řekla, že jsme se potkali náhodou?“

„Ano.“

„Tak ono to tak úplně není.“

„Hmm,“ zabručel Alby, pohodlně se opřel a napil se teplé kávy.

Alice začala zeširoka. Napřed se rozpovídala o tom, co je Klan a jak se snažila spolu s týmem vědců vyvinout konstrukty. To mu dávalo smysl. Lidé se už od Pohromy snažili klonovat zvířata ze zdravých nezmutovaných buněk, aby bylo co jíst. Výsledkem byly kostky mňamky. A za Lidských válek se hojně spekovalo o vývoji něčeho podobného. Naštěstí bezúspěšně. Dokonce i chápal, proč nakonec udělala to, co udělala. A pak to přišlo. Chvillemi měla pocit, že ji zastřelí. Těžko se někomu vysvětluje, že uvnitř těla, na které kouká, dlí vědomí někoho jiného. Natož pak někoho, koho dobře znáte. Albert několikrát vztekle vyskočil ze židle. Musela mu říct spoustu věcí, které mohla znát jen Michaela. Za hranicí pochopitelnosti pak je, že se dívka, kterou jste vytáhli z podzemí plného zmutovaných brouků a o niž jste se s ostatními z ROTE několik let společně starali jako o dceru, stala šílenou vědkyní. Vlastně vědomím vědkyně, které aktuálně ovládá sexy konstrukt a snaží se s vámi manipulovat. Nemohl tomu uvěřit. Říkala mu věci o něm, o Karin, Ričím a Jendovi, které mohla znát jen ona. Tohle prostě není možné.

Když domluvila, měla pocit, že hra skončila. Že se Albert otočí, odejde a nechá ji v tom bytě samotnou. Albert vstal, dopil studenou kávu a několikrát přešel po kuchyni jako tygr v kleci. Naklonil se k ní a zblízka si prohlížel její tvář. Upřeně si hleděli do očí.

„To není možný tohle,“ zakabonil se a pohladil ji, „to fakt není možný.“

„Promiň,“ špitla a chytla ho za ruku, „věděla jsem, že jenom ty mě z tohohle průseru můžeš vysekat.“ Vstala a objala ho. K jejímu překvapení obětí opětoval. Mísily se v něm pocity mezi zamilovaností k bohyni krásy a otcovskou láskou k Míše, kterou znával.

„Pomůžeš mi?“ zavzlykala do košile.

„Úplně teda ještě nevím jak, ale nenechám nás v tom.“ Vzal její hlavu do dlaní a políbil ji na rty.

„Teď, musíme vypadnout. Je zázrak, že nás ještě nevyhmátli.“

Sotva to Albert dořekl, dveře se rozlétly a do bytu vpadli dva chlapíci v oblecích, samopaly připravené ke střelbě. Naštěstí neviděli přímo do kuchyně. Alby odstrčil Alici za sebe. Vytáhl pistoli s tlumičem a přitiskl se ke zdi u dveří do kuchyně. Bouchači se obezřetně vydali jeho směrem. Když první z nich prostrčil hlaveň samopalu dveřmi, major neváhal, vyklonil se a střílil ho rovnou do obličeje. Druhý sice stihl vystřelit, ale další dvě kulky rovnou do prsou ho poslaly k zemi. Tři kroky a rána jistoty do hlavy.

„Padáme! Víš, jak se odtud dostaneme ven?“ houkl za sebe. Rychle sebral obě zbraně ze země a vydal se směrem k rozbitým vstupním dveřím. Na chodbě se někdo pohyboval.

„Dolů vedou tři výtahy.“

„Schody ne? Výtah by nám mohli stopnout.“

„Kousek odtud je vstup na schodiště. Vede dolů na parkoviště.“

„Tak se trochu proběhneme. Chyť mě,“ chtěl říct za opasek, ale měl pohodlné tepláky pana domácího, „za mikinu. Povedeš mě. Já budu střílet.“

Zasunul pistoli zpět do pouzdra. Zkontroloval oba samopaly. Opatrně vykoukl na chodbu. Ještě ani nevystřelil nos a do futer se zavrtila sprška kulek. Třísky lítaly na všechny strany. Poklekl, vyklonil se. Hrk, hrk zaštěkaly samopaly směrem ke střelcům. Ozval se výkřik. Někoho trefil. S tím ani nepočítal.

„Jdem, jdem!“ křikl na Alici. Ta ho chytla za mikinu a táhla ho směrem ke schodišti. Krátkými dávkami se snažil útočníky udržet přikované k zemi.

„Tady,“ otevřela dveře na schodiště. Instinktivně Alici zprudka natlačil do dveří, aby mohl co nejrychleji zavřít a nasoukat se před ni.

„Zamkni to, třeba nemají kartu,“ přirazil dveře na chodbu a naklonil se přes zábradlí. Na schodech nikoho neviděl.

„Dělej, pojď, pojď,“ pobízel ji, „běžíme až dolů? Nebo kde je to parkoviště?“

„Až dolů,“ spěchala mu v patách.

Dveře, kterými se dostali na schodiště, explodovaly. Cinkání granátů na schodech ohlásilo příchod protivníků.

„Do prdele!“ natlačil Alici do rohu a snažil se ji krýt svým tělem. Naštěstí oba granáty vybuchly dost daleko od nich. „Běž první,“ vyklonil se přes zábradlí a vysypal zbytek nábojů ze samopalů směrem, kde tušil nepřátele. Odpočívadlo. Před Alicí se otevřely dveře. Chlapík ji popadl za ruku, nedala se. Vyškulbla se a utíkala dál. Albert po něm hodil jeden ze samopalů. Rozptýlil pozornost, vteřina nebo dvě stačily, aby ke gaunerovi doběhl a druhým prázdným samopalem mu zlomil čelist. Omotal mu popruh od zbraně kolem krku a škulbl, až to prasklo. Sprška kulek ze zdi vyrýpla úlomky omítky. Skočil plavmo dolů přes jednu celou část schodiště. Náraz do zdi. Popadnout dech. Alice běží dolů. Tasil pistoli, nádech, pšouk. Tlumič pohltil zvuk výstřelu. Ten chudák, co ho trefil do stehna, si ani nevšiml, že po něm někdo střílí, než udělal dva kotrmelce po schodech. Hlava v nepřírozeném úhlu. Další tichý výstřel. Křik. Nečekal, přehoupl se přes zábradlí a skočil na další odpočívadlo. V kotnících zatrnulo. Poslední patro, Alice dobíhá ke dveřím.

„Čekej, nelez tam!“ štěkl jejím směrem a snažil se ji dohnat. Trochu nešetrně ji odstrčil. Otevřel, rychlý pohled ven. Nikdo nikde.

Proběhl dveřmi ze schodiště rovnou do prostor parkoviště. Alice hned za ním. Zabouchla a univerzálním klíčem mávla před zámkem. Ten zaklapl a rozsvítil se červeně. Snad je zamčené dveře na chvíli zdrží. Prásk, prásk! V okolí zámku se vytvořilo pár vyboulenin jak se ti na druhé straně snažili prostřílet ven. Klíč nemají a všechny dveře do volných prostor, na rozdíl od těch uvnitř domů, jsou v Zóně řádně odolné. Pořád se počítá s možností, že se přes ně bude chtít dostat nějaký bezmozek.

08 Grázl

Táhl ji za sebou. Potřebují se co nejrychleji dostat do části, kde parkuje zásobování z farem. Ukrást auto schopné pohybu na povrchu a zdrhnout z Kupole. Hvízdání pneumatik prozradilo pět vojenských kapslí, které se řítily vjezdem na parkoviště a mířily k nim. Jedna smykem zastavila a zablokovala výjezd. Alby se pousmál. Tamtudy nikdo utíkat nehodlá, kluci.

Za ječení pneumatik kapsle zastavily. Začali z nich vyskakovat chlapíci v neprůstřelných vestách a s taktickou výbavou na hlavě, fázové pistole připravené ke střelbě. Albert s Alicí zůstali skrčení za jednou luxusnější kapslí pro pět osob. Opatrně vykoukl, aby zhodnotil situaci. Ti co právě vyskákali na parkoviště jako čertíci z krabiček představovali trochu jinou ligu než gangsteři uvnitř Kupole. Pohybovali se sehraně a navzájem o sobě věděli. Vybavení, co měli na sobě, Albert moc dobře znal. Lehké taktické výstroje se nanosil při partyzánských akcích až až. Výstroj Stráže. Zalezl zpět za kapsli.

Že mu půjdou po krku lidi, se kterými roky nasazoval život, toho by se nenadál. Ale zřejmě se v třicátém druhém u Stráže hodně změnilo. V pistoli měl posledních pár nábojů a střílet tímhle do taktik je jako házet hrách na zeď. Musí si to nechat na blízko a dobře vybrat místo, kam ty včeličky pošle. Rojnice vojáků pomalu utahovala smyčku. Naštěstí je tlačili směrem do části pro zásobování. Vedle vojenské kapsle ve výjezdu smykem zastavila další, tentokrát civilní. Kvílení brzd donutilo Albyho vystrčit hlavu a kouknout se tam. Z civilní kapsle vyskočil obtloustlý chlapík v šedomodré obleku. Dost impulzivně mával rukama. Voják hlídající východ z něj měl evidentně strach. Přikyvoval jak o život.

„Alice, podívej se tam. Znáš toho chlapíka?“ pobídl svou novou parťáčku, aby vykoukla směrem k výjezdu.

„Jo, to je Max. Hroznej grázl...“ větu nestihla dokončit. Čumák kapsle, za kterou se schovávali, načechrlo několik výstřelů z fázových pistolí. Albert ji popadl a skoro až hodil k dalšímu dopravnímu prostředku. Rozběhl se za ní. Připadali si jako zajíci na louce. Kličkovali, poskakovali a protahovali se mezi stojícími kapslemi směrem k zásobovací rampě. Kolem svištěly fázové paprsky, které odlupovaly omítku, tavily asfalt a ničily okolostojící dopravní prostředky. U rampy stálo několik nákladáčků z farem. Zbývalo posledních pár metrů volným prostorem.

„Až ten druhý,“ houkl na Alici a rozběhl se vpřed. Přeskočil přes korbu nákladáčku, otevřel kabinu dodávky stojící za ním a vlezl za volant. Alice na zlomek vteřiny zaváhala, takže většina vojáků střílela po Albym. Protáhla se pod prvním vozem a co jí síly stačily se soukala do kabiny za Albertem. Ten neváhal a šlapal na plyn jako divý. Dodávka poskočila kupředu jako chorá kobyla. Ze zadních otevřených dveří se sypaly bedýnky plné jedlých řas.

„Dělej, zapni ten panel a otevři výjezd,“ zahulákal na Alici.

„Chce to heslo,“ podívala se na Alberta.

„Jednička hvězdička plechovka s velkým P, jako pohni,“ vychrlil ze sebe kód pro otevření brány výjezdu na povrch. Díky tomu, že byl podílník v ROTE m. o. s.*⁶, měl přístup k ovládání výjezdů a průlezů na povrch. ROTE m. o. s. tam měla totiž několik dílen. Pancéřové dveře se před nimi otevřely a sotva projeli, s rychlostí blesku zase zaklaply. Smrad spálené zeleniny prozrazoval, že se pár vojáků do dodávky trefilo.

„Ti chlapíci nemaj vercajk na cestu ven. Vůbec s touhle variantou nepočítali, amatéééři,“ zašklebil se Albert. Podíval se na Alici: „Jsi v pohodě?“

„Jo, v pohodě. Ale Max... to je pěkně v háji. Teď už se nikde neschováme, Alby. Ten chlapík je naprosto bezskrupulózní hajzl,“ přisunula se blíž a obejmula jeho paži, dodávka sebou na nerovné cestě dost házela a Albert ji hnal jako splašenou kozu.

„Jsme mrtví,“ vypadlo nečekaně z Alice. „Max je hrozná šajba a má pod palcem celej Klan. Tohle nezvládneme.“

Albert cítil jak mu koluje krev v žilách, jak to do sebe všechno zapadá. Tohle dělal roky a zřejmě to byl jeho úděl. Už přesně věděl, jak Alici pomůže. Podíval se na ni a usmál se.

„Max zas není takovej kabrňák. Dnes sem ho potkal už potřetí a pořád žiju,“ mrkl na Alici. „Zlato, na tyhle věci nesmíš bejt sama. A my sami nebudeme. Máme pár přátel a něco jako plán. Takže Max se může jít klouzat. Ten hoch se od nás ještě ledacos přiučí, zatím zbabral na co šáhl.“ Pořádně se na Alici zazubil a přitiskl ji k sobě. Hlavně musí co nejrychleji za partou z ROTE. Když použil svůj kód pro únik z kupole, připíchl jim na záda terč. Nic, na co by kluci nebyli zvyklí, ale přece jen už je to pár let.

Alice se rozhlédla po dodávce. V přihrádce se válel infotablet. Chvilku do něj něco ťukala. Displej vyplnila Maxova fotka: „Vidíš ho,“ vrazila tablet před oči Albertovi, „tenhle zmetek držel náš projekt na živu. To on stojí za vznikem Klanu. Tenhle odulej trouba s prasečíma očkama drží za koule každého druhýho pohlavára v Zóně. Tohle není nějakej hej nebo počkej, kterýho můžeš školit. Je to zákeřnej šmejda, co má špínu na každýho v tomhle dólíku.“

Albert vyvalil oči a dupl na brzdu. Dodávka se začala kroutit, z nákladového prostoru se ozývalo bouchání jak zbytky beden a jídla skákaly na přepážku mezi korbou a kabinou. Alice přistála na čelním skle a tablet zapadl kamsi na zem.

„Já ho znám,“ vydechl Alby. Tvář mu zkřivil vztek a oči se zahleděly někam do minulosti, „toho šmejda znám. To on mě vyřadil ze Stráže. Prej jsem veterán, kterej si zaslouží svou dávku odpočinku. Že jsem Stráži a Zóně sloužil dobře, ale že už nestačím tempu a měl bych si uvědomit, kdy je potřeba uvolnit místo silnějším a mladším členům jednotky.“

Podíval se na Alici, sraštlé obočí a tvrdý pohled vystřídal úsměv od ucha k uchu: „Tak to je gól. Já dneska těm jeho silnějším členům pěkně vypálil rybník.“ Usmíval se, jako by právě řekl nejlepší vtip na světě.

„Chápeš to,“ řehtal se Alby a plácl se dlaní do stehna, „já už přes pět let nesloužím, ale s těma jeho borcema jsem si dnes vyloženě vytřel prdel. Mít pořádněj kvér, tak z těch garází odejdu středem. Doufám, že si mě ten kretén pamatuje a doufám, že už ví, s kým má tu čest.“ Alice na něj nevěřičně koukala. Vzal ji za ramena, vlepil jí pusku přes celou pusku a smál se. „Podej mi ten tablet,“ zubil se na Alici od ucha k uchu. Fotku Maxe poslal ke všem čertům a spustil aplikaci, která monitoruje povětrnostní podmínky mimo Zónu. Vypadalo to dobře. Nikde žádný mrak jedu ani hejno hmyzu.

„Vytáhni z pod sedadla atom bordel a oblíkni se. Dál už půjdeme pěšky,“ povídal Albert s úsměvem na tváři a tahal zároveň oblek pro sebe. On se asi pomátl, blesklo Alici hlavou, pěšky tady uprostřed

ničeho. Kam jako hodlá jít? Vůbec jí představa pohybu ve volném prostoru nedělala dobře. Vracelo jí to vzpomínky na trpasličí průsmyk. Od té doby, co ji přivezli do Zóny, na povrchu nikdy pořádně nebyla. Albertovo nadšení jí ale dodalo odvalu a přece jen se do obleku začala soukat. Čekala na krajnici.

Kluci z ROTE m.o.s. byli váleční veteráni. Pamatovali tuny akcí a různých partyzánských útoků. Z těch dob si s sebou nesli šifrované zprávy a hesla. Když byl některý z nich v průšvih, mohl tak bezpečně dát ostatním vědět, co se děje. Albert vzal telefon, zapnul ho a vytočil Vévodáka.

„Ahoj Martine.“ Neslyšela, co mu Martin povídá, ale Alby ho rychle přerušil.

„Na tohle teď není čas. Měl by sis zacvičit, to pomáhá. Čau,“ ukončil spojení.

V kontaktech nalistoval Toma, třetího z původních řidičů plechovek. Zvolil textovou zprávu. *Tak co, jak se ti rehabilituje?* Odeslat. Další dva parťáky najde přesně tam, kam teď jdou. Položil mobil na sedadlo dodávky. Zapnul tempomat jízdy vpřed a vyskočil. Dodávka se po hrbolaté cestě ubírala pozvolným tempem někam do dále.

Vzal Alici za ruku, mrkl na ni a vyrazili do divočiny. Čekalo je pár kilometrů pěšky, než dorazí k jednomu ze servisních průlezů nad starou Zónou. Kdysi bývaly dobře jištěné, ale od konce války je už vlastně nikdo nemonitoroval. V servisních chodbách se pohybovali desítky techniků různých firem. Pořád bylo co opravovat. Stačilo otevřít, zavřít a na panelu vedle dveří natukat slovo „zamčeno“, jinak šel signál o průniku na nejbližší bezpečnostní stanici. Bezmoci totiž neumí psát a nejspíš ani číst.

Většinu cesty šli mlčky docela ostrým tempem. Albert zvažoval veškeré jejich možnosti. Co může nebo nemůže od kluků z ROTE čekat, jak si poradit s Maxem. Co potom bude dělat s Alicí. Připadalo mu, že se mu dnes vrátil život do žil. Zvláštní, těch pět let po odchodu od Stráže si připadal jako stín. Prázdný byt bez Karin, žádný úkol, žádné vzrušení. Poklidný život spořádaného občana byl pro něj horší než smrt.

„Támhle,“ ukázal Alby na kámen před nimi. Alice se nevěřícně rozhlížela. Odpolední slunce se jim opíralo do nouzových atombordelů, v nichž nebyl pobyt ani za normálních teplot žádná slast. Přivítají cokoliv, co je vysvobodí z těchto šprcek. Albert našel těžký panceřový poklop nedaleko kamene, na který ukazoval, a začal točit soustavou klik a pák. Pohyby náročné na koordinaci a přesnost byly jedním ze zabezpečovacích prvků. Bezmozci si s pákami sami od sebe moc často neporadí. Poklop se otevřel, Albert opatrně nahlédl dovnitř a pokynul Alici, ať se spustí dolů po žebříku. Poklop zase uzavřel a na terminál natukal „zamčeno“. Když byli uvnitř servisní chodby, vyhlížející nejspíš jako ventilace, chtěla si Alice začít sundávat atom bordel.

„Tady ještě není úplně bezpečno chodit na ostro,“ upozornil ji Albert. Chvíli se motali v chodbách a průlezech, potkali pár techniků v podstatně lepších oblecích. Ani nepostřehla jak, ale najednou byli v osvětlené místnosti s těžkými dveřmi, lavicemi a sprchami.

„Konečná, můžeme do civilu,“ ohlásil a začal se soukat z obleku. Oba atom bordely nacpal do pytle, zapečetil a hodil na hromadu s nápisem DEKONTAMINACE. Rozhlédl se po věšácích. Technici si nechávali bundy a reklamní čepice v šatně a do chodeb se vydávali ve skafandrech s logem společnosti pro kterou pracují. Sebrali dvě bundy a hodili si je na sebe.

„Vyjdeš ven, přejdeš silnici, dáš se doprava. První vlevo mineš a do druhé odbočíš. Ujdeš asi sto metrů a po pravé straně uvidíš vrata s nápisem *Dědkova dílna*. Tam se potkáme.“

Kývla že rozumí, políbila ho a pořádně se k němu přitiskla. Nechtělo se jí opouštět bezpečí jeho objetí.

Ale co jí zbývalo. Klidným krokem vyšla z technické šatny na rušnou ulici a přeběhla vozovku. Albert napočítal do dvaceti a vydal se ven taky.

09 Parta je doma

Oprýskaná vrata s nápisem *Dědkova dílna*, kolem oloupaná omítka. Kvílivé syčení a hrkání pneumatického nářadí, ve vzduchu vůně oleje a splodin ze svářečky. Přesně takhle si to tu pamatovala. Za tu dobu, co je neviděla, se tu snad nic nezměnilo. Stála ve vratech jako přikovaná. Sedmnáct let a přesto to vypadá, jako by tuhle dílnu opustila včera.

„Dobré deň, paninko,“ houkl na ni starší chlap v umaštěných montérkách zpoza rozdělané přepravní kapsle, „copak byste ráda?“ Holá hlava se mu leskla potem a ušmudlaný plnovous sepnutý několika sponkami, aby se mu nemotal do práce, halil dobrácký úsměv. Když Dědka Jendu viděla naposled, nosil jen bradku a byl samá srandička.

„Dobrý den,“ hlesla a udělala pár kroků do dvora. Při pohledu na Jendu a dílnu cítila, jak se jí hrnou slzy do očí. Tady bývala doma. Dědek obešel kapsli, na které pracoval, v ruce těžké kladivo.

„Tož co bys ráda děvenko...“ zabručel se silným přízvukem a zastavil se.

„To je v pořádku Jendo, ta jde za mnou,“ zvesela zahlaholil Albert z dílny a rychle obíhal rozdělanou kapsli. Poplácal Dědka po rameni, přispěchal k Alici a vzal ji kolem pasu.

„Seznamte se, Alice Russo a tohle je Jenda. Já mu teda můžu říkat Dědku,“ usmál se Albert.

Jenda si Alici změřil přísným pohledem a pak se na ni usmál, tak jak si to pamatovala. Ten chlap byl táta i děda ROTE. Takové to teplé srdce, ke kterému se všichni rádi vrací.

„Si se přišel pochlubit s novó holubičkó, Bertíku?“ rozverně dloubnul násadou od kladiva do Alberta.

„No tak, Jendo,“ zahučel Alby.

„Co, co, co. Se tu neukážeš bůh ví jak dlouho a já ti tu skrz holčinu budu snad salutovat a říkat majore, ne?“ špičkoval dál Dědek.

Alby to přešel a zeptal se: „Kluci už jsou tady?“

„Řičí je u sebe v kutlochu s Tomem. A Martina sem neviděl ještě dýl než tebe.“

„To budeš mít dnes radost a komplet bandu pohromadě. Zajdeme s Alicí nahoru uvařit kafe. Sraz u Řičího v kutlochu, hned jak ho zalejeme,“ popadl zrzečku zezadu kolem pasu a směřoval ji přes dílnu k zavřeným dveřím.

„Kurňa, abych z toho, že se mi tu všichni najednou vyrojíte, neměl spíš starosti. Co plánuješ?“

hudroval Dědek, „snad né svatbu?“ zavolal za nimi do zavírajících se dveří. Celá banda pohromadě.

To nikdy nevěstilo nic dobrého. Buď problémy nebo starosti. Ted' už jen který z nich to bude. Odložil kladivo k ponku a šel si pořádně umýt ruce. Jestli to bude svatba, neměl by se jít převlíct z montérek do něčeho míň ušmudlanýho? Ale co. Jen by kluci poznali, že je rád, že se tu tak sešli. Utřel si ruce do kalhot a vyrazil k Řičímu do kutlochu.

Albert s Alicí vařili kávu, všem klukům z ROTE stejnou. Silnou a černou jako bezměsíčná noc. Poctivou kávu bez cukru a dalších serepetiček. Řičí s Albertem si na tohle strašně potrpěli a odjakživa utráceli majlant za ty nejlepší zrnka od Orků. Byl to takový rituál před akcí, tedy když na něj byl čas. Tác plný šálků černé kávy, spařené jen tak v hrnku, takže když si člověk nedal pozor, poslední doušek vám do huby nahnal zrníčka lógru. A k černé kávě, jejíž silná vůně vždy zaplnila celou místnost, neodmyslitelně patřil půldecák trpasličí kořalky. Alice, teda spíše vědomí Michaely, které ovládalo konstrukt jménem Alice, věděla přesně, co má dělat. Do každého hrníčku dvě vrchovaté lžičky jemně

mleté kávy. Skleničky na kořalku řádně naplnit skoro až po okraj. Albert opřený o linku čekal, než v konvici zavře voda a pozoroval Alici.

Byl to zvláštní pocit. Už nějakou dobu si takhle s klukama kafe neuvařili. Měl radost, život začal najednou zase dávat smysl. Jen netušil, jestli prázdnotu vyplnila Alice nebo Klan, který jim jde po krku. Znervózňovalo ho, že bez jejich vědomí namočil kluky do hrozného průseru. Věděl, že Richard s Dědkem ho v tom nenechají. Byli jako rodina, kterou jim Pohroma vzala. Těch průšvihů, co se nadělali společně s Ričím a ze kterých je musel Dědek tahat, byla pěkná spousta. Většinou je Ričího nevymáchaná pusa dostala do pěkné šlamastiky nebo rvačky. Posměch ostatních, když je viděli přestavovat plechovky ze šrotu, který posbírali všude možně, dokázal Ričího pěkně zvednout ze židle. Párkrát se na dílně i střílelo. Dědek měl tak trochu trpasličí náтуру. Přece jen s trpaslíky strávil před Pohromou víc času než s lidmi. On s Ričím a Dědkem tvořili jádro ROTE. To oni tři přestavěli první plechovky a dokázali, že i lidé můžou po Pohromě přiložit ruku k dílu.

Vévodáka k jejich jednotce přiřadili jako posledního. Otrávený chlapík, který tam být nechtěl. Jenže armáda se neptá. Rozkaz je rozkaz. Furt se s někým hádal a rval. Srovnalo se to až po událostech v průsmyku. Tam si ROTE udělala jméno, projekt Plechovek dostal zelenou a začal operovat jako samostatný oddíl. Ričí s Albertem měli na starost velení a plánování akcí. Ze začátku dostávali jednodušší hlídky a zajišťovačky oblastí. A právě Vévodák vždcky předpověděl, odkud to přiletí. Hlava mu fungovala prostě jinak. Dokázal myslet jako nepřítel a to dokonce i jako bezmozci. Jednou dostali za úkol samostatný útok. Tehdy Dědek dovedl Martina na jejich brífink a ukázal mu veškeré podklady. Skoro celou noc čuměl do infotabletu a probíral se fotkami a hlášeními z oblasti útoku a okolí. Tehdy byl poprvé tenhle chlapík u ROTE spokojený a ve svém živlu. A už to tak zůstalo. Během té noci Ričí s Vévodákem naplánovali absolutně dokonalou akci. Nejenže dokázali území vyčistit, ale jako bonus sundali Frčku. Frčka byl výraz pro velitele bezmozků, zmutovaného jedince, který měl dost inteligence, aby dokázal ovládat ostatní mutanty. Ta akce posunula jednotku hodně vpřed. Velení Zóny s nimi začalo pořádně počítat a Vévodák si našel svoje místo v rodině. Ze zpruzeného vysírače se stal fajn chlapík s trošku divným smyslem pro humor.

A pak tu byl Tom, morous se smutným očima. Nadšenec do všech možných her na infotabletech a později ve virtuální realitě. Tomovo převelení k ROTE zařídil Richard. Ten taky hrozně rád pařil na tabletu a právě s Tomem se potkali v jednom online RPG. Dali se trošku do řeči a rychle se z nich stala nerozlučná virtuální dvojka. Ričímu to nedalo a začal pátrat po Tomovi v reálu, až ho objevil na marodce. Tam ho křísili po tom, co ho vytáhli ze zdevastovaného obrňáku, kde sloužil jako střelec. Tom nenáviděl bezmozky jako málokdo na světě. S rodinou přežili Pohromu a pořádný kopec průserů. Když už to začínalo vypadat nadějně a zdálo se, že Zóna má nejhorší za sebou, přišel obrovský útok mutantů. Tehdy lehla popelem skoro třetina nadzemní Zóny, bohužel i s velkou částí obyvatel a Tomovou rodinou. Byl to strašný masakr. Ričí mu zařídil převelení k jejich jednotce, prý aby spolu mohli pořádně pařit. Tom byl voják jako řemen. Splnil jakýkoliv rozkaz a jakmile se zavelel útok, byl okamžitě v první linii. Málokdo dokázal svůj vztek a nenávisť řídit jako on. První dovnitř, poslední ven.

Těchto pět chlapů spojovaly roky společné dřiny, potu, krve a zmrzačených nebo mrtvých kamarádů. Měli to ohromné štěstí, že přežili. Byli jako rodina, vždy si pomáhali a vždy stáli při sobě. Jenže to bylo za válek. Teď už byl dlouho klid a všichni měli co ztratit.

Konvice cvakla. Vzal ji a horkou vodou spařil kávu. Pěkně jen do půlky šálku. Zamíchat a pak dolít do plna. Hořké aroma trpasličího špiritusu se mísilo s vůní kávy. Zhluboka se nadechl. Políbil Alici.
„Vem s sebou i tu flašku. Bude se hodit.“

10 Kutloch

Ričího kutloch – to byl terminus technikus. Ať už je to zaválo kamkoliv, Richard si vždy dokázal vytvořit svoje místočko. Kombinace laboratoře šíleného ajťáka, herního koutku nadšeného pubertáka a chlastacího stolu se spoustou židlí. Všem z ROTE kupodivu přišlo normální, že právě v kutlochu se děje vše důležité.

Když tam Albert s Alicí dorazili, Vévodák už seděl u stolu s Dědkem a něco mu vášnivě vykládal a rozhazoval při tom rukama. Ričí s Tomem měli na hlavě brýle pro hraní ve virtuální realitě a rukama v ovládacích rukavicích kolem sebe mávali jako zběsilí. Trička propocená na zádech i v podpaží, potůčky potu jim tekly po spáncích. Hlasitě pokřikovali po sobě a nejspíš i po ostatních hráčích. Ti dva určitě netušili, že v místnosti nejsou sami. Jen škoda, že neměli zapnutý monitor, aby Alby viděl, co hrají. Jemu samotnému hry moc k srdci nepřirostly, ale občas ho bavilo na kluky koukat.

Albert položil na stůl kávu a kořalky. Martin přerušil své vyprávění, aby kývl na pozdrav. Když zvedl oči a uviděl Alici, úplně ztuhnul a zůstal vejrat s otevřenou hubou. Alice mu nenuceně kývnutí oplatila, sedla si a zaujatě pozorovala oba hráče.

„Do prdele práce, jsem na cooldownech, dělejte, podržte damage, jinak jsme v řiti,“ řval Ričí.
„Už ho máte na lopatě! Animace - máš deset,“ hulákal Tom a začal kroužit dlaněmi v rukavicích.
„Jo super, všichni do rohů. Dělej, healuj nebo je po nás, sakra!“ nervózně volal udychaný Richard.
„Neboj, už to dávno motám,“ zabručel spokojeně Tom a rozpřáhl ruce „prosím, instantní léčení pro všechny.“
„Jóóó, borci GG, jsme frajeři. Tohle je naše. Héééj, první na serveru. Tuhle frčku ještě nikdo nedal. Díky, díky všem. Loot narvat do klanové banky. Oficiři to rozdělí. Já si jdu vyměnit plínku a doplnit tekutiny. Hej jo, Gorgony prasknou až nás uviděj na tabuli. Boží, díky všem, jdu off. Jsem úplně vyštavenej.“

Ještě chvíli mávali rukama a pak si sundali helmy. Když se otočili, ostatní v místnosti spustili potlesk.

Tom s Richardem na ně hleděli pěkně vykuleně. Utírali si do rukávů otačené, upocené obličeje a snažili se vstřebat přechod z virtuálu do reálu.

„Škoda, že nebyl obraz, zato zvuk přímo kulervoucí. To muselo bejt něco. Gratulujeme,“ usmíval se Alby.

„Ty vole, taky, že jo,“ spustil udýchaný Richard, „hochu, před týdnem přidali do hry rozšíření s úplně novým bossem. Dřeli jsme s klanem jak koně, aby sme tam byli první.“ Upocený Ričí s dvojnásobnou kadencí slov rozhazoval rukama, otíral se ručníkem a zapáleně všem vysvětloval, jak hrozné herní mechaniky si tvůrci hry vymysleli. Tomáš si během proslovu posloužil ručníkem a suchým tričkem. Přivítal se s Albym a Vévodákem. Alici jen pokynul, sednul si a počkal, až se Richard vymluví a tu pěknou holku jim někdo představí.

„Páni, chlapi, vědět, že se přijdete kouknout na finále bossfightu, pustil bych vám to na projektor,“ zakončil naspeedovaný Richard svůj vítězný proslov. Lapaje po dechu se svalil na židli a drbal si zpocenou hlavu ručníkem. V ten okamžik všichni kolem stolu propukli v nehorázný záchvat smíchu. Ričí se nechápavě podíval na Toma.

„No jasně, celá banda nemá nic lepšího na práci než koukat na naše bossfighty,“ usmíval se jeho spolubojovník a šel si do lednice pro pivo. „Chceš?“
„Jo díky, prostě jseš top healer i v reálu.“ Ještě jednou se rozhlédl po vysmátých partácích, otevřel pivo a začal se smát taky.

„Uvařil jsem nám kafe,“ posunul táč s kávou doprostřed stolu Albert. V ten okamžik bujaré veselí vystřídalo ticho a pohledy ostré jako břitva. Vůně silné kávy všem připomněla, kdy se vaří a co to znamená.

„Sakra, to asi nebude svatba,“ zahučel Dědek.

Martin se naklonil, vzal si skleničku se špiritusem i hrníček s kávou. Podíval se na Albyho a zrzku vedle něho. „Tahle vypadá jako dobrý důvod k přepadení“. A podal skleničku i hrníček také Dědkovi.

Albert jen polknul. Sakra, Vévodák je fakt frajer.

Tomáš si stoupnul a nahnul se přes stůl pro sadu kafe plus špiritus pro sebe i pro Ríčího. „Když už stojím, ahoj, já jsem Tomáš,“ napřáhnul ruku k Alici.

„Ahoj, Alice,“ potřásla nabízenou pravicí.

„Richard,“ stoupl si a nabídl ruku.

„Martin,“ pootočil se na židli a potřásl jí rukou.

„Tak ahoj,“ pozvedl skleničku Albert a všichni Kromě Vévodáka ji do sebe otočili na ex.

„Nalej jim další,“ pobídl Alici. „Budou to potřebovat.“

11 Plán

Všichni čtyři na ně koukali a čekali, co přijde. Albert s Alicí začali vyprávět dlouhý a neuvěřitelně zamotaný příběh. Káva chladla a mizela pomalu, zato špiritus teplal a mizel rychle.

Když skončili s vyprávěním, poslední zbytek špiritusu do sebe otočil Dědek.

„To nende. To není možný, ne dneska.“ Upřeně hleděl na Alici a otíral si kapky kořalky z vousů.

Tom z lednice vytáhl další pivo. Zůstal stát a opřený o ledničku, pozoroval dění u stolu.

Vévodák usrkával zbytek studené kávy z hrníčku a nejspíš už přemýšlel o dva kroky dopředu.

Ríčí oběhl stůl. „Můžu?“ a začal si prohlížet Alici se zájmem vědce.

„Ty vole, dej jí pokoj,“ obořil se na něj Albert.

„Neser, tohle je něco hochu. O tomhle si čteš tak akorát v nějakém sci-fi v tabletu a já tu mám před sebou důkaz, že vědomí se dá digitalizovat.“

„Ono teda není úplně digitalizované,“ odvětila Alice, „přenos vědomí se skládá z mnoha součástí a procesů...“

„To se mi nejví jako problém, kterej bysme měli zrovna teď řešit,“ vstoupil do debaty Vévodák.

„To si děláš srandu, ne? Tady vedle tebe sedí umělá holka, chodící důkaz přenosu vědomí a neskutečného využití fázovejch a runovejch technologií a já, zrovna já to mám ignorovat?“

„Neignoruj to, jen to probírej jindy. Teď napni svůj intelekt k tomu, že jim jdou po stopě chlápce z Maxovy Stráže a Klanu.“ Vévodák pokynul prázdným hrnkem směrem k Ríčímu, jako by mu připíjel na zdraví.

„A máme ti říkat Alice nebo Míšo?“ vstoupil do debaty Dědek.

„Raději Alice,“ sklopila zrak, jakoby se za to styděla. Dědek pokýval hlavou jakože rozumí.

Ríčí kolem ní poskakoval jako rozverně děčko. Dotýkal se jejích vlasů, prohlížel si její ruce. Byl absolutně u vytržení. „Hoši, to je den, tohle. To je pecka. Složíme jako první novýho world bossa a pak tohle. To je neuvěřitelný tohle. Tohle je pravá lidská kůže, žádná syntetika. Poctivá kůže, teplá,

měkká a heboučká, to je mazec.“

Alice se usmívala a naznačila Albymu, ať ho nechá. Richard je prostě takový, jinou reakci snad ani nešlo předpokládat.

„Hoši to je něco, to je nádhera,“ nedal se zastavit a tahal Alici ven ze židle. Pobihal kolem ní, zvedal jí ruce, ošahával nohy. Alice se smála.

„Borci, chápete to? Tohle nás jako lidstvo dokáže posunout úplně někam jinam.“

„Kdyby to nechápali, tak tu teď nesedíme, ty pako,“ zabručel Vévodák, zvedl se a odešel z kutlochu. Všichni ztuhli a nechápavě se po sobě dívali, co to jako mělo znamenat. Albert nečekal a vyskočil ze židle.

„Martine, kam jdeš?“ volal na něj přes dílnu.

„Do kapsle,“ zabručel na půl huby od vrat a pokračoval ke své kapsli na parkovišti před dílnou.

„U všech bohů, neblbni.“

„Já?“ otevřel kapsli a vytáhl policejní brašnu. Hodil si ji přes rameno a kapsli zase zavřel.

„Ty sis myslel, že odcházím,“ roztáhl úsměv od ucha k uchu, „a pak kdo tu blbne, Alberte,“ usmíval se Martin a vydal se zpátky do dílny.

„Blbečku,“ zavolal za ním Alby a vrátil se do kutlochu. Martin vešel a z brašny vytáhl policejní infotablet s dokovacím zařízením a klávesnicí. Kopl do sebe panáka, který celou dobu teplal na stole. Otevřel zařízení a chvilku něco ťukal na klávesnici. Zvedl hlavu od monitoru: „Řičí, už tu neposkakuj jak žába při námluvách a připoj mě na projektor. Tome, podej mi prosím tě pivo. Už nejsem ve službě.“

Nad stolem se rozsvítila holografická projekční kostka. Obraz vyplňoval odulý obličej s prasečíma očkami. Pod fotkou rámeček: *Plukovník Maxmilián Heřman, výkonný velící důstojník Stráže*. Další řádky byly začerněné a označené nápisem TAJNÉ.

„Seznamte se, tohle je Max,“ pronesl Vévodák, „na toho zmetka máme složku tlustou jako havajská pokojská, ale nikdo s tím nechce nic dělat. Nikdo nemá dost přímých důkazů a hlavně nikdo nemá koule na to ho poslat před spravedlnost.“ V kutlochu to utichlo. Všichni si sedli ke stolu a poslouchali. „V Zóně máme slušnou sbírku gangů, klanů a jiných šmejdu. Kšeftují se vším možným a provádějí hrozný sviňárny. Ale ani za mák se nevyrovnejí tomu, co páchá Klan. Tihle zmetci jsou neviditelní a vždycky dobře zajištění. Několikrát se to dávalo armádní rozvědce, že to může být aktivita z jiných zón, ale vždycky to zametli pod koberec,“ povzdechl si Martin.

„Můj velící, já a pár kolegů to neustále sledujeme a archivujeme. Máme stopy a spojení, ale ofiko nic nemůžeme. Máme jména, fotky, transakce. Celé to dává smysl, je tam vidět vzorec, ale žádný soudce si to nevezme jako celek. Vždy to chtějí rozdělit na několik případů, jenže tam se spojitosti poztrácí a je po všem.“ Portrét Maxe vystřídalo dvanáct fotek známých obličejů. Politici, vojáci, gauneři, businessmani.

„Tihle všichni v tom s ním jedou. Ten hajzl si díky Stráži a Klanu vyklízí půdu pod nohama a stává se nedotknutelným.“

Tom si se zaujetím prohlížel fotky na kostce a některé z tváří si dokonce zvětšil. Přehlídku prohnitých pohlavářů Zóny628 vystřídaly fotky několika farem. Martin pokračoval ve výkladu: „Víme, že tady přechovává bílé maso, zbraně a drogy jak fyzické, tak virtuální. A tady tohle je hodně zajímavé. A ještě zajímavější je, jak jsme na to místo přišli.“ Na kostce se objevila budova na výrobu masných produktů a želatinových kostek s příchutí masa. Na první pohled nic zvláštního. „Vysoko nad farmou jsem měl pověšený jeden z Řičiho průzkumných dronů. Byl fakt vysoko, takže to video má na hovno kvalitu, ale asi poznáte, co se tam děje.“

Rozlišení bylo opravdu tragické, ale dalo se jednoznačně poznat, co se děje. Z budovy masokombinátu vyběhl bezmozek. Nebo spíše něco jako bezmozek. Místo rukou měl zbraně. Bezhlavě střílel po všem, co se pohnulo. Na ochozech pobíhali vojáci a dost neúspěšně opětovali střelbu paprskovými zbraněmi. Pak přišel záblesk a potvora vybuchla. Z masokombinátu vyjelo obrněné auto, vyskákali z něj chlapíci a za pomoci navijáku a obrněnce odtáhli zbytky potvory dovnitř.

„Posledního půl roku se potýkáme s častějšími průniky bezmozků do Zóny. Je to jiné než dřív. Jsou silnější, chytřejší, odolnější. Jenže Stráž nás s tím poslala k šípku. Zmetci! Tihle mutanti dokážou prokousnout policejní obleky. Pár strážníků už nám zařvalo. S kolegyní Vendulou jsme se nasrali a skoro týden jsme na povrchu zjišťovali, odkud k nám tyhle monstra lezou. Měli jsme s sebou vojenský plechovky a dost munice, ale bylo nám to k hovnu. Počítal jsem, že se nám někde kolem urodila nová Frčka, možná nový druh, co dokáže ty zmetky takhle napumpovat. A ono ne. Ty svině vyrábí v téhle fabrice.“

V kutlochu to zahučelo. Dědek se smutně podíval na prázdnou flašku od špiritusu a zvrtil hlavou: „Čeho já se ještě nedožiju.“ Alice zapřená rukama o stůl zírala na holoprojektor a vypadala, že brzo vyletí.

„Martine, můžeš ukázat ještě jednou ten barák? Tak nějak v souvislosti, abych viděla, kde to asi je?“ Obraz na kostce ukázal mapu s vyznačenou polohou masokombinátu.

„Sakra. Je to ono,“ otočila se na Alberta, „tam jsou výrobní stolice a materiál pro výrobu dalších konstruktů. To je externí laboratoř Klanu.“

„Pánové, tohle je náš cíl. Ten barák musíme srovnat se zemí. A nejlíp pak ještě odkrouhnout toho zmetka Maxe,“ postavil se Albert a ukazoval na holografickou kostku. Ričí vyskočil, rozsvítil další dvě tabule, přenášel tam obraz mapy, vyznačoval kružnice a šipky. V kutlochu to vřelo. Připravovali plán, dávali dohromady vybavení. Prohlíželi skladové zásoby ROTE a třídili, co mohou a nemohou použít. Alice si v tichosti sedla k policejnímu infotabletu. Našla složku s videi z dronu.

Zhruba po dvou hodinách dohadování byl plán na světě. ROTE m.o.s. vlastní na povrchu několik objektů, kde provádí úpravy civilních prostředků na bojové dle požadavků zákazníka a kde vyrábí plechovky.

„Tady,“ zabodl Ričí prst do mapy, „odtud vyrazíme.“

12 Tajemství na druhou

Alice zprudka vstala od stolu. Všichni ztichli a otočili se jejím směrem. Nervózně se usmála: „Nemáte hlad, že bych něco nachystala?“

„Jó to bys byla hodná, holka,“ zabručel Dědek a něco si zapisoval do poznámek ve svém tabletu.

„Alby, pomůžeš mi?“ kývla jeho směrem.

„Jak dlouho jsou spolu, že už je pod pantoflem?“ zažertoval Ričí.

Albert dělal, že to neslyšel a pospíchal přes dílnu za Alicí do kuchyně. Sotva zaklaply dveře kutlochu, bylo slyšet hlasitý smích. Chlapecká kuchyně neskýtala moc bohatý výběr, tak naskládali na táč hromadu proteinových tyčinek, něco vita džusů a dva jogurty.

„Alby?“ začala opatrně.

„No co je?“ odtušil s hlavou v lednici Albert.

„Já sem prošla většinu videí z toho Martinova dronu,“ opřela se o linku a pozorovala jak z lednice doluje tyčinky.

„A je tam něco zajímavého?“

„Oni tam vytváří konstrukty z mutantů...“ nechala ta slova viset ve vzduchu. Lednice nadskočila jak se z ní hrnul ven, tyčinky se rozsypaly po zemi.

„A to jde?“

„Asi moc dobře ne. Zatím to vypadá, že se jim každý pokus vymknul z ruky a museli ho zlikvidovat. U nás v laborce zkoušeli vylepšovat lidi pomocí implantátů už při výrobě, bylo by to levnější. Ať už zbraněmi nebo jinými nástavbami. Extra ruce a jiné končetiny. Vždycky to dopadlo stejně. Zešléli a nedokázali fungovat. Takže nakonec to je tak, že vyrobíš konstrukt a pak do něj voperuješ biorunová vylepšení shodná s těmi, co používá například Stráž. Ale zřejmě je napadlo jít jinou cestou. Mutanti už mají vědomí pokroucené, takže by mohli změny genofondu nést podstatně lépe než lidé. A vypadá to, že se jim to daří. Podle toho, co jsem na tom videu viděla, jsou konstrukty nadměrně agresivní a nekontrolovatelné, ne sebedestruktivní jako lidské subjekty.“

„Počkej, počkej. Chceš mi říct, že tam uvnitř může být funkční nějaký takový hovado, jaký jsme viděli na tom videu od Martina?“

„Spíš ne, ale vyloučit se to nedá.“ Udělala dva kroky od linky a chytila ho za ruce. „Může jich tam být víc v různých stádiích vývoje. Vůbec netuším, jak to tam vypadá a jak to tam funguje. Nikdy jsem tam nebyla. Jen vím, že jsme do toho zařízení posílali nějaký náš materiál. Pro urychlení výroby a vývoje.“ Podíval se jí do očí a odstrčil ji z cesty. Pevně mu stiskla ruku.

„Kam jdeš?“

„Za klukama. Tohle musí vědět.“

„Nemusí.“

Zprudka se otočil proti Alici: „Jak jako nemusí? Do prdele práce, tohle úplně mění poměr sil. Můžeme tam narazit na hovado, o kterém nic nevíme. Vidělas to video? Sundal to až kanón namontovanej na obrňáku. Takovej kalibr nikdo z nás na plechovce nemá.“

Alice cítila, že ztrácí půdu pod nohama. Opatrně pravou rukou vyvolala menu na sítnici a navolila nabídku feromonových koktejlů. Musím opatrně, aby si toho nevšiml, říkala si. Je to mazák. Zpříma se mu podívala do očí: „Alberte chápej, informace o tom, že je vůbec možné upravovat mutanty, se nikdy nesmí dostat mezi lidi. Dokážeš si představit, kdyby o tom někdo z nich kecnul před nesprávnýma ušima?“

„Alice, ty nás možná znáš den i s cestou, ale Míšo,“ zaklepal prstem na čelo konstrukt, „Míšo, ty nás znáš skoro celý život. Do háje, tohle jsou kluci z elitní jednotky, ti moc dobře chápou souvislosti. A to že zrovna oni si pustí hubu na špacír je asi tak reálný, jako že na Pernu budou zas ryby v rybníku.“

„Proč by to museli vědět? Táhnete s sebou arzenál, jako byste chtěli vyhubit půlku Zóny. Jestli tam vůbec nějaká taková mrcha bude, tak trhavín máte dost.“

„U všech bohů,“ zvedl hlas, „kluci musí počítat s tím, že tam na ně nějaká taková potvora může bafnout. Musej bejt opatrní, předvídat situaci a ne tam napochodovat jak ovce.“

„Ale my dva to víme,“ usmála se smířlivě a přitáhla si ho k sobě, aby cítil její horký dech na tváři, „budeme dávat pozor za ně.“

„To úplně nepůjde. Po průniku se rozdělíme. Já s tebou a Ričí s Dědkem. Jinak to nestihneme podminovat dost rychle, než dorazí Tom se stádem.“

„Tak je pošleme kolem zdí. A my dáme hlavní budovu.“ Opatrně zvedla dávku drog uvolňujících se přes kůži a do slin.

„Tohle je zbytečná debata. Kluci to musí vědět. Musí s tím počítat, být připravení.“

„Majore, sakra, to že jde vyrobit takovou zrůdu se musí vypařit z povrchu pernského společně s tím barákem. Chápeš to?“ chytila ho kolem krku a začala ho vášnivě líbat. Koktejl chemikálií měl tento

konstrukt opravdu bohatý a míst, kterými je dokázal dopravit do cíle, bylo také požehnaně. Sjela mu rukou k rozkroku. Do ucha mu zašeptala: „Bojuj hrdino, bojuj.“

Vášnivě, skoro až necitlivě s ní praštil o stůl. Stáhl sportovní legíny, kalhotky. Tepláky si rychle shrnul ke kolenům. Dokonalé nohy si hodil na ramena a bez přede hry, skoro až surově do ní vniknul. Prokousnula si ret, aby nevykřikla moc nahlas. Chuť krve na jazyku. Příjemná bolest v podbříšku. Sténání, hekání. Nahmatala jeho statné ruce na svých bocích a v křeči orgasmu do nich zaryla nehty. Prohnula se jako luk, a znovu, až tiše vydechla. Vyklouznul z ní. Nasadil si tepláky. Přitáhl ji k sobě. Tvrdě se jí zahleděl do očí. Pohladila ho po tváři. „Chápej, stačí, že to víme my dva. Oni zůstanou venku.“ Políbila ho. Usmál se.

„No nic, tak já to zas posbírám,“ sehnul se a začal ze země na tác skládat rozsypané tyčinky a vita džusy.

Postavila se a upravila. Cítila jak ji na stehna vytéká teplá památka na Alberta: „Musím na záchod.“

„Víš, kde je,“ mávnul rukou směrem ke dveřím.

Naskládal na tác vše, co se válelo po zemi, a vydal se do kutlochu. S Alicí vešli skoro současně. Těžko se jim maskovalo co se odehrálo v kuchyni.

„Čekali jsme aspoň tepló kuchyň, když jste tam byli tak dlóho,“ špičkoval Dědek.

„Někdo do sebe určitě něco teplýho dostal,“ polohlasně zahlásil Ričí. Kluci málem vyprskli, jak se snažili udržet smích na úzdě.

„Hýkáte jak banda nadržených oslů,“ kontrovala Alice a upravila si prsa pod košilí tak vyzývavě, až měla pocit že Tom s Ričím z toho měli erekci. Sedla si za Martinův počítač a vzala si jeden z jogurtů.

„Zkuste něco říct,“ šlehla pohledem do davu.

13 Předehra

Ričí si přisedl vedle Alice. „Umíš řídit plechovku?“ zeptal se a rozbalil proteinovou tyčinku.

Zakroutila hlavou s plnou pusou.

„To je dobře. Něco mi vyzkoušiš.“ Teatrálně povstal, rozpřáhl ruce, zatočil se a jako potrefená gazela přehopsal na druhou stranu místnosti. „Vážení, právě nastala ta chvíle. Dovolte, abych vám jako podílníkům společnosti ROTE m.o.s. představil prototyp fázového štítu. Vhodný do jakéhokoli počasí, které vás venku přepadne. Lehký, skladný s dlouhou výdrží. Tadááá.“ Vytáhl ze zmrzlí všeho možného něco co připomínalo horolezecký úvaz zkřížený s oblečkem ze sadomaso salónu.

„A co přesně to dělá?“ prohlížela si obleček jak z katalogu fetišistů Alice.

„Vytvoří to kolem tebe silné fázové pole. Jedná se o orčí technologii. Trošku jsem to poladil a při menší spotřebě krystalů je pevnější než většina toho, co se prodává. Hlavně díky tomu, že... no tím tě asi nebudu zatěžovat. Prostě si to navlíkneš, sem připojíš zdroj a tradá, už tě nikdo nezastřelí. Pokud teda nebude mít laserovej kanón.“

„Tak to je super. Ričí, dokážeš mě napojit na komunikační uzel toho masokombinátu? Jen je tu jedno ALE.“

„Jo to by se mohlo nechat zvládnout. Chvilku to zabere. A jaké ALE máš na mysli?“

„Připojíš mě, jakože mě - ne počítač. Jenže jakmile se konstrukt připojí k síti, vyšle stopovací paket, podle kterého ho klan najde.“

„Jo to půjde, připojím tě tak, že tě budou hledat v nějaké pernské prdeli. Jen mi prozrad', jakej konektor a kam ti ho mám zastrčit?“ mával jí před očima kabelem.

„To půjde bezdrátově,“ sladce se na něj usmála, „jen potřebuju přístupový bod.“

Ričí chvilku pobíhal mezi svými zařízeními, na ruce jednu ovládací rukavici od virtuální reality a

speciální půl VR brýle na hlavě. Díky tomu mohl sledovat program ve virtuální realitě a zároveň dle potřeby zapojovat krabičky a dráty. Postavil před Alici placičku sloužící pro bezdrátové spojení: „Můžeš.“

Alice se připojila na síť. Vůbec z toho neměla dobrý pocit, ale Ričí je machr a většinou aspoň tuší, co dělá. V počítačích se vyzná nejlíp z celé party. Rozběhla se po dálnicích sítě rovnou ke komunikačnímu uzlu. Nikde žádný alarm, prostě jako by tam patřila. Páni, je fakt dobřej, zhodnotila Ričího práci v duchu. Začala prohledávat složky, záznamy, videa. Richard seděl vedle ní. Bylo vidět, že se soustředí na práci ve virtuálu.

„Střižni to. Mám to.“ Odpojila se ze sítě. Richard zamával rukou ve vzduchu: „Jako nůž máslem, pus. Nebudou mít ani tucha, že jsme tam byli a co jsme tam dělali. A co jsme tam vlastně dělali?“ podíval se na Alici.

„Pozvali jsme Maxe na noční předváděčku zlomového objevu ve výzkumu. A víte co, potvrdil účast skoro obratem. Dorazí v jedenáct v noci,“ usmívala se spokojeně.

„Tož to abychom vyrazili,“ zabručel Dědek a zvedl se.

Vévodák se podrážděně naklonil nad stůl směrem k Alici: „Jako dobrý, ale příště než něco takového vymyslíš, svěř se nám. Už jsme to párkrát dělali, víš. Možná jsi měla pocit, že když mu zapálíme masokombinát pod nosem, tak se Max zahrabe tak, že už ho nikdo nevyhrabe. Ale to ses spletla, holubičko. Upravíme plán, ale musíme být uvnitř dřív než oni. Tak šup šup, vezmi si ten sexy obleček od Ričího a mazej za Dědkem.“

Podíval se na ostatní: „Smrti se nebát!“

„A ze života ukrást,“ odpověděli skoro jednohlasně ostatní.

Vznášedla tiše klouzala po povrchu směrem k masokombinátu. Jen občas něco z výzbroje zacinkalo a narušilo skoro posvátné ticho před akcí. Ve vysílače zachrchlalo a ozval se Vévodák: „Vyvezu Toma támhle za ty kopce. Posbírám tam bezmozky a snad je přivede v pravej čas. Já to otočím zpátky k Zóně a pohlídám Maxův příjezd, ať víme s čím jede a jestli jede opravdu on. Máme něco kolem hodiny, to by se mohlo zvládnout.“ Vznášedlo s Martinem a Tomem se odpojilo a zamířilo do kopců. Ostatní tiše pokračovali dál. Dědek se přesunul do prostoru pro plechovky a začal se soukat dovnitř. Alice nervózně kontrolovala výzbroj. Dva zdroje s fázovými krystaly do ochranného štítu a jeden náhradní v batohu. Dost energie na celý den, říkal Ričí. Zbytek místa v báglu zabírala trhavina. Laserová puška a baterky, nějaká cosicosi-dýka a velkorážní pistole u pasu. Albert navedl vznášedlo směrem k bočnímu vjezdu do areálu masokombinátu. Posledních dvě stě metrů klouzali tiše s vypnutým hlavním motorem, jen turbínka v podvozku ševalila jako vánek. Ričího ruce v ovládacích rukavicích se míhaly vzduchem. Zajišťoval, že bezpečnostní systém si jejich návštěvy nevšimne. Vznášedlo zastavilo. Albert se okamžitě začal soukat do plechovky.

Alice se k němu naklonila: „Pošleme je na perimetr. My dva si vezmeme budovu, platí?“

„O.K., ale i tak si myslím...“ Nestihl dokončit větu.

„Já vím,“ skočila mu do řeči, „už jsme to probírali.“ Nasoukala se ještě blíž a políbila ho.

Tohle je krapítek na hovno, běželo Albymu hlavou, když startoval plechovku. Střílení civilistů, kteří se podílejí na výrobě tohoto svinstva, mu nevadilo tolik jako to, že parťákům neřekl o té potvoře, co tu možná sešroubovali. Co už. Trhavin a granátů mají snad dost.

„A je to naše. Můžete na scénu,“ ozval se ve sluchátku Richard.

„Rozumím, já s Dědkem zajistíme vstup,“ otevřel vznášedlo, karabinu připravenou ke střelbě. Rychlá kontrola zdí u vjezdu. Nikde nikdo. Vydali se k bráně.

„Napravo strážný na ochozu,“ hlásil Ričí, který sledoval senzory masokombinátu.

„Mám ho,“ zabručel Dědek. Zalíčil karabinu a vžum, tmu prořízl krátký laserový paprsek, který chlapíka na ochozu málem vypařil i s botama. „Sakra, to byl hadrák,“ podivil se Jenda, „čekal jsem aspoň štít nebo tak.“ A ubral z výkonu zbraně něco přes třicet procent.

„Šetřej na nepravěch místech,“ pousmál se Ričí, „holt jsou si moc jistý.“

„Tím líp pro nás,“ hlásil Albert od ovládacího panelu brány. Přiložil na něj udělátko od Ričího. Chvilí se nic nedělo a pak cvak, zámky vrat se uvolnily a pomalu se začaly otevírat. Pohybovat se v plechovkách tiše chce řádnou dávku cviku a trpělivosti. Dědek s Albertem už tohle dělali tolikrát, že jim ani nepřišlo nutné se na to nějak zvlášť soustředit. Ričí jim hlásil pozice strážných venku a značil je na mapě, která se jim zobrazovala na hledí. Alice se nervózně sunula ve stínu Albertovy plechovky. Fázový štít nebyl nijak vidět. Asi desetkrát už kontrolovala ovládání na předloktí. Podle displeje bylo vše v pořádku.

Ričí konečně opustil bezpečí vznášedla. Jeho plechovka byla jiná. Byl to model B. Oproti klasické konstrukci dostala několik zásadních vylepšení. Jedním z nich bylo plně virtuální ovládání, kdy má pilot na hlavě helmu, ve které vidí obraz poskládaný ze senzorů na těle plechovky. Díky tomu byl pilot kompletně schovaný ve skeletu plechovky a lépe chráněný. Původní konstrukce funguje spíš jako brnění, které vylepšuje lidské schopnosti a jednou ze zásadních slabin je helma. Model B hlavu neměl, jen ramena. Byl výrazně dražší na výrobu i údržbu, a asi i proto se jeho výroba nikdy neprosadila, přestože ho ROTE nabízí každému svému zákazníkovi. Kluci zas Richardovi tvrdili, že raději koukají ven vlastníma očima než mít hlavu ve virtuálce.

Albert se chopil velení: „Dědek s Ričím zajistí vnitřní okruh a pak to vezmou vchodem do administrativní budovy. Já s Alicí půjdeme přes skladiště. Dnes večer je tu jen osm lidí, takže bychom měli mít klid na práci.“ Přesunuli se k vratům od skladiště. Ričího udělátko opět odvedlou svou práci a dveře vedoucí do skladu se odemkly. Alice je tiše pootevřela. Hned za dveřmi byla kukaň pro hlídače. Chlapík měl na hlavě virtuální helmu od zabezpečovacích senzorů, hlavu v záklonu a otevřenou pusou, evidentně spal. Albert ho jednou dobře mířenou ranou z karabiny uspal navždy.

14 Hra začíná

Protáhli se dovnitř. Vnitřek skladiště osvětlovaly displeje a kontrolky hromady přístrojů. Ale i to stačilo k tomu, aby jim přeběhl mráz po zádech. Horda mutantů se tísnila v robustních klecích. Vypadali jako když spí.

„Venku hotovo,“ hlásil do vysílačky Ričí, „jdeme dovnitř.“

„Rozumím,“ potvrdil stroze Alby. Umístili nálože a přesunuli se širokým průchodem do vedlejší místnosti.

Đáblova dílna. Těla mutantů připoutaná k nerezovým lehátkům. Desítky robotických rukou kolem nich poletovaly za tichého hydraulického syčení a upravovaly pokřivená těla. Otevřené lebky, rozšklebené útroby. Mechanické paže tu něco přidávaly, jinde zas odřezávaly. Napravo od vstupu byl v rohu místnosti vyvýšený stupínek. Odtud se po místnosti rozbíhaly kabely ke všem lehátkům. Elektronické srdce zahalené září displejů pumpovalo příkazy do mechanických paží, které neomylně měnily pokroucená těla bezmozků k obrazu Klanu. Namodralá záře monitorů odhalovala dvě postavy gestikulující rukama ve vzduchu. Na hlavách neměli klasické virtuální helmy, ale jen lehké brýle, díky kterým máte k dispozici snadné ovládání ve virtuálu, ale dokážete kontrolovat i dění v reálu.

„Odtud se nedá střílet. Obejdi to tamtudy,“ naznačil Alici cestu, „já to vezmu podél zdi.“ Techniky našťěstí práce bavila natolik, že si smrti plížící se místností všimli až v okamžiku, kdy je dostihla.

„Říčí, jak jste na tom?“ zjišťoval Albert.

„Dobrý, čtyři hlídači venku. Tady zatím klid. Nikdo nikde, přesčas se asi neproplácí.“

„Fajn, s Alicí máme tři kousky. Někde se nám tu poflakuje ještě jeden, tak bacha.“

„Na senzorech ho nikde nemám. Podle docházek tu večer slouží čtyři hlídači, jeden operátor a tři lidi z výrobního oddělení. Takže musí být někde tady v baráku.“

„Výrobní oddělení, to fakt sedí,“ zahučel Alby.

„Kluci, v každý fabrice, kde se šmírujů zaměstnanci, jestli fakt makajů, je nějaké slepé flek. Kótek, kam šéfové nevidijů. Chodí se tam kóřit nebo zašívat při noční šichtě,“ dělil se o životní moudro s mladšími z týmu Dědek.

„Výborně, doufám že jsme kolem toho posledního už prošli a on teď spouští alarm,“ maloval čerta na zeď Albert. Alice mezitím pilně rozmísťovala kotoučky s trhavinou po místnosti.

„Nerad vám ruším debatní kroužek,“ začala chrchlat vysílačka Vévodákovým hlasem, „ale jede nám rande. Tři důstojnický konvojový auta, budou slušně pancéřovaný, možná i aktivní fázový štítý. To nám dává asi tak deset až dvanáct osob. Víc jak těžkou taktiku mít nebudou. Do těchhle vozítek by plechovku neschovali.“

„Kolik máme času?“ zeptal se Albert.

„Celkem to sypou, takže nám zaklepou na vrata tak do čtvrt hodinky.“

„O.K. Drž si odstup. Vjedou do areálu, necháme je v klidu zastavit a vystoupit. Pak je přivítáme se vši parádou. Martine, zajisti všechny vrata, ať nám nefrnknou. Potřebujeme je vyřídít venku na parkovišti. Já s Alicí půjdeme po Maxovi, vy nás musíte krýt,“ vysypal plán z rukávu Alby.

„Rozumím,“ potvrdil Martin.

Buď ten zmetek něco tuší, nebo si už není tak jistý v kramflecích, táhlo Albertovi hlavou. Tři auta, to už je slušný úderný tým Stráže. Aby Max v jednom z těch aut vůbec byl. Připevnil nálož na nosník a vykročil směrem k dalším dveřím. Podle plánů se za nimi nacházel něco jako velín a serverovna v jednom. Naznačil Alici, aby počkala u dveří. Jestli nebylo slepé místo ve skladišti mezi hordami bezmozků, tak tady určitě. Opatrně se protáhl dveřmi do velkolepého prostoru s vysokým stropem. Podél jedné ze zdí se táhla obrovská konstrukce plná počítačů a displejů. Napravo od něj ve dvou prosklených kójích mechanické paže modelovaly budoucí lidské konstrukty. Vlevo se tyčily skříně plné diskových polí a výkonných počítačů. Proplétal se mezi racky a hledal zaměstnance, který vyhrál soutěž v zašívání.

„Čistý,“ houkl na Alici, „do háje, kde se ten poslední schovává?“

„Někde spí. A až to bouchne, tak i s ním,“ odpověděla na půl huby Alice. Poskakovala kolem stěny s počítači. Prsty ji tančily po klávesnicích, ve tváři výraz plného soustředění. Pro datacentrum měl Alby speciální kotoučky s trhavinou. Dřív než vybuchnou, vyšlou elektromagnetický puls, který odvaří paměťové buňky v discích. Následuje silná fázová reakce, která roztaví desky s buňkami. Z toho už nikdo žádná data nevydoluje.

„Hotovo, jdeme,“ pokynul Alici.

„Momentík.“ Ještě pár úhozů do klávesnice na jednom z displejů a mechanické paže v kójích se zastavily. Budoucí konstrukt se začal měnit v hnědou rosolovitou hmotu. „Už můžu,“ usmála se na něj.

„Máme hotovo,“ ozval se ve sluchátku vesele Říčí, „jdeme ven. Jak projedou vratama a zastaví, vezmeme je s Jendou do kleští směrem od příjezdu a poženeme je k baráku.“

„Paráda. Alice, ty zůstaneš ve skladišti. Když cokoliv vrazí hlavu do dveří, tak mu ji ustřelíš. Já si počkám na Maxe. Budou se ho snažit vytáhnout z auta a dostat do baráku. V ten okamžik mě mají v zádech.“

„Kluci, to zní jako plán,“ konstatoval Dědek.

„Tome, Tome, slyšíš nás?“ zkusil navázat spojení Albert. Ve vysílačce zaškrčelo, ale nebylo rozumět kloudného slova. Ještě je daleko. Snad sem přiběhne v čas. Zrovna procházeli ďáblovou dílnou, jak si Alby pojmenoval místo, kde z mutantů Klan vyráběl ještě horší mutanty.

„Někdo tam je!“ Alice ukázala směrem do rohu, kde v záři displejů ležely dvě mrtvoly. Otočil se tím směrem a zaradoval se : „Zlatou jehlu dnes nikdo nevyhraje. Našli jsme ho, zašíváka.“ Teda spíš ji, opravil se v duchu. Útlá ženská postava s dlouhými blond vlasy se skláněla nad svými mrtvými kolegy. Teď už nebylo potřeba jít tiše jako kočka. Rozběhl plechovku na plný výkon. Stoly s bezmozky, které mu stály v cestě, jednoduše povalil. Potřeboval vědátorku dostat pod tlak, vyvolat v ní paniku. Alice s puškou zapřenou do ramene běžela podél levé zdi. Albert poslal dávku směrem do monitorů. Na podlahu dopadla sprška plastu, skla a jisker. Přesně tohle potřebovala, aby vystrčila hlavu z úkrytu. Alby čekal, že se požene směrem k východu do skladiště, ale ona vyrazila na druhou stranu. První dávka výstřelů políbila zem těsně za jejími patami. Alice tím směrem poslala dlouhou dávku. Jak střílela v běhu, laserové paprsky létaly všude možně. Flákačka zmizela za bednami s nápisem KOMPONENTY.

„Do prdele, kam se ta mrcha žene?“ zanádal Albert, „Krej to zleva, ať neuteče,“ instruoval Alici. Doběhl k bednám. Rychlý pohled za roh. Vědátorka v plášti akorát zabouchla dveře.

15 Ďáblova dílna

Albert se nehodlal zdržovat s otevíráním dveří a rovnou je vyrazil: „Řičí, vidíš někde tu potvoru?“

„Ani prd. Ani vás nevidím.“

„Jsme v nějaký spojovací chodbě. Vede to nejspíš zpět k tomu skladišti.“

„To je divný,“ zamručel Richard, „to vypadá, že je tu ještě jeden senzorovej okruh. A sakramentsky dobře šifrovanej. Sakra práce, jaktože sem to přehlíd.“

Další dveře, červené světýlko u zámku napovídalo, že je zamčeno. Kopanec, který jim Albert ušetřil, s nimi ani nehnul. Vytáhnul Řičího udělátko a přidělal ho k panelu se zámkem. Zelená, jedem.

„No do prdele,“ zaklel Richard do vysílačky, „sundej tu krávu. Hned! Je na dvou hodinách za nějakým ovládacím panelem. Holka nehrála na zašívánu, ona byla celou dobu v práci. A že se činila!“

Alby vpadl do místnosti. Rychle kouknul kolem sebe a snažil se, i přes to co viděl, držet Řičího rady. Dvě krátké dávky do míst kde by měla být poslední zaměstnankyně noční směny. Přeskočil skříň s hromadou ovladačů. Krčila se tam, v rukou infotablet a v očích strach. Stiskl spoušť. Otočil se od mrtvoly v bílém plášti a otevřel hledí. Vypnul vysílačku: „Stejně Řičí všechno vidí na senzorech. Klidně jsme jim to mohli říct.“ Alice jen pokrčila rameny. Zavřel hledí a zapnul vysílačku.

Dvě obří výrobní kóje. Mechanické paže se v jedné z nich míhaly v koordinovaném tanci kolem mutanta velikosti slona. Na mnoha místech prosvítala svalovina doplňovaná o implantáty. Robotické ruce s chirurgickou přesností kladly podkožní pancíř dílek vedle dílku. Albert se otřásl při pomýšlení, že stejná technologie vězí pod kůží i jemu.

„Alice, zastav to.“ Ta už pobíhala kolem terminálů a snažila se přerušit výrobní proces. V druhé kóji už bylo hotovo. Obluda asi o dvě hlavy větší než Albyho plechovka, připomínala obrovskou gorilu, ze které šel opravdu strach. Asi za to mohly dlouhé svalnaté paže s mohutnými pěstmi.

Z vysílačky se ozval Vévodákův hlas: „Máte nás tam tak do pěti minut. Holka nás asi prolátla, protože dost zrychlili.“

„Tak je tam chvílku zabavte. Bezmozci jsou dneska nějací líní, nechce se jim běhat,“ funěl do vysílačky Tomáš.

„Musíš jim jít příkladem, pěsti na bradavky, ostrý kolena a hop, hop, hop,“ povzbuzoval Ričí.

„Tak jim to pojd' ukázat sám, chytráku,“ zafuňel Tom a ukončil spojení.

Albert nastavil na karabině maximální výkon. Zamířil na hlavu mutantu v kóji. Bez varování, bez jediného škubnutí navíc, které by dalo vědět, že se něco chystá. Mutantova pravačka vystřelila nahoru a vyrazila Albymu karabinu z rukou. Ta opsala vzduchem krátký oblouk a jen díky popruhu, který jí drží u plechovky, se neodporoučela někam do háje. Druhá ruka vystřelila vpřed silou pneumatického bucharu rovnou na střed. Albert nic takového nečekal a náraz ho odhodil na záda. Lapal po dechu a snažil se převalit. Mutant nečekal a pokračoval v útoku. Opravdu někde v genech musel mít gorilu, jelikož si při běhu pomáhal předními. Nabral vstávajícího Alberta do boku a vytřel s ním půlku baráku. Zastavila je až zeď. Srážka s nákladním vlakem by oproti tomu byla pohodička. Implantáty společně s podporou života v plechovce se ho snažily udržet při vědomí. Hrudník v jednom ohni, sotva dokázal popadnout dech. Skřípnutá pravačka, rameno v háji, nejspíš vykloubené. Levou rukou nahmatl pažbu fázové pistole. Vytrhl ji a hlaveň nacpal někam mezi sebe a tu potvoru. Mačkal spoušť, dokud to střílelo. Gorila zařvala. Odněkud začaly lítat paprsky z laserové pušky. Sevření povolilo. Navolnění, koleno, pažbou pistole do hlavy a ještě a ještě. Křup, rameno skočilo zpátky kam patří. Díky analgetikům, co do něj systém napumpoval při srážce, vnímal jen ten zvuk. Hydraulika plechovky si rovnala, co potřebovala. Nahmatl jílec laserové dýky a bodal do mutantu jako smyslů zbavený. Obluda ryčela a snažila se Alberta odhodit. Povedlo se. Rychle zpět na nohy, kudlu do závěsu. Pistole zůstala ležet na zemi. Nahmátl karabinu. Instinkt s ním praštil za nejbližší betonový nosník. Kusy zdiva a elektroniky lítaly vzduchem. Ohlédl se a musel se podívat i podruhé, aby mozek dokázal vstřebat, co vidí. Mutant v předklonu, zapřený rukama i nohama. Po celém těle mu pobíhaly boule velikosti tenisáků, jako by měl každou chvíli vybuchnout. Ze zad mu na obnaženém kloubu trčely dvě hlavně a plivaly jeho směrem zkázu a pohromu. Alice využila situace a spustila palbu. Mutant okamžitě otočil střelbu jejím směrem. Nebyla dost rychlá. Fázový štít naštěstí ano. Obklopila ji zlatavá aura a náraz ji smetl někam pod ovládací pulty. Albert se vyklonil ze svého krytu. Dávka rovnou do mutantovy hlavy. Kůže odletěla i s masem, ale lebku mu zřejmě vystužili nečím lepším. Obluda přestala střílet po Alici a otočila hlavu, nebo to co z ní zbylo, zpátky na Alberta. Rozběhla se k němu. Vyprázdnil do ní celou baterku. Odlétávaly z ní cáry kůže i masa, ale jí to vůbec nevadilo. Jen se odhalily podkožní implantáty. Zdálo se mu, že vidí svítící runy. Uskočil. Gorila kolem něj proplula. Dlouhou paží hmátla po nosníku a přitáhla se. Kopanec, který následoval, poslal Albyho přes půl místnosti a málem do bezvědomí. Honem na nohy, vyměnit baterku. Výkon na maximum. K zemi. Obluda začala střílet. Levé stehno, přestal ho cítit. Pěna vyplnila otevřenou ránu. Lepší kryt, kurva, kde tady najdu lepší kryt! Stoly s vybavením létaly po zásahu vzduchem. Na displeji helmy vyskakoval jeden červený alarm za druhým. Hlavně klid. Na nohy. Hydraulika už nefungovala tak dobře, koupil jich víc než jen do stehna. Od pasu to sypal do obludy. Další baterka v háji a s mutantem to ani nehnulo. Jako by šel s flusačkou proti tanku. Co teď, sakra? Ze zásobníku vylovil protipancéřový granát a lup ho po obludě. Gorila zařvala bolestí. Tohle vypadá jako správná medicína. Mrsknul po ní další. Vyměnil baterku v karabině. Vyběhl podél zdi směrem k výrobním kójím. Vypadaly jako slušná náhrada krytu. Mutant z pár ran krvácel. Protipancéřový granát se mu dostal až pod implantáty. Přišel o jedno oko. Byl dezorientovaný. Albert zastavil a zamířil na hlavu.

Stiskl spoušť. Hlavu trefil, díru v lebce ne, zato obluda už věděla, kde hledat svůj cíl. Hrozné kanóny se otočily Albyho směrem, kůže se rozvlnila další várkou tenisáků. Skočil do krytu. Odhadl to dobře. Materiál kóje musel odolat síle mutantů, které v nich vyráběli. Kov se sice deformoval, ale skrz nic neprošlo. Vycvakl kameru z úchyty na nárameníku a vystrčil ji tak, aby mu poskytla výhled na útočníka. Mutant pomalu postupoval jeho směrem. Obrovský zpětný ráz zbraní, které mu rostly ze zad, ho zpomaloval. Granát, další granát, jako jediné na toho zmetka platily. Mutant přestal střílet. Alby přesně věděl, k čemu využije ty dvě vteřiny klidu. Vyklonil se zpoza kóje. Zaklekl. Zalíčil a zamířil rovnou do díry po vystřeleném oku. Nádech - výdech – výstřel. Obluda zavrávala. A znovu. Mutant třepal hlavou jakoby si nedokázal vzpomenout jak chcípnout. Vrávorál, narážel do zdí. Albert do něj vyprázdnil zbytek baterky, ale gorila sebou šila tak, že trefit díru v hlavě bylo skoro nemožné. Postavil se a vyměnil baterku. Alice se vyhrabala zpod trosky ovládacího pultu. Aura fázového štítu kolem ní problikávala. Podle ovladače na předloktí bylo vše v pořádku. Upravila si pušku na popruhu. Mutant se opřel o jeden z betonových sloupů. Upřel zbývajícím okem ve zdeformované lebce na Alberta. „Na tohle aby měl jeden u sebe protitankovej kanón.“ Vzal granát a hodil ho po mutantovi. Ten na jeho pozdrav nečekal. Odrazil se a skočil. Albert zkusil uhnout, ale dlouhá opičí paže našla svůj cíl. Strhla ho k zemi a zkrvavená obluda na něj zaklekla celou vahou. Raz, dva, tři, mutant do něj bušil pěstmi, jako by byl ořech, který chce rozbít. Alby se bránil. Kopal, bodal do něj dýkou, ale vše bylo zbytečné. Obrovské pěsti nadlidskou silou drtily jeho plechovku. Alice zírala na tu podívanou a nebyla schopná ničeho kloudného. Říčí na ni řval do vysílačky, ať něco dělá, ale nevnímala ho, nemohla. Mutant drtil plechovku s Albertem uvnitř. Hlavou ji zněla poslední Albertova věta. Kanón, kde vzít kanón. Na Vévodákově videu přece tu obludu odpráskli...

„Oni to neodpráskli, on to odpálili!“ vykřikla. A rozběhla se k výrobní kóji zdeformované posledním útokem. Ovládací panel jiskřil, ale fungoval. Proťukávala se nabídkami. Z vysílačky se linul Albertův řev a Říčího křik. Tady to je. Provést, enter. Mutant přestal bušit do plechovky, stočil pohled na Alici, jako by věděl co se stane. Mikronálož, pojistka, kterou při výrobě instalovali každému konstruktu. Výbuch byl ohlušující. To nebyla mikronálož, ale aspoň kilo semtexu. Fázový štít zadržel úlomky vyztužených kostí, nábytku a techniky. Potvora od prsou nahoru přestala existovat. Svalnaté paže visely na cárech kůže podél těla. Z torza trčely kusy kostí a implantátů.

Albert nadával jako opilý trpaslík. Skučel a křičel. To že vás plechovka v kombinaci s bio technologiemi dokáže udržet při vědomí, není pokaždé výhra. Asi ho budou muset vyřezat, tahle už se nejspíš sama neotevře. Hledí mu pokrýval sajrajt z mrtvol. Výstražné alarmy se střídaly jeden za druhým. Filtrace se dožadovala energie. Albert se snažil vyhrabat zpod mrtvol. Hydraulika běžela, ale jen tak aby se neřeklo. Pozor kyselina, jedovaté výpary. Plechovce se asi zbláznila elektronika. Tyhle alarmy viděl naposledy někdy před patnácti lety. Po Pohromě celkem pravidelně přšely jedovaté deště, takže tato varování svítila v tu dobu skoro pořád. Soukal se ven. Filtrace hučela a neustále se dožadovala pozornosti. Pak mu to došlo: „Alice vypadni odsud, ta svině uvolňuje nějakou jedovatej sajrajt.“ Měl pravdu. Tekutina, která by se dala nazvat krví, se při kontaktu se vzduchem začala odpařovat. Slzely jí oči a štípalo v nose. Proti jedovatým plynům je fázový štít k ničemu. Potácela se pryč z místnosti, před očima jí vytanuly vzpomínky z dětství. Jako by znova cítila tu ukrutnou bolest, když ji jako malou Michaelu kyselinou postříkal zmutovaný brouk. Rychle na chodbu, vzduch, nádech, prsty opatrně kontrolovala obličej. Vše bylo v pořádku. Opřela se o stěnu, po zádech jí stékal studený pot .

Kyselina a jedovaté výpary se těsně po pohromě vyskytovaly stejně běžně jako hlad a utrpení. Plechovce a jejímu pilotovi to ublížit nemohlo. Konečně se mu podařilo vysoukat se zpod mrtvol. I přes protesty většiny systémů se postavil na nohy. Vypadal a cítil se, jakoby ho přejela lokomotiva.

Zkontroloval karabinu. Rozhlédl se. Pistoli vem čert, nikde ji neviděl. Oblak jedovatého vzduchu se odebíral někam ke stropu. Zřejmě zafungoval automatický filtrační systém budovy.

„Alice?“

„Na chodbě.“

„V pohodě?“

„Celkem jo. Co ty?“

„Už bylo líp. Jdu k tobě,“ plechovce se moc hýbat nechtělo, ale nakonec se dala do pohybu, „Říčí, Dědku, jste tam?“

„Jo, hlídáme venku.“

„Plán běží, nechte je ať se dostanou dovnitř. Jestli někdo z vás bude mít Maxe na mušce, rovnou střílejte.“ Prošel kolem Alice. Ta se zvedla ze země a vyrazili do skladiště.

16 Otvírák na konzervy

Albertovi se těžko dýchalo, ve spáncích mu tepala krev, před očima se mu dělaly mžitky a noha bolela jako sedm čertů. Ovládací rozhraní plechovky připomínalo blikající vánoční stromeček. Takovouhle sadu nedostal už pořádně dlouho. Systém konečně začal reagovat na jeho zhoršující se stav. Noha přestala bolet a svět se srovnal, jen dýchání byl pořád problém. V plechovce lupalo, praskalo a skřípělo, jak se hydraulika snažila opravovat poškození nebo se přepínat do funkčních zón.

„Za minutku jsme u vás,“ hlásil Martin.

„Zalez za tyhle bedny,“ ukazoval Albert Alici, kam se má schovat. „Jestli se ty dveře otevrou, střílej.“ Kývla, že rozumí. „Jdu ven,“ zahlásil Alby a protáhl se dveřmi ze skladiště. Našel si šikovné místo u zdi, aby viděl na dveře od skladiště, hlavní bránu, celé parkoviště a část bočního vjezdu.

„Je to na hovno,“ ozval se Vévodák z vysílačky, „zastavují asi padesát metrů od areálu. Určitě o nás vědí.“

„To je v klidu, s tím si poradíme. Neděláme to prvně,“ zafuněl Albert. Pořád mu plíce svírala obří neviditelná ruka.

„Dvě skupiny po čtyřech chlapech. Těžká taktika. Každá k jedné bráně. Do hajzlu. Hoši, tohle bude problém,“ protáhl Martin. „Mám pocit, že právě sklapla past, ale na nás. Z třetího auta vystoupil Ork a je komplet v bojovém.“

„Bezva,“ ozval se Albert, „otvírák na plechovky. To mi dneska chybělo ke štěstí. Kudy jde dovnitř?“

„Moment. To vypadá, že v tom třetím autě zůstali ještě dva nebo tři lidi. Určitě řidič. Ork vystoupil zezadu, takže spolujezdec a možná ještě někdo vzadu. Něco si s nima vykládá. Jde k bočnímu vchodu.“

„Tak jim to auto odpal pod prdelí a nepustíme je vůbec za vrata,“ navrhnul Říčí.

„To je blbost,“ odvětil Vévodák a začal se soukat do své plechovky, „to jsou konvojový důstojnický auta. To nepošlu do vzduchu jedním granátem. Pokud platí, že je tam Max, tak to vidím takhle. Nechám je s vámi navázat kontakt a jakmile se do sebe pustíte, tak těm venku zatopím já.“

„O.K., nechte je nacupitat za vrata a pak je přivítáme,“ potvrdil plán Albert.

Martin vystoupil ze vznášedla a opatrně se kradl ke třetímu autu, v ruce granát, karabinu nastavenou na plný výkon. Teď opatrně, ať se neprozradí. „Do háje, mají dron!“ vykřikl do vysílačky. Střecha třetího vozu se začala otevírat. Dron vylétl ven. Martin nečekal a granát, který držel, poslal obloučkem do otvoru, odkud dron vystartoval. Rozběhl se, hmátl k zásobníku a hodil tam ještě jeden. Rychle pokračoval k druhému autu, zatímco dron mu hučel asi tak deset metrů nad hlavou. Musí ho

okamžitě sundat. Zamířil a cestou k autu spustil palbu. Krám visel ve vzduchu a naštěstí se nehýbal. Jeho operátor měl zřejmě dost práce s vystupováním z auta. Snadný cíl. Dorazil k autu, které hodlal použít jako kryt a znemožnit tím Maxovi ústup. Dron se s hučením odporoučel proti zdi masokombinátu. Rychlá otočka. Z auta vyskakovali tři chlapíci. Jeden z nich bude určitě Max. Výbuch a konvojový obrněnec se nafoukl jako zkažená konzerva fazolí. Otevřenou střechou a dveřmi vylétly plameny. Tlaková vlna hodila řidiče směrem k Martinovi. Ještě za letu se kolem něj modře rozzářil fázový štít. Martin nečekal a poslal do něj dvě rány z karabiny. Štít začal problikávat a hroutit se. Krok, dva a ostří fázové dýky proťalo vzduch. Modře to zajiskřilo, když proniklo štítem a zavrtalo se mezi helmu a vestu. Cítil, jak přetál krční páteř. Škubnul kudlou do boku a rychle ji vrátil zpět na místo. Otevřel dveře a rychle do druhého vozu narval další dva granáty. Postupoval směrem vpřed. Další dva, které tlaková vlna poslala bradou do hlíny, se právě hrabali na nohy. Plameny odhalily šedivý oblek. Max.

Zamířil, vystřelil, výbuch. Tlaková vlna z druhého auta se opřela Martinovi do zad. Paprsek vyoral vedle Maxe hlubokou brázdu. Chlapík vedle, nejspíš Maxova ochranka, se vecpal do výhledu a tlačil nadříceného za poslední auto, zatím co jeho ústup kryl střelbou. Martin se přikrčil. Bodyguard nemířil, jen tak kropil vějíř aby útočníky udržel v uctivé vzdálenosti. Neví, kde přesně jsem, zaradoval se Martin. Hmátl pro další granát. Obloučkem ho poslal přes střechu auta, za které zalezli Max s ochrankou. Strážce nebyl úplný amatér, rychle kopl granát pod auto a hnal Maxe směrem k bráně masokombinátu. Martin se ohlédl. Dva vozy vyřazený. Jeden vypadal jako balón a druhý hořel. Auto, od kterého vyhnal Maxe, sice silou výbuchu trochu nadskočilo, ale nevypadalo nijak zničeně. Vytáhl kotouček s trhavinou. Otevřel dveře od třetího auta a kotouč připlácl na řídicí panel. Ochranka tlačila Maxe do vrat. „Ovečka je v ohrádce,“ pousmál se Vévodák a poslal jejich směrem pár výstřelů, aby si to náhodou nerozmysleli.

Rozběhl se k bočnímu vjezdu a na nosníky brány připevnil trhavinu. Z areálu slyšel pekelnou vřavu. Pak zpět kolem aut a k hlavní bráně. Podminoval i ji. Pak odjistil detonátor od trhavin v autě a zlikvidoval poslední Maxův vůz. Protáhl se hlavní bránou do areálu masokombinátu. Vzduchem létaly paprsky z laserových zbraní. U bočních dveří do skladu už ležely dvě mrtvoly. Alice asi nestřílí úplně špatně. Jeden z vojáků tam ani nedoběhl. V hlavních skladových vratech zela velká díra. Kdyby byl na místě ochranky, směřoval by Maxe tam. U bočního vchodu panovala scéna jako z doby před Pohromou. Dědek v plechovce se jako opravdový trpaslík oháněl mohutnou sekerou, na které zářily runy, statný Ork kolem něj poskakoval a jako vztekly sršeň dorážel fázovým palcátem a dýkou. Runami zářící sekera opisovala vzduchem oblouky a drtivou silou dopadala na orčí fázový štít, který už sotva poblikával. Hluboké šrámy a cákance zelené krve prozrazovaly, že Dědek své ostří za hranici štítu už párkrát poslal. Ovšem ani orčí bojovník nebyl neúspěšný. Tmelící pěna vybublaná na povrchu plechovky ukazovala na místa, kde se palcát dostal skrz pancíř. Plátování v zadní části plechovky bylo dost zničené a na několika místech měla pěna rudou barvu. Útočník se dostal až do živého.

Ričí pobíhal podél zdi ve své plechovce typu B. Mrštně přeskakoval z krytu do krytu, snažil se čtyři vojáky Stráže udržet dost daleko od zápasící dvojice a zároveň jim zabránit v tom, aby ho obešli kolem administrativní budovy. Chlapci od Stráže měli plné ruce práce s tím, aby zůstali naživu. Ričí jim dával pěknou sodu. Martin zalíčil. Čtveřice vojáků o něm neměla ani páru. První padl a ani netušil, odkud to přiletělo. Druhý zazmatkoval a nakoupil to někam do vesty, ale cákance krve na zdi prozrazovaly, že nejspíš daleko nedoleze. Až třetí chlapík vypadal, že patří ke Stráži. Našel Martinovu pozici a jako pozdrav mu poslal dávku. Plechovka zásahy vstřebala, šumění pěny naznačilo, že jeden

ze zásahů byl zřejmě platný. Na další pozdravy už Martin nečekal a rychle se přesunul. Svůj ústup kryl odpálením obou bran. Země se otřásla, zdivo a prach vířily vzduchem. Vojáci se krčili u zdi budovy. Zřejmě zelnáči, možná jejich první pořádná akce. Když to začalo bouchat a lítat vzduchem, Richard vyrazil proti dvěma Strážím, kteří se krčili ve stínu budovy. V podstatě zaznamenali jeho přítomnost, až když to do nich nasolil.

Martin svou pozornost otočil na boj Dědka s Orkem. Dědek byl zkušený bojovník, ale už měl své roky a orčí válečník vypadal, že má fyzicky navrch. Oba bojovníci se zrovna stavěli na nohy. Výbuch je smetl a porazil na kolena. Dědkova plechovka byla pěkně pomačkaná. Fázový štít kolem Orka se pomalu rozpadal, asi ho dorazila tlaková vlna. Dědek si toho byl vědom a snažil se co nejrychleji dostat na nohy a zasadit svou mohutnou sekerou rozhodující úder. Ork rychle z opasku lovil nový krystal, který by jeho štít přiživil. Richard ani Martin neváhali. Skoro společně spustili střelbu. Štít nevydržel, zlatavá záře zapraskala. Laserové paprsky orka rozcupovaly na kusy.

„Ale ták, už sem holomka měl na lopatě,“ postěžoval si Dědek do vysílačky a uklidil sekeru zpět do závěsu.

„Promiň, příště si otevřu pivo a popcorn a počkám, jak to dopadne,“ usmál se Richard.

„Jdu na zeď, tu šupu museli slyšet až v Zóně. Určitě sem něco pošlou,“ hlásil Vévodák, „Alberte, venku čisto, jak to vypadá uvnitř?“

„Je to na prd. Zbývají dva vojáci a Max, stahují se do velína.“

„Vltneme tam přes kancelářské barák. Budó nás mět v zádech,“ hlásil Dědek a hrnul se vpřed.

„Vykašlete se na to. Barák je komplet podminovanej. Odpálíme to i s nima uvnitř a mizíme,“ navrhoval Vévodák řešení.

„Ani náhodou, tomu zmetkovi musíme ustřelit palici!“ rozčílila se Alice do vysílačky.

„Když myslíš, holubičko,“ povzdechl si Martin.

17 Konec hry

Byli v ďáblově dílně. Každý metr, každý stůl směrem ke dveřím do velína se jim Alby s Alicí snažili nedat zadarmo. Taktické obleky vojáků, kteří hlídali Maxe, nebyly připraveny na boj s plechovkami. Fázové štíty jim problikávaly. Bohužel Albertova plechovka jela tak na třicet procent výkonu a Alice nebyla nějak extra dobrý voják. Max s eskortou se neúprosně blížili ke dveřím velína a poměrně hladce se dostali dovnitř. Sakra. Albymu s Alicí docházely síly. Závěr přestřelky dal Alicinu fázovému štítu pěkně zabrat.

„Do háje, nejde to vytáhnout,“ zápolila s puškou.

„Co nejde?“

„Tohle, baterka nejde ven.“

„Utavilas zdroj. To se stává, moc výkonu do paprsku a moc rychle střílíš.“

„A co s tím?“ podívala se na Albyho.

„Nic, tady to nespravíme. S tou pistolí uděláš taky pěknou paseku,“ ukázal jí k pasu.

„Su za rohem,“ ozval se Dědek.

„O.K. Odpočítej to, vltneme tam spolu. Ať se z toho poserou.“

„Tož se připrav a teď!“ velel Dědek.

Rozběhl se proti dveřím, i když se plechovce spíš nechtělo. Rozrazil dveře. Dědek už byl v místnosti a kropil panely s technikou, za kterými se kryli vojáci s Maxem. Ričí postupoval vpřed podél zdi. Střelba se soustředila na něj. Plátování modelu B se tavilo a odlupovalo pod náporu laserových paprsků.

Alby spustil palbu. Fázový štít jednoho ze strážců se rozzářil a doprovázený výkřikem bolesti zhasl. Voják sebou plácnul o zem a skučel. Hlasité výstřely prozradily nástup Alice na scénu. Velkorážní projektily se zavrtávaly hluboko do zdi. Nad panelem se mihnula Maxova ruka. Buclatý váleček protipancéřového granátu proletěl vzduchem. Přistál přímo u Dědkových nohou. Ten si ho vůbec nevšiml.

„Dědku, pryč, granát!“ zařval Albert.

Dědek instinktivně poslechl povel a odrazil se. Granát vybuchl. Dědkova plechovka letěla vzduchem, pod nápojem střepin se uvolňovaly pláty pancíře a místa, která byla vyplněná pěnou, odhalovala pilota plechovky. Smýkavé přistání doprovázelo skřípění kovu o beton. Krvavá stopa na zemi prozrazovala, že poškozené plátování explozi nevydrželo.

„To neééé,“ rozběhl se Richard ke kamarádovi.

Max se vztyčil nad rozstřílenými panely s jiskřící elektronikou s rukama nad hlavou. Oběma vojákům ukazoval, ať se také vzdají. Albert spustil karabinu. Otevřel hledí plechovky. Měl sto chutí toho šmejda odprásknout a ruka mu podvědomě zašátrala u stehna. Pistole tam nebyla, zůstala pohřbená ve spoušti, kterou nadělali s gorilomutantem. Vztekla na Maxe namířil prstem: „Co si myslíš, že teď bude?“ dostával se do varu a zvyšoval hlas. „Že jako zamáváš prackama nahoře a jen tak si odejdeš středem? To ani náhodou. Tohle všechno si pěkně odskáčeš.“

Stáli proti sobě, Maxova prasečí očka těkala po místnosti. Začal řvát na Albyho a u toho prudce gestikuloval: „Ty hovado, uvědomuješ si vůbec, co děláš? Zaútočil jsi na budovu Stráže. Tohle je oficiální laboratoř, placená vládou a občany Zóny. Tady se kurva vyvíjí věci, který těm darmožroutům dole mají chránit prdele. Tohle si odskáčeš! Za to půjdeš... ne... všichni půjdete před vojenské soud a já osobně dohlídnu na to, abyste dostali kulku.“ Brunátněl vzteky a koulel malýma očima jako někdo, o koho se právě pokouší infarkt.

Albert nechápal, kde se v tom člověku bere ta drzost mu vyhrožovat. Stojí tu v ušmudlaném obleku, beze zbraně a za zadkem má dva chudáky ve vyřazených taktikách. Během pěti vteřin by je všechny tři vyřídil, přestože je jeho plechovka dost slušně zrasovaná. Alice stála vedle něj. Rudovlasá bohyně krásy se změnila v anděla pomsty s velkorážní projektilovou pistolí v rukou. Fázový štít jí halil aurou zlatých výbojů, jak se snažil obnovit poškozená místa po těžkých zásazích sutí a střepinami z granátu.

Za zády se jim ozýval Ríčího ustaraný hlas: „No ták, ještě vydrž. Přes ty oblbováky nemůžeš cejtit co tu dělám. Dědku nešij sebou. Hele naperu sem ještě trochu tý pěny. Zastaví to krvácení. Doma to pak pořešíme. Jendo, Jendo, prober se! Neusínej mi tu sakra. Hele tohle je párovej orgán, bez jedný ledviny se dá žít,“ snažil se vtipkovat Ríčí, ale jeho obvykle veselý hlas ztratil svůj břink.

„Jdi do prdele, ty kreténe,“ neudržel se Alby, „to mi jako chceš tvrdit, že někdo z lidí v Zóně ví, co tu děláš? Že někdo z vlády podporuje tady ty tvoje experimenty? Leda hovno. Hraješ si tu na svým písečku a snažíš se dokonale posrat všechno, co jsme dokázali po Pohromě opravit. Nikdo nemůže stát o to, aby se nějaký idiot snažil křížit bezmozky s lidma, nebo aby vyráběl umělé těla, do kterých pak bude zavírat lidskou mysl podle toho, jak se mu zachce.“

„Tak to se šeredně pleteš,“ ušklíbl se Max a výhružně vztyčil prst.

Z interkomu se ozval Vévodák: „Vyserte se už na ty debaty. Ten zmetek hraje o čas. Od Zóny si to sem šinou tři bévépéčka a Toma se stádem máme skoro u vrat.“

Ričí pobíhal kolem Dědkovy plechovky, ruce od krve, v očích slzy. Zdravotnická jednotka, kterou měl připevněnou k předloktí, blikala červeně. Už z ní neměl co Dědkovi napumpovat do žil.

Max důležitě zakýval vztyčeným prstem: „Ostatní Zóny taky zbrojí, vymýšlejí, jak se nám dostat na kobylku. A právě díky tomu, že si naše šest dva osmička dokázala udržet spojení s Orky a Trpaslíky, máme ohromný náskok, který nesmíme promarnit. Díky našemu jedinečnému bioinženýrství máme nad ostatními neskutečnou výhodu. Právě díky lidem, kteří tento výzkum podporují, to bude naše Zóna, které se budou všichni bát. Nikdo jiný nebude mít neomezenou zásobu vojáků díky konstruktům a nikdo jiný nebude mít to nejlepší z Pohromy. Absolutně věrné a poslušné geneticky upravené mutanty lidí a bezmozků z divočiny. Tohle nám vyhraje válku na jejímž prahu se ocitáme...”

Maxův proslov přerušil výstřel z velkorážní pistole. Hlava se mu působením obrovského projektilu rozprskla na tisíce kousků. Růžový mozek, bílé úlomky lebky a gejzír krve vyzdobily nedalekou zeď v parodii na abstraktní umělecké dílo. Maxovy pohůnky to tak překvapilo, že nestihli ani sáhnout po zbraních. Ohlušující prask, prask a Alice dokončila svou bizarní malbu na zeď obsahem dalších dvou lebek.

Dědek se z posledních sil snažil chytil Ričího ruku, ale jako by chytil pstruha holýma rukama. Předloktí zmáčené krví mu proklouzlo mezi prsty. Ričí přestal pobíhat kolem plechovky a podíval se na Dědka. Sedativa, která do něj pumpoval, zabírala. Jen ta pitomá pěna ne a ne zastavit krvácení... „Neboj, já tě dám do kupy Jendo,” pohladil ho po vousaté tváři. Dědek našmátral jeho ruku a stiskl ji. Pohled zakalený drogami proti bolesti se upíral někam do jiného světa.

„Vyser se na to Ričí, tohle neustojím. Kópil sem to jak nikdy. Jedno to přijít muselo. Ty můj hochu neposedné, buď tu se mnó,” dýchal mělce, tváře bledé a stisk ruky slábl. Ričí nedbal na všechnu tu krev okolo a obejmul vousatého hromotluka, tak jako když malý kluk obejmě svého tátu hrdinu, vši silou.

„Jendo, ty mě tu nemůžeš nechat. Kdo se postará o dílnu, fabriku a o mě – sakra.”

„Neboj Ričí to zvládneš. Já to vím, dyť si můj kluk šikovné,” slábnoucí rukou ho pohladil po hlavě. Poslední kapky života Dědek věnoval do objetí svého kamaráda. Kluka, který pro něj byl jako syn. Ričího slzy máčely dědkovu kombinézu. Slyšel poslední úder srdce, cítil poslední výdech. Dědkova bezvládná ruka sjela po Ričího vlasech.

18 Jde se domů

„Je tam uvnitř ještě někdo naživu?” zachrastil ve sluchátkcích Tomův hlas. I přes otřesný signál a hlasité ruchy bylo slyšet, jak je udýchaný.

„Ano, čekám tu na tebe celou věčnost,” odpověděl mu Vévodák, „vidím tě i s tím stádem, co máš za zadkem. A asi bys měl přidat do kroku, aby tě do něj nekousli.”

„Neřeš můj zadek a koukej mi udělat průraz do zdi,” funěl Tom do vysílačky.

Ričí se zvedl od mrtvého kamaráda, krev na jeho kombinéze se mísila s lékařskou pěnou. Z pouzdra vytrhl pistoli, proběhl kolem Alice s Albertem a s výkřikem, jenž obsahoval snad všechnu zlobu světa, vyprázdnil zásobník do Maxovy mrtvolky. Když mu došly náboje, začal do ní kopat.

„Shoříš,” řval na zkrvavené torzo, „všechno to tu spálím, tebe i celej ten podělanej experiment. Popelem, lehne to tu popelem!” křičel a běžel zpět ke své plechovce. Ze svých i dědkových zásobníků vytáhl zbývající granáty. Pobíhal po místnosti jako smyslů zbavený a cpal granáty mezi servery.

„Nic po vás nezbude. Jen díra v zemi a hromada popela. Svině, svině!“

S posledním granátem v ruce dorazil zpět k Maxově mrtvole.

„Sežer ho zmrde,“ zarazil se. Podíval se na Alici s Albertem: „To jste mu fakt museli ustřelit palici? Do prdele,“ zaklel Ričí. „Jo, do prdele ti ho narvu, tu máš hajzle!“ a nakopal granát pod tlustou Maxovu zadnici.

Budovou otřásl silný výbuch. „Račte vstoupit pane,“ ozval se do vysílačky Vévodák.

„Těsnější už to bejt nemohlo?“ postěžoval si udýchaný Tom a protahoval se průlomem ve zdi tak akorát na jeho bojový oblek.

„Nestěžuj si, máš na tom zbytečně moc plátování,“ bylo slyšet Vévodáka, v pozadí hlučela střelba laserových karabin.

„Tak a stádečko je v ohrádce. Mažu ke vznášedlu,“ funěl do interkomu Tomáš.

„Kreju tě a mažu za tebou. Doufám, že tam uvnitř už máte hotovo. Bezmozci se tu začínají zabydlovat a do pěti minut tady budou ty bévépéčka. Nejvyšší čas zmizet,“ hlásil Vévodák.

Až teď Albymu došlo, že Ričí a Dědek si sundali vysílačky. Kluci venku vůbec neměli tušení, co se tu stalo. Tomovi s Martinem to řeknou až doma. Vypnul si vysílačku. Srdce mu svírala studená ruka smutku. Poničená hydraulika jeho obleku zaúpěla, ale nakonec se jeho plechovka dala do pohybu směrem k Ričímu, který neustále vyhrožoval mrtvole na zemi.

„Každej, každej kdo měl s touhle prasárnou něco společného. Slyšíš mě, ty hovado mrtvý? Asi ne, když ti ustřelili palici. Ale to je jedno. Přísahám, že najdu každého šmejda, co v tomhle měl prsty a vedle toho, co zažijou, je peklo úplná dovolená.“

„Ričí, pojď,“ opatrně šfouchl do svého kamaráda Alby.

„Nikam nejdu, vole,“ otočil se na něj ubrečený a vztekly Richard, „musím to tu zapálit.“

„To už máme nachystaný,“ a ukázal na nálože. „Pojď mi pomoci, odnesem Jendu do vznášedla, prosím.“

Ričí se podíval na Alici a Alberta. Utřel si oči zakrváceným rukávem a se svěšenou hlavou se vydal ke svému stroji. Alby zavřel Dědkovu plechovku a táhli ho směrem ke vznášedlu.

Alice zabouchala na Albertovu plechovku. „Co je?“ zeptal se.

„Kluci jsou u vznášedla. Ty nemáš signál?“

„A jo, já to vypnul. O Dědkovi jim řekneme až doma,“ zapnul vysílačku. „Kluci, slyšíme se?“

„Ano, čistě a jasně,“ potvrdili oba dva skoro současně.

„Paráda, práskněte do koní. Jsme kousek od vznášedla. Sejdeme se v dílně,“ těžko se mu polykalo. Jenda mu bude chybět.

„Rozumím, mizíme,“ potvrdil Tom.

Opatrně nasoukali Dědkovu plechovku do vznášedla. Ričí si nasedl vedle něj. Takhle zlomeného ho Alby ještě neviděl.

„Alice, jedeme.“

Otočila se na něj. Nazlátla aura poškozeného fázového štítu jí tancovala ve vlasech. Vypnula ho. Sundala ze sebe taktickou fázovou výbavu a podala ji Albertovi.

„Já nejdu,“ špitla a sklopila hlavu.

Albert odklopil hledí helmy. „To je blbost. Stráž je tu co nevidět, bezmozků plnej barák a jestli si nepohneme, budeme mít velkej problém.“

„Alby, já nemůžu.“

„Co to meleš. Nasedni do toho vznášedla a mizíme,“ zvýšil hlas.

„Alberte, já jsem poslední žijící důkaz toho experimentu. Já tu musím zůstat a shořet společně s tímhle vším, chápeš to?“

„Nechápu. Nikdo o tobě neví. Nikdo netuší, kdo jsi. Prosím tě, vykašli se na to. Nasedni do toho vznášedla a mizíme,“ podlomily se mu kolena. Alice sebou cukla, když Albyho plechovka žuchla do pokleku. Z budovy k nim doléhal hluk bezmozků, kteří se šikovali proti přijíždějícím obrněným autům Stráže. Vzduch prořízly první výstřely paprskových kulometů.

„Prosím tě, nasedni a mizíme. Tohle fakt nemusíš dělat.“

„Promiň, musím,“ natáhla se k němu. Stoupla si na obrněnou nohu a políbila ho. Pohlédl ji do očí. Byly pořád krásné, stejně zelené jako tráva v zahradě, kde se poprvé potkali.

„Alice,“ zašeptal do tmy.

Běžela směrem k budově laboratoře, ze které utekli. Vstal.

„Nedělej to!“ zakřičel a rozběhl se za ní.

Už byla za obvodovou zdí. Otočila se na něj. První bezmozci si jí všimli a rozběhli se po nádvoří jejím směrem. Poslala mu vzdušný polibek a zmáčkla detonátor.

Budova laboratoře explodovala neuvěřitelnou silou. Alice vyvolala kontextové menu na sítnici.

Párkrát zagestikulovala rukou a odjistila pojistku nálože, kterou měl každý konstrukt v hlavě. Poslední pohled patřil Albertovi.

Rozplynula se v záři exploze. Šílená tlaková vlna smetla Albyho na záda a sunulaho ho zpět ke vznášedlu. To se sotva drželo na polštářích a kotvách. Co nejrychleji se nasoukal do vznášedla a dřív, než si ho všimne stráž, se snažil zmizet ve tmě.

Řítil se krajinou jako blázen, vznášedlo se smýkalo šílenou rychlostí po terénních vlnách a splašenými smyky na poslední chvíli uhýbal kamenům vyskakujícím ze tmy. Z transu ho vytrhla až Ričího ruka na rameni.

„Vem nás prosím tě domů – mám spoustu zařízení,“ dříve veselý hlas zněl vyčerpaně, prázdně.

„Neboj brácho, nejsi na to sám,“ zkontroloval mapu a zamířil k továrně ROTE m.o.s.

Zastavil ve dvoře továrny na povrchu. Tom s Martinem zvesela postávali u svého vznášedla a Martin popotahoval elektronku. Když viděli, že z druhého vznášedla nikdo nevystupuje, zmrzl jim úsměv na rtech a rychle se rozběhli. Martin otevřel kabinu: „Alberte, co je?“ ten jenom pokývnul směrem dozadu. Tom mezitím otevřel zadní vrata a při pohledu dovnitř se mu podlomily kolena. Martin se strachem nahlédl dovnitř.

„Dědek,“ hlesl Tom.

„Jo, koupil to přes zadní plátování,“ zachraptěl Richard.

„Alice je kde?“ se strachem se Tom podíval na Alberta. Ten jen zavrtěl hlavou.

Martin silně popotáhl z elektronky: „Smrti se nebát a ze života ukrást,“ zsalutoval směrem k Dědkově plechovce.

„Smrti se nebát a ze života ukrást,“ postavil se vedle něj Tom.

„Jděte s tím do prdele,“ obořil se jejich směrem Ričí a vydal se pro nakladač, aby mohl plechovku vytáhnout ze vznášedla. Rukou si otíral ubrečené oči a nudli od nosu.

„Já to udělám,“ vykročil za ním Tomáš.

Richard se otočil, krví podlitě oči v bledé tváři plné vzteku: „Ne, já to udělám! Chápeš to? Já.“

Tom se zastavil a udělal krok zpět: „Dobře, jak chceš.“ Otočil se na Martina: „Dej mi prosím tě jednu

kapsli.“ Ten mu podal svoji elektronku a kapsli s nikotinem. Tom se opřel o bok vznášedla a vyfoukl k obloze oblak kouře.

Ten den každého z nich něco opustilo. Alberta láska, Toma s Martinem kamarád a Ričího radost. Svět se stal zas o něco hroším místem k žití.

19 Dobré ráno

Kupole, 6. patro, trakt A, byt 17

Displej počítače zablikal. Ventilátory zaševlily, příkazový řádek začaly plnit znaky a symboly. Světlo v místnosti se rozsvítilo. Tělo mladé, nijak zvlášť půvabné hubené brunetky sebou párkrát škublo.

„Dobré ráno, Veroniko,“ ozval se z počítače příjemný ženský hlas. Příkazový řádek vystřídalo několik oken s diagnostikami systémů konstruktů, grafy a tabulkami.

„Dobré ráno Veroniko, je čas vstávat a stát se dobrým člověkem,“ opakoval hlas Alice Russo z počítače. Brunetka rozespale otevřela oči. Protáhla se, posadila a upřela své smaragdově zelené oči na displej počítače. Vedle fotky Alice Russo probíhalo v několika oknech nahrávání souborů někam do sítě.

„Vítej mezi lidmi, Veroniko,“ pokračovala Alice, „máš vše, co já jsem mít nemohla. Běž a žij. Žij jako dobrý člověk.“ Displej zhasl. Ventilátory začaly kvílet, jak se snažily uchladit přehřívající se procesor počítače. Lup, něco uvnitř zapraskalo a z šasí stroje se vylíhnul tenký proužek modrého dýmu. Vzduch zaplnil pach spáleného elektrospotřebiče.

Veronika se oblékla. Vyšla z bytu na přeplněnou promenádu v Kupoli. Místo pulzovalo životem. Nákupní centra, lavičky, kavárny. Všude byla spousta lidí. I přes to všechno byl vzduch uvnitř Kupole svěží a čerstvý. Nadechla se a vydala se směrem k výtahu, nevšímajíc si ostatních lidí ženoucích se za svými povinnostmi, směřovala rovnou ven. Zastavila si drožku. Podívala se zelenýma očima na řidiče a oznámila: „Prosím, zavezte mě do *Dědkovy dílny* ve Staré Zóně,“ a mávla kartou před terminálem. Drožka sebou trhla a vyrazila požadovaným směrem. Každý dobrý člověk musí mít užitečnou práci. A Veronika věděla, že v dílně hledají někoho, kdo se k práci umí postavit čelem.